

Gerzsenyi Sándor

Fölfelé a hegyoldalon

Gerzsenyi Sándor

Fölfelé a hegyoldalon

Jó Pásztor Alapítvány
Budapest
2012

A kötet a
Jó Pásztor Közhasznú Alapítvány
gondozásában jelent meg

*Minden jog fen-
tartva*

© Jó Pásztor Alapítvány, 2012

ISBN 978-963-86931-4-3

*Kiadja a Jó Pásztor Alapítvány
Felelős kiadó: Dr. Almási Mihály
Borítóterv, tördelés: Papp Szabolcs
Nyomás: Mátyus Bt.*

Előszó

Gerzsényi Sándor jövőre lesz 80 éves. Több mint 70 éve ír verseket. Azonban – ahogy erről a bevezetésben vall – még nem tudott írni, amikor már versikéket fabrikált. Ezeket édesanyja írta be egy kockás füzetbe.

1956 óta publikál rendszeresen. 1962-től a *Békehírnők* munkatársa, évtizedekig szerkesztője.

Kiváltságnak tartom, hogy első verseskötetét (Balog Miklós – Gerzsényi Sándor: *Első kéve*. MBE, Budapest, 1980) mint a baptista egyház akkori sajtótitkára előkészíthettem és gondozhattam. Elmondható, hogy ez a kötet könyvészetileg is példátlan volt akkoriban egyházi kiadványként. Egész vászonkötésben, színes borítóval jelent meg 2500 példányban 356 oldalon. Kis túlzással „percek alatt” elfogyott.

A szerző 60. születésnapjára – mintegy „meglepetésként” – a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány adta ki a *Vallomás* című új kötetét (új versek). Ekkor már verseskötetre alig lehetett kiadót találni... Mind a két kötethez előszót és ismertetőt írtam.

2003-ban Gerzsényi Sándor szerzői kiadványként jelentette meg újabb kötetét *Meditáció* címmel.

2006-ban a Jó Pásztor Kiadó vezetőjeként adtam ki *A századik* című, gyermekverseket tartalmazó, illusztrált, színes borítós, remek verseket tartalmazó kötetét...

Ennyit az együttműködésről és a múlttól.

A *Fölfelé a hegyoldal* története a Jó Pásztor-ban megjelent legutóbbi, általunk (kicsit Arany Jánosra utalva) Őszikéknek nevezett „ciklussal” kezdődött. A 80-hoz közeledő, sokat tapasztalt lelkipásztor-költő szomorkásnak tűnő, de sokkal inkább a „boldogság hazája” felé forduló, mélységesen megragadó, őszinte, hittel és reménnyel teljes strófái indítottak arra, hogy megkérjem, írjon, írjon és írjon – éjjel-nappal –, no meg szedje össze soha nem publikált írásait – és állítson össze egy új kötetet. Elkészült vele. Hála legyen

érte a Mindenhatónak!

Önzetlen támogatóinknak köszönjük az anyagi segítséget. Biztos vagyok abban, hogy sok áldást nyernek az olvasók a versekből, egyik-másik esetén a költő vidám vagy épp fanyar humorát élvezhetik. Bepillantást nyernek az 50-es évek egyházpolitikai útvesztőibe, és rádöbbennek, hogy a görbe tükör nem is annyira görbe, az idősebbek pedig talán föl is ismernek egyeseket a „személyre szabott” versekben éppúgy, mint például a közgyűlési tudósításokban.

A kötet jó keresztmetszete annak a gazdag lelki-pásztor-költői pályának, amelyet Gerzsenyi Sándor bejárt. Szeretettel ajánljuk mindazoknak, akik örömet lelnek az olvasásban. Neki pedig további boldog, gazdag, munkás éveket kívánunk.

*Dr. Almási Mihály
a Jó Pásztor Alapítvány
alapító lelkipásztora*

Szigetszentmiklós, 2012 pünkösdjén

Bevezetés

Gyermekkoromban egyik kedvenc játékom volt a repülőgép-hajtogatás papírból. Amikor néhánnyal elkészültem, fölmásztam a hosszú létrán a padlás bejáratáig, és onnét útnak eresztettem őket. Volt, amelyik minden teketória nélkül tüstént lezuhant a virágoskertbe. Némelyik azonban szállni kezdett. Elkapott egy kedvező légáramlatot, és az vitte-vitte. Egyik-másik még a kerítésen is átrepült, és csak az utcán landolt végül.

Ezeket gondoltam, amikor most egy új verseskötetet szeretnék útnak indítani. Tájékoztatóul elárulom, hogy írni még nem is tudtam, amikor már kezdtem rímesen (rémesen!) beszélni, vagyis „szájhagyomány útján” verset írni. Ezek közt is akadt jó néhány, amely alighogy elhagyta ajkaim nyílását, máris lezuhant, behullva a „bús feledékenység” pocsolójába. A sikerültebbeket azonban édesanyám ceruzával beírta az egyik kockás receptes füzetébe.

Édesapám halála után anyuka tizennyolc esztendőn át nálunk lakott. Az iratai dobozában bukkantam rá a kockás fedelű irkájára. – Ma már egyértelmű, hogy nemcsak az ízületi betegségeimet és a szívbetegségeimet, hanem a versírói talentumomat is fele részben őtől örököltem. A másik felét „fentről” kaptam, „ajándék”-ként. Ha lenne harmadik fele is, azt pedig a szorgalmamnak köszönhetném.

Mennyei Atyám jóvoltából ez már az ötödik kis kötet. Mert volt – ugye – az *Első kéve* (1980), Balog Miklós barátommal és szolgatársammal közös gyűjteményünket foglalta magába. Részünkről „hőstettnek” számított ezerkilencszáznyolcvanban két lelkipásztornak megjelentetni egy verseskötetét.

Hatvanéves koromban jelent meg a *Vallomás* (1994) kötetem. Mindig azt gondoltam magamról, hogy befelé forduló, magányt kedvelő „fickó” vagyok, ezt azonban többszörösen is megcáfolta az életem. Egyrészt azzal, hogy lelkipásztor lettem, más-

részt családban éltem, végül pedig a verseimben mindent „kibeszéltem” magamból, magamról.

Következett a *Meditáció* (2003). Ebből kiderült, hogy életem egyik fő „csapásvonala” az énekszövegek. De ha jól meggondolom, azok is versek! Nem véletlen a cím, mert csakugyan szeretem a meditatív időtöltést. De annyira benne voltam az idő, a történelem sodrában, sodrásában, hogy meditálni végül is alig találtam lehetőséget.

Csak egy-két adalék ehhez! Abban az esztendőben lettem lelkipásztor, amikor kitört az ötvenhatos forradalom. Első gyülekezetemben kéthetenként kellett jelentkezni a rendőrségen, hogy még megvagyok, hogy itthon vagyok. – Harminc éven át voltam a *Békehírnök* hetilap mindenese, kezdve a korrektorságtól a szerkesztői munkáig. Minden számot be kellett vinnünk cenzúráztatni az illetékes főhatósághoz. – A „személyi kultusz” idején három évet polgári állásban töltöttem, voltam kazánfűtő, marós, raktáros. Nem sok időm maradt a meditációra. – Rendszerváltás, nyugdíjaztatás, ügyintézői szolgálat még vagy tíz esztendőn keresztül. – Ennek végére tett pontot a *Meditáció*.

Annak idején a vasárnapi iskolás gyermekek még sokat szavaltak és szívesen – a gyülekezetekben. Hozzám is érkezett a sürgető kérés: írjunk verset a gyermekek számára! Írtam is. A kötet *A századik* (2006) címet viseli.

Mint nyugdíjast, újra megtalált és célba vett a költészet múzsája, és most megint írni kezdtem. Ne tűnjék nagyzásnak, de ezeket a verseket nagyon szeretem.

A kedves olvasó majd talál néhány írást abból a korból, melyet „nemszeretem éveknél” is szoktunk nevezni, mely időt én is átéltem – átszenvedtem. Zűrés, zűrzavaros idő, összekuszálódott kapcsolatrendszer, helyükről kimozdult-kimozdított egzisztenciák. Próbák, csalódások, csüggedés, reménység. Érdemes

még élni? Vagy minden hiábavalóság csakugyan? – Abból az időből fennmaradt néhány torzónak tűnő irományom. Jelek és tanúk ezek ellenem. Hitem szerint a kegyelmes Isten már megbocsátotta őket nekem. Kérem kedves olvasó barátaim fölloldozását is.

És most figyeljete! Mászom a hosszú létrán, fel, egyre feljebb. És az ajtó közelében megfordulok, és aláröppentem fura alakú papírrepülőcskéimet: verseimet. No, csak kapjátok el őket, olvassátok, meditáljátok át kis üzeneteimet! – Én már megtettem a hosszú utat fel a hegyoldalon. Jobban mondva: *Fölfelé a hegyoldalon!* Nemsokára én is utánuk ugrom, és együtt szállunk, repülünk följebb, egyre följebb, túl még a magas kerítésen is, egészen a magas mennyországig!

Gerzsenyi Sándor

1.

MEGYÜNK AZ IMAHÁZBA

Áldás

Jönnek „föntről” az áldások,
Noha nem is kérem néha.
Folyton arra buzdítanak:
Az imában ne légy léha.

Ne légy aggodalmaskodó.
Sose feledd: az Úr szeret.
Jobb hozzád, mint érdemelnéd.
Ezért van mindenre „keret”.

Ha ilyen gazdagon megáld,
Ne tartsd meg mindet magadnak.
Hidd el, hogy a jövőben is
Kezei mindent megadnak.

Harmadnap

Ma van péntek, holnap szombat,
Holnapután harmadnap.
Ő megmondta, hogy harmadnap
A sírjából feltámad.

De az se így lesz egészen,
Hanem hogy égi Atyja
Teremtő nagy hatalmával
A Fiút feltámasztja.

Sírtam nagyon, hogy a sátán
Őt keresztre juttatta.
De mi így lettünk a bűnből
Mindörökre megváltva.

Köszönöm, drága Úr Jézus,
Üdvözítő hatalmad!
A mennyország arany kulcsát
Énnekem is átadtad!

Varjú-kaland

Kimentünk a játszótérre.
Anyu mondja: várjak.
Néhány perc, és megérkeztek
A fekete varjak.

Egyik kérdi gúnyosan, hogy
Vársz? – Vársz?
Vagy a friss levegőn kicsit
Jársz? – Jársz?

Később jön egy borzas tollú
Pár. – Pár.
Sóhajtoznak: Messze még a
Nyár. – Nyár.

Mondom neki: Szárnyad csupa
Sár. – Sár.
Búsan legyint és elrepül.
Kár! – Kár!

Megjön végre anyuci is.
Már? – Már?
Engesztelően ölelő kart
Tár. – Tár.

Háromszor

Bemegy Péter könnyelműen
A főpap udvarába.
Közel húzódik a tűzhöz,
És nem vigyáz magára.

Megkérdezik: tanítvány vagy?
Így válaszol: Nem vagyok!
Látod, Uram, milyen gyáva!
Fél perc alatt elhagyott!
Újra kérdik, és ő nem hogy
Bűnbánatot tartana,

Kiabál és esküdözik,
Mint a piaci kofa.

Így történik harmadszor is.
Jézus pedig szótlanul
Áll, egy oszlophoz kötözve.
Korbácsolják, vére hull.

Végre Péter csak föltekint.
Mily rettentő pillanat!
Összeroskad – hitvány bűne
Rettentő súlya alatt.

Ki a sötét éjszakába!
Már nem Péter, csak Simon.
Nem is tudja, mit cselekszik.
Segíts rajta, Jézusom!

Anyácska

Te voltál a meleg fészek,
melyben titkon formálódtam.
Teáltalad részesített
a Teremtő minden jóban.

Oly sokáig részed voltam,
s mikor külön lényé váltam,
visszatértem oltalmadba,
tudatod mélyébe szálltam.

Italom vagy: kristály forrás,
ételem vagy: gazdag éden.
Oltalmaz a pillantásod,
öled meleg menedékem.

Csöpp életem királynője,
hadd legyek a hercegecskéd!
Tanulgassuk együtt ketten
ezt a tündéri szép leckét!

Ábrándozás

Szerettem volna őt látni,
amint szamárháton
bevonult a fővárosba,
lombon és virágon.

Ha én is ott lettem volna,
örömmel kiáltom:
Éljen Jézus, a Messiás!
Az én hú Megváltóm!

Vittem volna mindenféle
virágot elébe,
nem az útra, hanem oda,
bele az ölébe.

S ha valamely farizeus
kigúnyolta volna,
én dühösen elzavartam
volna a pokolba.

Tudom, hogy egy hívő gyermek
ilyeneket nem mond,
de hát nem is mondtam, mert ez
csak ábrándozás volt.

Jézus él!

Az a sírbolt nem gödör volt,
hanem barlanglakás inkább.
Persze az is ablak nélkül,
és egy sziklafalba vájták.

A közeli Golgotáról
oda vitték Jézus testét,
gyolcs-lepedőkbe csavarták,
majd a kőüregbe tették.
Azután a bejáratra

zárókövet gurítottak.
Kívül katonák őrködtek,
vigyázták a drága holtat.

Reggel alig pitymallott még,
csak egy nagy villanás látszott!
Nem tarthatta fogva tovább
a kősír a jó Megváltót!

Bár megölték, ő feltámadt.
A sír nem tarthatta fogva.
Úgy történt minden, miképpen
Jó előre meg lett mondva.

Jézus él, és mindörökké
nála van a szabadítás!
Fogadd el, és tiéd lehet
irgalmából minden áldás!

Anya

Anyukám énnekem
legszebb a világon,
éltető melegem,
drága napvilágom.

Sötétben ő a Hold,
meg a fényes csillag.
Amint vigyáz reám,
szeme tűzben csillog.

Oltalmazó szíve
a legdrágább kincsem.
Nála irgalmasabb
csupán csak az Isten!

Öröm az Úrban

Jézus, arcod rám mosolygott.
Mefogott szereteted.
E földön legszebb ajándék,
Hogy gyermeked lehetek.

Akadályok hogyha jönnek,
Haladnom kell, jól tudom:
Elkerülni, vagy legyőzni!
Ahogy tőled tanulom.

Rám helyezted szent Igédet.
Hordoznom gyönyörűség.
Parancsolsz angyalaidnak,
Hogy járásom segítsék.

Bemerítés

Én meghaltam a bűnnek. Ezt jelenti
A vízbe merített test csobbanása.
S a felemelkedésem Krisztus által:
Ez lett a lényem szent feltámadása.

Mert élek immár, de nem egymagamban,
Hanem a Lélek dicső hatalmában.
Élek üdvös jövőben egyre inkább,
S egyre kevésbé e mulandó mában.

Kijelölt cél: a föld végső határa.
Itt kezdődik, s nem látható a vége.
Azt akarom, hogy akit elérhetek,
Annak is legyen újjá-születése.

Hála-vers

Te vagy a legaranyosabb,
és te vagy a legszebb.
Te vagy a legfigyelmesebb:
szíved értem reszket.

Te vagy hűséges orvosom.
Hogyha betegágyban
szenvedek, te megvigasztalsz,
és lemegy a lázam.

Türelmesen megsimogatsz,
könnyű mesét mondasz.
Nem zavar, hogy míg rám figyelsz,
közben nem is alhatsz.

Professzor vagy, s ha a gyógy mód
mégsem jut eszedbe,
sorsomat a drága Jézus
kezébe teszed le.

E szép napon neked adnék,
amim csak van, mindent,
de nincs semmim. Áldom azért
éretted az Istent!

Köszöntő

Anyák napján hozom
Sokszínű csokromat,
Elmém a szavak közt
Lázasan válogat.

Szeretnék sok szépet,
Kedveset mondani,
A legdrágább anyát
Szívből köszönteni.
Hálás vagyok érted

Édes Istenemnek!
Csodálva tisztellek,
Boldogan szeretlek.

Hogyha könnyelműen
Mégis megbántalak,
És kicsúsznak számon
Sértő, bántó szavak,

Bocsásd meg, felejtsd el,
Szeress engem tovább,
Engesztelje szíved
E kis csokor virág!

Kokárda

A piros szín azt jelenti,
Szeretem a hazámat,
Tisztelem a történelmét,
Örülök zászlajának.

A fehér szín jelentése:
Itt élem az életem,
Ezt a drága magyar földet
Tiszta szívből szeretem.

A zöld szín a reménységem:
Hiszek a szebb jövőben,
Töreksem, hogy hivatásom
E hazában betöltssem.

Szabadságom jelképeként
Mellemen a kokárda.
Élek, amíg szabad vagyok.
Nem élhetek bezárva.

Áldd meg, Istenem, a magyart,

Ne hagyj soha magára!
Segíts, hogy szégyent ne hozzak
A dicső ősatyákra!

(Március tizenötödikére írtam)

Az ovi

Anyu engem minden reggel
elkísér az óvodába.
Azt jelenti ez, hogy szépen
beülök a kocsijába.

Ő a kulcsot nagyon gyakran
úgy elteszi, úgy elrakja,
hogy érte az egész lakást,
mint a vihar, felfogatja.

Mikor végre ő is beszáll,
a kis kocsi meg se moccan.
Aztán megindul, és orra
egy kis fának nekikoccan.

Mire beérünk, anyukám
a méregtől majd' felrobban,
énvelem is türelmetlen,
nem csoda, hogy sírni szoktam.

Az lenne a megoldás, hogy
ott lalnánk az óvodában,
az óvoda pedig nálunk,
a garázsos szép lakásban.

Aki foglalkozni akar
a gyermekkel, jöjjön oda!
Így lehetne boldog otthon
számomra is az óvoda.

Spenót

„Nem akar enni a gyerek...”
Nálunk most ez járja.
A nagymama panaszkodik
az unokájára.

Elismerem, félig igaz,
amit rólam mondott,
de mit tegyek! – Nem szeretem
a „finom” spenótot.

Ha parajnak titulálják,
akkor se szeretem...
Ha van rajta tükörtojás,
azt viszont megeszem.

Hivatkoznak ők Popey-re:
spenóttól lett erős! –
Én meg leszek a parajtól
sápadt, hideglelős.

Kérem szépen a szülőket,
ne erőltessenek!
Spenót nélkül is felnőtt lett
eddig minden gyerek.

Lámpa

Mikor óvodába megyek,
egy helyen van lámpa.
Annál én mindig megállok,
zöld jelzésre várva.

Úgy tanultuk, azt jelenti:
Ha a lámpa piros,
egy lépést se! Most átkelni
az úttesten tilos!
Ha a jelzés sárgára vált,

készülni lehet.
Majd amikor zöldet mutat,
a gyalogos mehet!

Múlt héten egy kerékpáros
Átment a pirosan...
Nagyot esett, a vére is
csöpögött pirosan.

Az idő pénz, nekem mégis
drágább az életem.
És kérem az Úr Jézust, hogy
ő is járjon velem.

Várni

Nagyon türelmetlen vagyok,
rám szól a dadus naponta.
De ha odahaza játszom,
az anyukám is ezt mondja.

Még apa is dühös, pedig
jól tudom, hogy nagyon szeret:
„Nem vagyok én egy varázsló,
aki mindent előteremt!”

Jó Jézusom, arra kérlek,
formáld át a természetem.
Ha pattogok, csendesíts le,
és sok türelmet adj nekem!

Kérlek, hogy taníts meg várni,
és ilyenkor csendben lenni. –
Ne rontsa meg békességünk
a családban soha semmi!
Aranymenyegzős köszöntő

Fogadjátok köszöntésem,
Nagypapi és Nagymami!
Milyen jó orcátok látni,
És hangotok hallani!

Kaptatok a jó Istentől
Szép és hosszú életet,
És együtt is béke-ségben
Ötven évig éltetek.

Soknak tűnik e fél század,
De ha Ő úgy akarja,
Ráadásul a többit is
Kegyelmesen megadja.

Nekem az a kívánságom:
A jó Atya éltesen,
És utatok – majd a végén –
Mennyországba vezessen!

Menés

Nem értem az anyukámat,
Mert ha gyorsan szaladok,
Utánam szól, hogy „lassabban!”
Ha pedig lemaradok,

Jön az újabb vezényszó, hogy
„Nem lehetne gyorsabban?!”
Mit tehetek ilyenkor? – Csak
Morgolódom magamban.

A másik, hogy ne ugráljak...
Nem érti, hogy unalmas
Mindig egyformákat lépni.
A probléma hatalmas!
Mondom neki: Ha vén leszek,

Majd csoszogok csendesen. –
És hogyha akkor is rám szól,
Szépen kérem, „csend legyen!”

Sárkány

Házunk előtt van egy nagy tér,
ott most az jött divatba,
minden gyerek papírsárkányt
ereget a magasba.

Nekem is volt, de az enyém
tegnap előtt lezuhant.
Talán nagyon megrántottam
a sárkányt tartó huzalt.

Azóta csak foltozgatom,
mint egy szakadt, rossz ruhát.
Attól tartok, hogy a helyem
más gyerekeknek adjuk át.

Édesapa is azt mondja,
ez még nem nekem való.
Olyan játékot válasszak,
mely olcsóbban játszható.

Vaú!!!

A piacon szombatnként
kutyavásárt tartanak. –
Kis butuska kutya-bébik!
Simogatni is szabad.

A reggeli hűvösségben
még mindegyik didereg,
és hívja az anyukáját,
mint egy fázós kisgyerek.
Megcsodáltam az egyiket,

édes, bamba kis pofa!
Ha megkapnám, én nem lennék
hozzá soha mostoha.

De mi emeleten lakunk,
kutyuskának nincs helye,
apa szerint otthonunkban
lenne „kutya-élete”.

Fogacskáim

Tegnap, amint ebédeltem,
egy fogamat majd' lenyeltem.

Billegett már régóta,
és a helyét megunta.

Sajnáltam megválni tőle,
bekötöttem zsebkendőmbe.

Mutogattam boldogan:
ebben van a tejfogam!

Azt mondják az óvodában:
gyökeres fog lesz a számban,

ha jön a következő.
Az lesz a tépő-evő.

Igaz, hogy én ember vagyok,
de akkor majd „ragadozok”.

Vigyázzatok hát, nagyok!
Ne bántsatok! Harapok!

Lóerő

Az autót kocsinak mondják,
de a kocsit lovak húzzák!
Én soha nem látok lovat.
Autók töltik be az utcát.

Igaz, tegnap azt mondta a
benzin kútnál egyik vevő,
a kocsija igen jó, mert
van benne százhusz lóerő.

Nem értem, hogy ez mit jelent,
de a lovat megtaláltam.
Kiabáltam: Gyí, te Fakó!
Pedig egy patát se láttam.

Madarak

Szeretem a madarakat,
ismerek is már néhányat.
Az a baj, ha közel megyek,
ők ijedten tovább szállnak.

Megismerem a színéről,
melyik galamb, melyik gerle,
ugyanígy a verebet is,
még mielőtt csiripelne.

De a cinke rejtőzködik,
meg kell hallani a hangját.
Ők az erdők prófétái,
mert a tavaszt megjósolják.

Gyertek ide! – kiáltozom.
„Nincs-mi-ért!” – mondják zenélve.
Apa szerint az üzenet:
„Nyit-ni-kék!” – Kapát a kézbe!
Legkedvesebb kismadaram

A feketerigó-lányka,
amint illegeti magát
sötét szürke szoknyácskába'.

Hirtelen mellette terem
a fiú is, feketében.
Ha a lányka észreveszi,
fütyörészik örömeiben.

Megyünk az imaházba

A nyugalom napján
- minden gyermek tudja -
Sietünk örömmel
kedves templomunkba.

Ige vár ott ránk és
sok szerető testvér.
Jézustól minden szív
lelki kenyeret kér.

Kiárasztja bőven
irgalmát a Krisztus.
Hiszünk és remélünk.
Üdvösségünk biztos!

Ki neked Jézus?

Kérdezlek, barátom, hogy ki neked Jézus,
De te általános válaszok mögé bújsz.

Kijelented, hogy ő híres tanító volt.
Olvastad, sok embert bűnéből feloldott.

Vagy így szólsz: ő az a rabbi, csoda-doktor,
Ki halottakat is feltámasztott olykor.

Megnyugtatómra elmondtad nem egyszer,

Te is vallásos vagy, nyakadban kereszttel.

Egyébként is hiszel, már miért ne hinnél!
Felebarátodnak hányszor segítettél!

Engem az érdekel: követője lettél?
Jársz a nyomdokában? – Erre nem feleltél.

Átélted, hogy a bűn mélyéből kirántott?
Jézus Krisztus neked személyes Megváltód?

Csak úgy vagy az övé, ha újjá teremtett,
Ha szívedbe hozott hitet, békét, rendet.

Ha hazataláltál, maradj mindig nála.
Az üdvözülteket örök élet várja!

Vágyódás az Úr házába

Mint hosszú, forró nyárban
a puszta vízre vár,
Vagy mint a szomjas szarvas,
hogy forrást lelne már,
Úgy fut fáradt, bús lelkem
tehozzád, Istenem,
Csak szólj egy szót, szívemben
a békém meglelem.

Szent házad áldott otthon,
hol véled lenni jó.
Itt szellemed kiárad,
és elhalkul a szó.
Mert átjutottam én már
a csendnek ajtaján,
És örökké dicsérem,
hogy így szeret Atyám.

(Énekszöveg)

Nem hallgathatok!

Apám csendes szavú volt,
Az anyám cserfes, pörgő.
Szívükben madár fészkel,
Én ezért lettem költő.

Gyakran a csöndre vágyom,
Máskor beszélnem is kell.
Ha fojt a némaság bent,
Kilépek egy-egy verssel.

A hallgatás ajándék.
A beszéd még nagyobb kincs.
S az arany középútnál
Járhatóbb pálya már nincs.

A kenyerem javát már,
Úgy gondolom, megettem,
És lassú búcsúzásról
Szól szinte minden versem.

Míg zakatol motorja
Keblemnek, fogd a kormányt,
Drága Uram! Hadd éljek,
Mint aki folyton szolgált!

Légy boldog

Légy boldog az Úrban, ő fölemel,
Ma teljék meg szíved szent örömmel!
A legnagyobb ígéret valóra vált,
Mély hódolattal fogadd be a nagy Királyt!

Ha kísért a bűn, ha csügged a szív,
Hú Pártfogód véd és éretted vív.
Csak előre tekints és végig kitarts,
Megváltóddal győztes lesz a lelki harc.

Kiárasztja rád bűnbocsánatát,
Meghallgatja mind, ki hozzá kiált.
Ki egyedül rá tekint és érte él,
Üdvöt nyer, ha szeret, ha hisz és remél.

(Énekszöveg)

Biztató sorok

Vess számot, mint bölcs gazda,
Házad hogyan építéd!
Szilárd a fundamentum,
Végig kitart majd hited?

Pállal mondd, vallomásként:
Élek már többé, nem én,
De Jézus él énbennem.
Győzelemre van remény.

Tudod, érzed, menni kell!
Hegyre hív és völgybe von.
Sosem leszel egyedül.
Jézus vére oltalom.

Ráz és rostál az idő.
Ocsú, pelyva – mind kihull.
Az maradhat fenn csupán,
Kit magához vonz az Úr.

Légy kitartó és szilárd,
Mindenedet add neki!
Aki érte halni kész,
Azt örökké élteti.

Lehetne szebb karácsonyod

Ő áthidalta a végtelen űrt,
hogy békét hozzon számodra.
Neked csak egyet kellene lépned,
hogy rátalálj felebarátodra.

Az ő megcsúfolt fejére szállt
e földön minden bűn és átok.
Neked csak ki kellene mondanod végre:
Testvér, nyújts kezet. Megbocsátok.

Emberré lett e földön, s belehalt,
hogy végre emberré lehess – általa.
Ti meg azon emésztitek magatokat,
hogy melykötőknek lehet igaza.

Feltámadott és mennybe ment,
így akar mindenkit üdvözíteni.
S te olyan könnyelműen járod utad,
mintha nem akarnál fönt vele lenni.

Mama-köszöntő

Anyám, csodállak! Ámuló szemekkel
Tekintek rád, amint lassan tipegsz,
Vigyázva lépegetsz. – Ki érti ezt?
Hisz azt sugalltad egész életedben,

Hogy te vagy az, ki soha el nem fárad.
Erős voltál és szilárd, mint a kő.
Te voltál számomra a minta-nő,
Kiből remény sugárzik és tűz árad.

Ezernyi titkot tanulhattam tőled...
Kitől kaptad nagy bölcsességedet?!
Csüngtem ajkadon, mint kicsiny gyerek.
Imáid által éltünk élhető lett.

A tiszta, szép derút kitől tanultad?
Ki gyújtotta meg hited mécsesét?
S hogy én is lángra gyúltam, én ezért
Nagy-nagy hálaival szemlélem a múltat.

Nem felejttem soha az „áhítatnak”
Meghitt perceit. Szeretted nagyon
A drága Könyvet. Ámultam azon,
Hogy ismerősök mind, kik abban „laknak”.

Fénylő szemedből visszatükröződtek
A szatmári lankák virágai.
Hangodból ki lehetett hallani
Az erdélyi erdőket és mezőket.

Kilencven éves lettél, jó Anyácskám!
Áldjon az Isten, tartson meg nekünk,
Míg ő akarja. Maradj itt velünk!
Mosolygó arcod még soká csodálnám!

*(Bohus Lenke kérésére, hogy
édesanyját köszönthesse vele)
(2004. július 15.)*

Ködös idő

Nem látom a templomtornyot,
sem azt a távoli nagy fát.
A nagyapám mondta tegnap:
szemem a ködön át nem lát.

A köd olyan, mint a felhő,
csak egy kicsit ritkább annál.
Legjobb, ha most nem futkosok,
hanem maradok a falnál.

És még azt is mondta papám,
hogy így vagyunk a jövővel:
sejtjük csak, hogy ott van elől,
de nem tudjuk, mikor jön el.

Mikor jön el az az idő,
amikor majd odaérünk?
Addig – mint a ködtől most te –,
a jövőtől kicsit félünk.

De ha hisszük, hogy van Atyánk,
aki ilyenkor is szeret,
hidd el: tiszta égbolt alatt
erős keze oda vezet.

Jó fa

Kérdezem a szomszéd bácsit,
/A fát metszi, ahogy szokta/:
Mi lenne, ha ez a kis fa
Mától más gyümölcsöt hozna?

Almafa csak almát terem,
A körtefa pedig körtét.
A Teremtő hozta létre
Ezt a változatlan törvényt.

Életed is – hogyha jó fa,
Jóság gyümölcseit termi.
Bármit sűg is a kísértő,
Nem változhat benned semmi.

Kérjed Jézus segítségét,
Ő soha nem hagy magadra.
Növekedj és gyümölcsözzél!
Légy jó mindig, azt akarja.

Pillangó

Lepkét láttam, megcsodáltam.
Lepkét fogni nagyon jó!
Sikerült! – Most így becézem:
Aranyszárnyú pillangó.

Csipke-ágon kis bogárka.
Jé, hisz ez kis katica!
Az ágacska illeg-billeg,
De ő prima artista.

Lábam előtt izeg-mozog
Egy megtermett giliszta.
Földön kúszik, mégis, mint egy
Főtt spagetti, oly tiszta.

Galambraj repül fölöttem.
Egy szép szárnytoll aláhull.
A kalapom mellé tűzöm.
Aki látja, megbámul.

Immánuel! – I.

*(Énekszöveg akart lenni,
aztán mégis vers lett mind a kettő)*

Kijelenti a próféta,
Hogy a szűz foganni fog.
Valóság lesz a világnak
Az isteni szent titok.

Igen! A Szűz gyermeket szül.
Érkezése már közel.
Az ő neve drága himnusz.
Messiás, Immánuel!

Csillag fénye jelzi útját,
Várnak rá a nemzetek.
Így szól majd az égi kórus:
Emberek, figyeljetek!

Halál árnyékának völgye
Elengedi foglyait.
A szent Fiú az üdvösség
Útján járni megtanít.

Immánuel az ő neve!
Véle Isten jár velünk,
És hogyha ő mellettünk él,
Ki lehetne ellenünk!

Immánuel nálad zörget.
Tárd ki szíved, hívd be őt!
Általa nyersz békességet,
Bűnt legyőző szent erőt.

Mikor hullsz előtte térdre?
Mondd, mi lesz a válaszod?
Az az egyetlen megoldás,
Hogy az élted átadod.

Nincs jobb válasz, mint azonnal
Ővele indulni el.
Immánuel az ő neve,
Szeretettel átölel.

Nincs erő, mely tőle minket
Elszakíthat. – Ő az Úr!
Fia érdemében végül
Koronát ad – válaszul.

Immánuel – II.

Üzenet hangzik a mennyből,
Hogy a Szűz foganni fog.
És születik egy kisgyermek.
Fényre lép a szent titok.

A nemzetek dicsósége
Ő, az Egyszülött Fiú.
Isten nagy szeretetéről
Leghitelesebb tanú.

Áldott neve: Immánuel!
Benne Isten van velünk.
Ameddig ő mellettünk jár,
Ki lehetne ellenünk?!

Halál árnyékának völgye
Ez az élet. Fény sehol.
Az ős-ellenség hatalma
Minden reményt letarol.

Immánuel! – Éltünk egén
Az egyetlen fénysugár.
Őtőle el nem választhat
Sem élet, sem a halál!

Hallom szavát. Tárul szívem,
Hol a trónust átadom.
Boldog vagyok, hogy a hangját
Napról-napra hallhatom.

Itt e földön még sötétség,
Bűn és véték mindenütt.
Hozzájuk szól küldetésem.
A szeretet Lelke küld.

Immánuel hangja hangzik.
Neked mi a válaszod?
Az az egyetlen megoldás,
Hogy a szíved átadod.

Akkor tőle sem magasság,
Sem mélység el nem szakít.
Hozzá kapcsol mindörökre
Szent kegyelme és a hit.

Jézus neve: jelszavunk

Égből jön a Messiás.
Próféta hangja szól:
Fogan a Szűz! – így kiált.
A menny földig hajol.

Bolygónk sötét tájait
Fényesség hatja át.
Isten mindenkin segít,
Ki Megváltóra várt.

Kar:
E névben ragyog jövőnk,
Mert ő Immánuel.
Feltámadt szent jól tevőnk,
Üdvünket hozta el.

Most, hogy Isten van velünk,
A kígyó porba hullt,
Tűz tavában elmerül,
Mert félni nem tanult.

Ellenségünk nincs sehol.
Királyunk jár elöl.
Áldott békességével
Minden zugot betölt.

Kar:
Jézus neve jelszavunk,
Keresztje jár velünk.
Immánuel! Velünk van!
E névben győzhetünk.

(A kar-rész ismétlése!)
Nincs mélység vagy magasság,
Mely tőle elszakít!
Örökre hozzá kapcsol
A kegyelem s a hit!

(2012)

Hiszek a csodában!

Én hiszek a karácsonyi csodában!
Az ősi ígéret valóra vált.
Az asszony magva győztesen kisarjadt,
Nagy fény váltotta fel az éjszakát.

Tündöklő csillag származik Jákobból,
S királyi pálca támad, szent jogar. –
Ezt mondja Bálám, bár dacos ajkával
Ő áldást prófétálni nem akar.

De lelkét Isten Lelke megragadja,
S a Felségestől jön az ismeret.
Leborulva, ám megnyíló szemekkel.
A próféta egyebet nem tehet.

Én hiszek a karácsonyi csodában,
Mert látom Jézust most és oly közel,
Hogy kiárad rám áldott békessége,
És oltalmazó karja átölel.

Köszöntő vers –

Karácsonyra

(Kisgyermek részére)

Jézus Krisztus megszületett!
Betelt az ígélet.
Őt ünnepli nagy örömmel
Minden hívő gyermek.

Isten népe a Messiást
Már régóta várta,
Amikor egy csöndes éjjel
Eljött e világba.

Betlehemi mezők felett
Angyalkórus zengett.
Nem hallott még ember füle
Ennél soha szebbet.

Csodás hangon szólt az ének:
Dicsőség a mennyben!
Legyen béke itt a földön,
Béke a szívekben!

Az istálló sötétjében
Mária vajúdik,
Nem sokára egy kis gyermek
Halk sírása hallik.

Megszületett az Úr Jézus!
Övé a dicsőség!
Múlik már a sötét éjjel,
Leszállt a fényesség.

A kisbaba nagyon kedves,
Igen szép az arca.
Fázós testét gondos kezek
Helyezték jászolba.

Állatok melegítették,
Széna volt az ágya,
Ott pihent nagy békeességben
Ég és föld Királya.

Betlehemnek mezejéről
Pásztorok érkeztek,
Eljöttek, hogy megtekintsék
A kiseded gyermekét.

Friss tejcskét hoztak neki,
Meg egy kerek sajtot.
A kimerült kismama épp
Ilyesmit óhajtott.

Messze tájról, napkeletről
Új vendégek jöttek:
Nagy tudósok, nagy királyok:
Napkeleti bölcsek.

Egy új csillag csábította
E nagy útra őket,
És Mikeás prófétától
Olvastak ígéket.

Ezer veszély közt haladtak
A kis Betlehembe.
Hozták drága kincseiket
A Király elébe.

Aranyat, tömjént és mirhát,
Mindent oda vittek
Jézus Krisztus jászolához,
Példái a hitnek.

* * *

Mint a bölcsek és pásztorok,
Mi is megérkeztünk,
Hogy a drága Megváltónak
Tisztességet tegyünk.

Arra kérünk, áldott Jézus,
Fogadj el bennünket!
Ez ünnepen neked adjuk
Gyermeki szívünket.

Életünknek csöpp jászolát
Töltsd be önmagaddal,
Maradj velünk, míg csak élünk,
Égi oltalmaddal!

(Baja, 2005. december)

A szép karácsony

Azon az első „csendes éjszakán”
Nem tudta senki más, csak égi Atyja,
Hogy ott, a szűkös istálló-tanyán
Szűz Mária a Messiást ringatja.

Örvend a föld, karácsonyt ünnepel.
Zendül az ének: Íme, itt a váltság!
A Béke Nagy Királya jött közel!
/Mégis sokan a „kis Jézust” imádják./

A szép karácsony áldott ünnepén,
Ha a fenyőfán kigyúlnak a fények,
Te álmélnkodj a „testté lett Igén”!
És adj hálát a béke Istenének!

Tanulj szeretni, alázd meg magad,
Kezedet nyújtsd kedves simogatásra.
Mutasd be Jézust, ne légy hallgató.
Úgy élj, hogy bárki benned Krisztust lássa!

(2008. Pécs)

Emlékezés

Az újabb határkő
kiemelkedő régi nevekre emlékeztet.
Rendkívülinek tartott atyánkfiai
nevét és tetteit emlegetjük
megilletődve és áhítattal.
Az évforduló e nélkül
nem is lehetne teljes és méltó,
és kielégítően megnyugtató.

Ők voltak azok,
akik ekkor és ekkor,
ettől eddig – ezt és azt
tették, mondták, vezették, építették,
szervezték, készítették, kialakították.
Tiszteljük és csodáljuk őket:
a hithősöket, a példányképeket,
a kiemelkedő jelleműeket.

Ma este mégis azt javaslom,
szeretett Testvéreim,
hogy egyszer már próbáljunk emlékezni
a szürke névtelenekre is,
akik mindig jelen voltak,
noha nem tettek semmi rendkívülit.
Csak egyszerűen hűek maradtak a hitben,
kitartottak a csöndes imádkozásban.

Emlékezzünk rájuk,
akik télen-nyáron
ott voltak a helyükön,
akikre hóban-hőben számítani lehetett,

akiket még soha senki meg nem ünnepelt.
Emlékezzünk a „névtelen” Testvérekre,
az „Erzsike nénikre” és a „Pista bácsikra”.

Emlékezünk, és higgyük szilárdan,
hogy nevük az égi könyvben föl van írva...
És nekik ez volt mindig a legfontosabb.

(Rákospalota, 2002. december)

Arany mezők

Emlékszel, Kedvesem?
Alig moccant a nyugati szellő,
Lágyan hömpölygött a búzamezők felett.
A féltékeny égbolt kezdte már
Visszarabolni a Napot a domb mögé.
Csak álltunk csendesen
Az arany mezők kellős közepén.

Míntha szökdécselő, virgonc szerelmünket
Bámultuk volna egy-egy rövid percig
A sárga gabonatóblák fölött.
Te is – lehullt karokkal álltál,
S figyelted, amint hosszú haja
Hullámzó, könnyű felhőként lebeg
És lágyan alászáll az arany mezők selymére.

Egy ütemre dobbant a szívünk.
Forró szerelmünk szinte harsogott
A dús búzamezők fölött.
Tudtuk, mindjárt lemegy a Nap,
Féltékeny rá az ég, hogy önfeledten,
Pazarlón ránk világít.
Boldogan lépdeltünk, kéz a kézben,
Az arany mezők céltalan ösvényein.

Mint tündér szerető szállt felettünk
A nyugati langyos szellő
A lengedező búzatáblák fölött.
Érezted te is, amint megérinti arcodat,
És csókot lehel ajkadra, szenvedéllyel,
Az arany mezők felett.

Ritkán hagyja el a számat
Könnyű ígéret, nehogy megszegjem szavam,
De most esküszöm,
Nem felejttem el soha
Azt a gyönyörűséges sétát,
Át az arany mezőkön.

Eltelt sok-sok idő az óta.
E nyári délután feledhetetlen,
Szép emléke mindvégig elkísér.
Száll velünk az arany mezők fölött.

Nézd a gyermekek bátor futását!
Napunk is túl van már zenitjén
Az arany mezők fölött.

Emlékeztet a nyugati puha szél,
Lágyan lebeg az arany mezők felett.
Szólsz, hogy le fog menni a Nap,
Elrabolja a féltékeny égbolt,
Miközben haladunk előre, a cél felé,
Sétálunk, át az arany mezőkön...

(Angol szöveg alapján – Fields of gold)

Arany-mezőkön járok

(Az előző vers átdolgozása,
úgymond: „megkeresztelve”)

Követem Jézust, imádom Krisztust,
Mert ő az én Megváltóm!
Keskeny az útja, de a szív tudja:
Utam végén meglátom.

Jézus az élet! Soha nem félek.
A pusztán átvezérel.
Feltámadása: erőm forrása,
És győzők szent nevével.

Te vagy a Pásztor. Igéd ha rám szól,
A nyájhoz visszatérek.
Irgalmad rám hull, karod bezárul,
Hogy mindig néked éljek.

Tudom a leckét. Kihez mehetnék!
Te vagy a szent oázis,
Reményem napja, hitem alapja,
Rendíthetetlen bázis.

Enyém a drága, szent ígélet:
Velem maradsz, amíg csak élek.
Dühönghet bár vad szélvihar,
Kezed árnyéka eltakar,
Szerelmed árnya betakar.

Kísért a sátán, de véred árán
Valósul szívem álma:
Látom a célt már. Vezérel fény-ár.
A győztest pálma várja.

Dicső Királyom, neved kiáltom
Boldog, ujjongó hangon.
Te lettél nékem az üdvösségem,
Ezt mindenhol megvallom.
S miközben erre várok,
Arany-mezőkön járok.

(Angol szöveg alapján)

Érettségi-találkozóra

Boldogan köszöntünk, drága Alma Mater!
Mióta nem láttunk, már negyven év szállt el...

De jó találkozni, régi Osztálytársak!
Jöjjetek közelebb, hogy mindenkit lássak!

Szobrászunk, az IDŐ – remek munkát végzett:
Kissé átformálta lelkünket, testünket.

Régi iskolánkban jó így együtt lenni.
Barátságunk soha ne rontsa meg semmi!

Vígan emlegetjük hű tanárainkat,
Utánozzuk néha mozdulataikat.

Amint tanították, valósággal úgy lett:
Vizsgáztat mindennap a „nagybetűs” ÉLET.

Századvég vihara szétdobált bennünket.
Nyújtsuk hát egymásnak sóvárgó kezünket!

Az új évezredben őrizzen az Isten,
Kísérjen utunkon, áldjon és segítsen!

Szívemben béke van, üdvöm megtaláltam,
Jézusom, Megváltóm útján jár a lábam.

Boldogan szolgálom Őt – férjemmel együtt.
Örülünk, hogy mindezt szabadon tehetjük.

Hazánk visszatalált vén Európához.
Balsors-vert népünk most új oltáron áldoz.

Az új oltár neve: sikeres gazdaság...
Unokáink egyszer – talán – megláthatják.

Sok tomboló orkán vonult át felettünk.
Arcunkra néhány bús barázdát szereztünk.

Akik eltávoztak, sirassuk meg őket,
Az Örök Fényesség Honába menőket.

Őrizzük a lángot, amit reánk hagytak!
Emlékezetünkben most is velünk vannak.

Határkőhöz értünk. Egy kissé megállunk,
Elmeséljük néhány megvalósult álmunk.

Kis pihenő után vágjunk neki újra,
Vigyük a reménység batuját az útra.

Bízzuk a jó Isten kezére jövőnket,
Kérjük, hogy ne legyünk szolgasorban többet.

Élhessünk szabadon, békében, boldogan...
Most pedig félre bú! Örvendezzünk vígan!

(Bohus Lenke testvéremnek)

Tavaszi vallomás

Ülök némán a „felházban”
és gondolkozom.
Magad mondtad, tanítottad,
áldott Krisztusom,

Hogy meg kell halni először.
Rettentő tudás!
Csak ez után történhet meg
a feltámadás.

Valamikor épp így várták
azt az éjszakát,
amikor a föld megkapta
a szent Messiást.

Ámult szemük, újult szívük.
Titkot látni jó!
Csillagfényben ment végbe az
inkarnáció.

A Végtelen testet öltött,
húsba öltözött. –
Halhatatlanul éltél bús
halandók között.

Nem értettük, hogy ennek így
kellett lennie.
Át nem vehette volna ezt
tőled senki se.

Majd Atyád újból döntött, hogy
ismét égbe szállj.
Foglald el az égi trónust,
dicső Fény-Király!

* * *

Most Tavasz van. Nyitott szemmel
szemlélek, Uram.
Hitben járok, és csodállak.
Átadom magam.

Lemegy a nap minden este,
de holnap megint
Hajnallal indul a reggel
Ez is arra int:

Átmeneti csak a halál,
nem természetes.
Állapotunk nem „halálos”,
hanem „életes”.

Köszönöm, jó Úr Jézusom
megváltásodat!
Érettem, a méltatlanért
áldoztad magad.

És nagy feltámadásodért
dicsőség neked!
Köszönöm a földi és az
égi üdvömet!

S ha a mennybe érkezem, ott
nem leszek öreg. –
Fiatalként magasztalom
drága szent neved!

(2012. március)

Aki már Jézusé...

Aki már Jézusé, biztosan állhat,
Vihar és vész között hite ad szárnyat.
Nem bántja félelem, bár zúg a tenger,
Jézus az oltalma – nagy kegyelmével.

Aki már Jézusé, sátán kísérti,
De őt az Irgalom oltalma védi.
Nem sebzi bűn nyila, hit pajzsa zárja,
Győzött a Golgotán erős Királya.

Aki már Jézusé, nem vonja semmi,
Ez a föld nem hona, mennybe fog menni.
A hiú törtetést kerülni vágyik,
Itt hagyja ezt a hont, várja egy másik.

Aki már Jézusé, szabadon szárnyal,
Emeli szent erő, vonja a távol.
Hitével mennybe néz, hívják a fények.
Aki már Jézusé, boldogan hal meg.

(Dr. Meláth Ferenc fordítása után)

A beoltott ág imája

Vad olajfa ága voltam, szelíd Jézus,
S kegyelmedből oly nagy méltóságot kaptam,
Hogy az olajfának szent gyökérzetébe
Áldozatod árán – íme – beoltattam.

Adj bölcs lelki látást drága Lelked által,
Magam alázatban, téged dicsőségben
Látni és láttatni! – Hűség olajával
Önmagam tenéked átadom egészen.
Tartsd a kezed rajtam, el ne bizakodjam.
Beoltott ág vagyok. Te hordozol engem.

Belőled sarjadó ágam ha virágzik,
Segíts illatommal örömdre lennem.

S ha jóságod által beérhetne rajtam
Olykor a szeretet isteni termése,
Hála, hogy ragyog rám Igéd és Szentlelked
Vad ágat szelíddé formáló szent fénye!

Érintsd meg őt!

Tolongó, tarka, lökdösődő
Tömeg az úton. Jön a Mester.
Hosszan tanított. Most csodát vár
És gyógyulást a sok-sok ember.

A zsinagóga vezetője,
Jairus nevű előljáró,
Jézus előtt térdre borulva,
Sírva beszámol kis lányáról.

Siess, Uram, mert halálán van.
Vesd rá kezed, hátha feléled.
Késett az Úr, de megérkezvén
Életet adott gyermekének.

+

Még ballagott a sokasággal.
Kereste őt egy beteg asszony.
Nagy a hite, hogy a Megváltó
Szívéből irgalmat fakasszon.

A vadul lökdöső tömegben
Csak arra várt, hogy érinthesse,
Legalább köntöse szegélyét!
Meggyógyul teste, biztos benne.
Tizenkét év telt el azóta,
Hogy elhull cseppenként a vére...

Észre se venné, hogy valaki
Ennyire vágyik erejére.

És meggyógyult azon órában.
Segít az Úr, ha bízol benne.
Keresd mindennap, érintsd hittel!
Rád is kiárad nagy kegyelme.

(2011. szeptember 8.)

Nincs más!

Fehér tógában áll a Mester
A tóra hajló lankás lejtőn.
„A TÓRA már kimondta egyszer,
Én újra mondom: Nincsen más út!
Ha felebarát, szeressétek!”

De ha netán ellenség volna,
Akkor is ez az Úr parancsa.
Szeressetek! – Sőt: szeressétek!
Ezen kívül nincs járható út
Számotokra. – Felnéznek rátok.
Ti lennétek a példaképek.
De ha alacsonyabb a mérték,
A jutalmatok semmivé lesz,
Hisz úgy élnek a „vámszedők” is!

Megszólít Isten szent parancsa:
Ti legyetek tökéletesek,
Mint ahogy mennyei Atyátok
Tökéletes és tiszta és szent
Most, mindenkor és mindörökké!

A régiek elmúltak

Uram, Jézus, veled szeretnék meghalni.
Akard, hogy teveled tudjak feltámadni!

Haljak meg a bűnnek teljesen, egészen.
Segíts, hogy a múltam többé ne emésszen!

S ha meghaltam, segíts veled feltámadni,
Békességben élni, szeretetet adni!

Élhessek még tovább, de már többé nem én.
Te élj bennem, Krisztus és az a szép remény,

Hogy halál s kárhozat nem fenyeget többé,
Hisz velem maradsz te most és mindörökké!

(2010)

Most már élek

Megbocsátotta vétkeim.
Ezt a szót Ő mondta.
Ki merné kétségbe vonni,
Ha ezt Isten mondja?

Így szólt: „Hátam mögé vetem” –
Drága égi szózat!
„Róluk meg nem emlékezem” –
Áldott ez a mondat.
Készen van tehát kegyelme,
S amíg őt nézhetem,

Többé nem látom bűneim.
Ilyen a kegyelem.

Most már a halál sem rémít.
Igazán élek én.
Örök szeretettel hordoz
Átszegzett szent kezén.

Örömteli versezet a feltámadásról

Félre bú és félre bánat!
Urunk, a Krisztus feltámadt!

Nem maradhatott a sírban,
Örvendhetünk újra vígan.

Legyőzte az ellenséget:
Bűnt és halált, e két rémet.

Nem kell most már többé félnünk,
Boldog reménységben élünk.

Mint ő, mi is feltámadunk!
A mennyországba juthatunk.

Hosszú volt az út idáig...
Menj vissza a Golgotáig!

Volt neki egy rossz Júdása.
Szörnyű bűn az árulása!

Harminc ezüst! – szépen csengő,
De a kötél búsan lengő.

Majd a fő tanítvány, Péter!
Megtagadta. Ám nem kétszer,

Hanem háromszor is. – Gyáva!
Lett is sötét, könnyes gyásza.

Elaltatta csábítója.
Felébredt a kakas-szóra.

Jött a korbács és az ostor.
Rá sújtottak nagyon sokszor.

Földre hullt a drága vére:
Ez lett bűneinknek bére.

Megvesszőzték, leköpdösték,
Homlokát marták a tüskék.

A köntösét kisorsolták...
Végül keresztfára vonták.

Felszögezték vas-szögekkel
Függött kimarjult kezekkel.

Szíve vére porba csorgott,
Füle sok szitkos szót hallott.

Mikor lelke szállt az égbe,
Földük borult sötétségbe.

Feltámadtak a halottak,
Kik már régóta nyugodtak.

Hallottad a szentenciát,
Mikor Jézus végsőt kiált?!
Azt mondta: Elvégeztetett!
Többé már nem kérdezheted.

Puha gyolcsba becsavarták,
És egy új kő sírba rakták.

Hűlő testét oda tették,
Aztán rá hengerítették

A rettentő záró-követ.
Ki nem jöhet onnan többet!

Ám berobbant Húsvét hajnal!
Azt kérdi egy fényes angyal:

Holtak között kit kerestek,
Sírni készek, hinni restek?!

Nincs itt, hiszen feltámadott,
Erre ígéretet adott.

Menjetek Galileába.
Szívetek ne legyen kába.

Akkor majd elmondom néktek,
Mi lenne jó, ha tennétek.

Úgy zárult e nagy történet,
Hogy egy magas hegyhez értek,

A hegyről az égbe szállott,
Ahonnét majd vissza várjuk.

(Pécs, 2009)

„Ilyeneké...”

Valakit kiválasztott
Közülünk a Mester.
„Ha ilyenek nem lesztek...”
Mondta szeretettel.

Az a társunk szegény volt.
Mosolyával tűnt fel.
Jézus megáldotta őt
Egyszerű derűvel.

Az a társunk árva volt,
De hitt az Istenben.
Nem sodorta el víz.
Úszott árral szemben.

Ki az égi madarat
Magokkal táplálja,
Kenyerét majd az a kéz
Neki is megadja.

Mert aki már benne él
Isten Országában,
Boldogtalan sose lesz.
Nem marad magában.

(Baja, 2006. március 21.)

Álom-ima

Éjjel van. Csillagok.

Vén pásztor, itt vagyok.
Ha te volnál a bölcs,
Lásd, én verset írok,
Míg az égbolt csillog.
Te új éneket költö.

Szállnak a fellegek.
Minden szív sír, remeg.
Érkezik a hajnal?
Nem hajnal. Csillag ez!
Nyájamhoz közeleg.
Csöndben, nem robajjal.

Harmat hull. Nyájamon
Nagy bú ül. Láthatom:
Nincs békéjük. Félnék.
Várják a Messiást.
Egyikük így kiált:
Jössz már?! – Még remélek...

Sustorgó hang neszez.
Közelgők lépte ez.
Valakik csoszognak.
Nem látnak. Tétovák.
Keresik otthonát
A mennyből kapottnak.

Ő így szól: Itt vagyok.
Jöjjetek, Lássatok.
Égi Atyám küldött.
Eljöttem. Higgyetek!
Szentséges kincsetek:
Elhoztam az üdvöt.

(Pécs, 2009)

Megérkezett!

Békességet hozott nekünk,
Az ő békességét.
Nem úgy adta, mint a világ.
Ismerjük személyét.

Ő a megígért Messiás.
Megérkezett végre.
Nem paplanos ágyba, hanem
Egy ól sötétjébe.

Éjszaka történt. Csillagok
Ragyogtak az égen.
Kitűnt egyik a sok közül,
Alászállt egészen.

Betlehemben történt. Ez egy
Kicsiny, régi város.
Hogy ment végbe? Ismeretünk
Felszínes, hiányos.

Egyszer csak már bepólyálva
Feküdt a jászolban.
Angyalkezek művelhették,
Hogy minden „pászoljon”.

Sürgés-forgás kezdődött. – Mert
Lám, pásztorok jönnek.
Amott távol egy karaván!
Érkeznek a bölcsek.

Bemennek az istállóba,
Térdelve, hajolva.
Nem sietve, hangoskodva.
Komótosan, sorba.

Elhozta az ajándékát
Mind, ahogyan illik.

Arany, tömjén, mirha, bárány,
Orda, tejes ibrik.

Hálásan tevékenykedik
A fiatalasszony,
Derűs arccal mosolyog, hogy
Örömet fakasszon.

Mindezeket megőrzi és
Forgatja szívében,
Hiszen minden úgy lett, amint
Isten megígérte.

ELJÖTT A VILÁGOSSÁG

Különösen sötét éj volt,
De fönn csillagos az égbolt.
Most hirtelen mi világít?
Üstökös csóvája látszik.

Ritkaság az ilyen csillag.
A juhocskák szeme csillog.
Majd bégetnek, majd remegnek,
Majd meg moccanni se mernek.

Felserken az öreg pásztor,
Próbál lábra állni párszor,
De az ő térde is reszket:
Az egész nyáj odaveszhet!

Nagy fényesség, égi zene...
Cselekedni mit kellene?!
A fény előtt földre roskad,
Hallgat és néz, nem tud jobbat.
De a mennyből szózat hangzik,
Angyalkórus hangja hallik:

Ne féljete! Földre szállott
A Megváltó. Legyen áldott!

Ő a váltság, ő a béke,
Minden bűnös menedéke.
Dicsőség a magas égnek!
Általa miénk az élet.

*jezus és a
Szent Család*

Múlóban már az ünnep.
Mutatja a naptár.
Lemenőben a csillag,
De Te itt maradtál.

Sok ajándékot hoztál.
Örvendezünk benned.
Maradj hát a vendégünk!
Minek tovább menned?

Holnap is kell ennetek.
A miénkből futja.
Pihennetek is szabad.
Hadd várjon a munka.

Meg aztán – ha jön a baj,
Jó, hogy köztünk vagytok.
Ha közel a Segítő,
Kátyúban nem hagytok.
Elmondjuk mindenkinek:
Jézus szeret minket!

Elhagytuk már a múltat,
Arra nem tekintget.

Ha itt él a szent Család,
Mi is szentté válunk.
Ez volt mindig a legszebb
És legforróbb vágyunk.

(2011)

*Megérkeztél,
Jézusunk!*

Nem királyi palotában,
Patyolat szülő-szobában,
Hanem kicsiny istállóban,
Annak szűkös jászolában
Születtél meg, Jézusunk.

Csillag ragyogott fölötted.
Dicső mennyország mögötted.
Szédítő úr állt előtted.
Alászálltál, hogy betöltsed
Kegyelmekkel, Jézusunk.

Arany-hárfa pengett-zengett
Odafent, és szende szentek
Trónusod körül kerengtek,
Mert – hogy megismerd a „lent”-et,
Földre jöttél, Jézusunk.

Ez a „lent”: rozzant istálló,
Számodra mégis kiváló

Szálláshely. És - mily találó!
Rád terült egy égi háló,
Hogy megvédjen, Jézusunk.

Lucifer, az ős-rivális
Ölni kíván. Ott van máris.
Gonosz terve Kriminális.
Mózes könyve prófétál is:
Eltaposod, Jézusunk!

Ebben bízunk és remélünk.
Az ellenségtől nem félünk.
Énekelünk és zenélünk,
Születésedről beszélünk.
Miénk lettél, Jézusunk.

Az üzenetet megkaptuk.
Előbb szívünkben forgattuk,
Aztán gyorsan tovább adtuk...
Diadalmadat láthatjuk,
Üdvözítő Krisztusunk!

(2011)

A Jó Pásztor szól

A Jó Pásztor ha szól, én indulok,
S követem újra, engedelmes szívvel.
Nem veti meg az eltévedt juhót...
Menedékem a béke akla: Bétel!

Csábít a zöld, a völgyek dús füve,
És lent a mélyben mintha forrást látnék.
Gyors lánggal ég a kísértés tüze,
S tragédiává lesz a könnyed játék.
A délibáb űz rossz tréfát velem?
Nem akarom a bűnt. Az akar engem...

Tiéd a testem, lelkem, szellemem.
Ha botladozom, óvj, hogy el ne essem!

Azért jöttél, hogy életük legyen,
Kik halódtak e földön bűnben, éjben.
Tulajdonoddá tetted életem.
Érted akarok élni már egészen!

Jó Pásztorom, a hangod megfogott.
Jelenléted nagy boldogsággal tölt el.
A keskeny úton csöndben ballagok,
S várom, hogy megérkezzem szent örömmel.

(Pécs, 2004)

2.

AKI KŐSZIKLÁRA ÉPÍT

„Házad iránti féltő szeretet”

Zsolt 69:10

„Féltő szeretet”
Mit is jelent vajon?
El lehetne venni
Tőle bármit is?
Hisz övé a világ,
És minden, ami benne van.

Vagy inkább „féltékeny” szeretet?
Kire féltékeny az Úr?
Viszont ha ő az egyetlen,
Nem létezhet rajta kívül más!

Ám az ember –
Mint legmagasabb rendű teremtmény
Benépesítheti transzcendens világát
istenekkel,
Akik nem is „akik”,
Csupán „amelyek”.

Napjainkban úgy mondanánk,
Hogy csak „virtuálisan” létező,
Istennek tartott istenek,
istenkék csupán.

A fantázia: teremtő erő,
Istenné tudja tenni
Azt is, ami nem az.

Végeredményében
Ez az istenné tevés
Értékrend-átrendezés kérdése.

Akit a legnagyobbnak állítok,
Az lesz számomra a legnagyobb.
Amit elsőnek gondolok,

Elsővé válik.
Az anyag-istent
Hitem által
Élővé „teremthetem”.
Így aztán, noha nincs,
Vagy nem volna egyébként,
Mivel hiszek benne,
Létezővé léptetem elő.

Ezekre féltékeny az Úr,
Az egyetlen Isten.
Ezeket nem volna szabad
Bevinni az ő megszentelt házába,
Templomba, imaházba,
Otthonba, életembe,
Szellemembe, testembe...

Isten: egyenlő a legfontosabbal!
Akit beviszek ily módon
Istenem házába,
Azzal kiszorítom őt,
A valóságos Istent
A saját lakóhelyéről.

Egy kis kenyérfalat imája

Rágni se tudtam még, mikor már
Megízlelhettem egy-egy apró
Morzsát... A Mannából előbb, majd
Az igazi Élet-Kenyérből,
Jézusból, kit nagyon szerettem.

Ott volt szobánknak négy sarkában.
Az udvaron és kint az utcán.
A Kenyér ízével a számban

Hazataláltam minden este.

Kis Bibliám, Új-Testamentum!
Örültem egy-egy „aranymondás”
Minden szavának. Elkísértek
A hosszú úton. Minden csepp vér
Az Élet-Ige atomjait
Pumpálta szívembe, agyamba.

Ha vége lesz utamnak egyszer,
Kenyér-alakban távozik majd
A lelkem, utolsó lehellet,
És visszatér, mint föld a földre,
Ugyanúgy ez az apró morzsa
A végtelen, örök Kenyérbe.

Augusztus húsz lesz akkor is tán,
A neved napja, Jézus-Isten,
Élet kenyere, Égi Manna!

Fogadd magadba csöpp falatként
Tehozzád visszatérő lelkem!

Alakítsd át e pisla szikrát
Neked világító sugárrá,
Hadd lássalak Téged, Te Áldott!
Maradjak ott a végtelenség
Végéig, mindörökké! Ámen!

(2011. július 26.)

„Aki kősziklára épít”

Máté 7:24-27

Kősziklára építettem.
Elsősorban abban az értelemben,
Hogy hallgattam, Jézus, beszédedet,
És igyekeztem cselekedni is
Gyermekként, ifjúként, csélcsap módra.
Hallgattam, olvastam, tanultam
Versről versre és betűről betűre.

Ömlött a zápor, vad árvizek jöttek,
Tombolt a szél is, villámlott és dörgött,
De építményem mégsem omlott össze.
Hisz erős volt a fundamentum:
A te áldott szavad,
Mely nem futóhomok.

A másik gránit-féle sziklakő
Hit-hajlékomnak szilárd alapjában
Apám példája volt, tudom.
Láttam azóta számos tönkrement,
Kisiklott egzisztenciát.
Hogy nem roskadtam össze én is
Csalódottan, ennek köszönhetem.
Volt példa előttem: egy példakép.
Egy tartós épület, jó minta-ként.

Mindezt megállapíthatom
Látszólag okosan, de mélységesen mély
Alázattal, hódoló tisztelettel.
A valóság az, és ezt ne feledjük,
Hogy kizárólag csak a Kegyelem,
A megtartó és megoltalmazó,
A fentről áradó nagy Szeretet,
Az erős Lélek, s nem az én erőm

És nem a szilárd elhatározásom...
Valaki, aki helyet készített
Számomra, tényleg azt akarja,
Hogy nála lakjam, végleg és örökre.

Botladozva – előre

Hogy mit jelent szent elhívása,
Gyermekkoromban sejtettem csupán.
A „küldetés” szót megértettem,
S próbáltam ráhangolódni sután.

De Atyám komolyan gondolta.
Engem, agyagot korongra vetett.
Gyúrta, forgatta bölcs kezével.
Alakította az életemet.

Lehettem volna bármi más is,
De neki csupán egy hű „szolga” kell.
Szilárd lábakra állította
A hitemet, hogy sose bukjak el.

Bár botladoztam. Térdre estem,
Ám ebből az imádság „póza” lett.
A talpra állító segítség,
Kegyes irgalmassága fölemelt.

Sugallt, vezérelt, irányított.
Azt akarta, hogy áldássá legyek.
Lecsendesítette a tengert,
És síksággá változtak a hegyek.
Ahol az utak véget értek,
Ott ő állt, s mutatta a folytatást.
Mert néha olyan keskeny az út,
Magad előtt csak őt lásd, senki mást!

A mélységek és magasságok
Mögöttem sorakoznak. Ott, elől
Átláthatatlan fényességet
Szemlélek, s szívem végső célt jelöl.

A fény a Fénybe visszatérhet.
Am ezen kívül minden itt marad.
A súlyos láncok mind lehullnak.
Leszek örökre boldog és szabad.

(2011. július 22.)

Műhelytitkok

(Szeminárium)

Emberileg szólva mondhatnám
Majdnem kész voltam már egészen
Mint mikor a fafaragó mester
Csiszolni kezdi épp a kicsi szobrát
Nekem is voltak érdes részleteim
Úgyszólván: bőségesen
Gondoltam akkor, majd lesimítja
Valaki, akit ezért ültettek oda
Bár maradhatna is, ha jó neki
Az egész a fontos, nem a részlet
Eléd járultam akkor, Uram
A nyitott ajtó résén élesen
Rám hullt fényed árnyéka
Még így is elvakított szinte
Tudtam, hogy nagyon nagy vagy
És nagyon tökéletes
Ezért kell nekem műhelyedben
Satuba szorulnom, várva
Ki tudja, hány éven keresztül
Hogy tökéletes másoddá váljék

Rád alig hasonlító
Torzó életem
Ma már tudom bizonyosan
Nem leszek kész soha
Abban az értelemben
Hogy „teljesen és egészen”
Mentségemül szolgálhatna talán
Némiképpen és alig érthetően
Hogy engedni akartam én
Figyelmesen és mindenütt
Eszköz-csiszoló Szellemed
Ujjai lágy és kemény
Érintéseinek. Erre vágytam
Tudom, nem sikerült
Minden esetben formálódnom
Vagy sohasem talán
De a tied voltam
Az is maradok
Most már mindhalálig
Sőt talán örökké

(2011)

„Elvégeztetett!”

Ki ez a dicső Kúriosz-Király,
Aki az új teremtés művét elvégezte?

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek!
És ez annyira természetes!

Mert:
Megbeszélte Ő mindent az Atyával,
Hogy akarata így jusson érvényre.
Igényelte a Lélek vezetését,

Akár a kísértések pusztáján keresztül.
Majd pedig fiúi engedelmességgel
Elfogadta és fenéig kiitta
A méreg-keserű poharat
Az utolsó cseppig.

Csak ilyen tökéletes műből fakadhat
Tökéletes megoldás, mert így kerülhet
A szent mű végére a záradék,
Az „ELVÉGEZTETETT!”.

Amelynek dicső jelentése ez:
Mindenkiért, mindenkinek,
Mindenkor és mindörökké!

Áldassék szent neved,
Élet Forrása, Krisztusom!
Úgy tűnik, mintha meghaltál volna,
De feltámadásod szentül bizonyítja,
Hogy egy ilyen Élet,
Életed – soha meg nem halhat,
Soha meg nem hal!

Életlen ellened a halál szablyája,
Mivel az élet szelleme
Legyőzhetetlen és halhatatlan.

Ez így „lett” elvégezve,
A Mindenható Szentháromság-Isten
Örök dicsőségére.

(2011. húsvét)

„Néhány mag az útfélre esett”

Jó földnek látszott,
Jóllehet
Kisebb méretű parcella volt csupán.
Azon vitt keresztül
Az ösvény, az utacska,
Taposva kőkeményre.
Két korán kelő „templomszolga”
Loholt az úton. Egyik lévita,
A másik farizeus, ősz hajú
És hajlott hátú agg.
Ott álltak ők is tegnap a tömegben
A lankás, zöld domboldalon.
Szemben velük – egy kődobásnyira -
Jézus mondott beszédet.
Népes sokaság előtt szónokolt.
Hallottak mindent szóról-szóra,
A tanítást a magvetőről.
Amint az ifjú és a vén
Siettek most, hogy megérkezzenek
Az első őrvtással meghatározott
Kezdés-időre, hallotta fülük
A roppanások halk neszét
A sarutalp alatt.
Az úton kicsiny magok morzsolódtak.
A veszteség! – Így mondta Ő
A magvetésről. – Mikor akaratlan
Útfélre hull a búza...
Sejtették ezt már tegnap délután,
Hogy ők is benne vannak
A példázatban.
Ekkor hirtelen
Néhány éhes veréb
Röppent alá a fákról,
Magot keresni, hátha, hátha...
A két bandukoló
Lelassította lépteit.
Egyikük alig hallhatóan
Megszólalt: Hát, igaza volt

A rabbinak. A magok sorsa ez:
Vagy eltiporják, vagy pedig
A cserregő madársereg
Mind felkapkodja. Veszteség.
A gondolat így hullámszótt tovább
A másik szívben is.
Jó lenne átváltozni
Termő talajjára.
Egyszerűen, vagy amint
A rabbi mondta tegnap
A lankás oldalon:
Gyermeki hittel.
Kérlek, Istenem,
Légy segítségül nékem
Az én hitetlenségemben.
Könyörülj rajtam, hadd lennék
Az ige magvát befogadó földed! –
Kenyérre éhes az egész világ.

(2011)

Kánaán közelében

A Nébó-hegyen tikkasztó a hőség.
Kelet felől hóhullám hömpölyög.
Elérte már az Abarim szikláját.
Lépésenként zihálva küszködök.

Félelem fészkelte szagató szívembe.
Már-már a reménység is elhagyott.
Lesz eróm, hogy a vágyott csúcsra érjek?
Verejtékezem. Nyugtalan vagyok.

E kőpadkán most leülök pihenni.
Csüggedt lélekkel múltba révedek.
Áttekintem a megtett hosszú utat.
Kimondom és dicsérem nagy neved!

A csipkebokorból hangzott először
Hatalmas hangod. Azt mondtad: „VAGYOK!”
Azóta látlak, érzek, szeretlek,
És számodra elérhető vagyok.

Elhívtál akkor, s nyomban el is küldtél,
De megígérted: „Én veled leszek!”
A félelemtől reszketett a szívem,
Mégis rám bíztad hívő népedet.

„A VAGYOK küldött engem tihozzátok!”
Ezt kellett mondanom minduntalan.
Tombol a bűn, üvölt az ateizmus.
Holtomig el nem halkulhat szavam.

Lehetőségem volt, hogy félre álljak...
De legyenek Egyiptom kis hercege?
Amikor itt a Nagy Király barátja
Voltam, vagyok?! – Ez sokkal szebb rege.

A teremtő Úr szent hatalma védett.
Ő tett érettem számtalan csodát.
Tudom, mindvégig méltatlan maradtam,
Mégis mehettem nyomában tovább.

Ő volt mindig a nyugalom s a béke.
Én meg a türelmetlen ostoba.
Ilyenkor mégis szelíd karja védett,
És nem sújtott rám dühödt ostora.

Próbáltam megismerni, megszeretni
Parancsait, rendelkezéseit.
Az Út végén most így könyörgök mégis:
Bocsásd meg hűtlen szolgád vétkeit!
Még néhány forduló, és Nébó csúcsán
Elém tárul az ígért Kánaán.
Tejjel és mézzel folyó föld vár ott ránk,

Mit népednek készítettél, Atyám.

Mózes, a bölcs, hűséges és szelíd
Azon a napon mégis kint rekedt...
De kérlek, mondd: „A Fiú érdeméért
A menny kapuját megnyitom neked”!

(2011. május 4.)

Búcsúzás

Néhány hete még gazdag ember voltam.
Volt ugyanis egy öreg jó barátom.
Őt az égi kegy magához szerette.
Én még maradtam. Így döntött a Fátum.

Látlak, amint megfáradt lépteiddel
Ballagsz az utcán, jössz az Úr házába.
Imaórára sietsz, el ne késsél,
Járulj színe elé buzgó imára!

Úgy képzeltem, hogy fönt, a magasságban,
Hol az imádat a Trón felé szárnyal,
Szeretetteljes hangon csendre inti
A szent sereget egy tűz-szárnyú angyal,

És szól: FigyeljeteK, hangokat hallok,
Szép fohász hangzik a földről a mennybe.
Most Tisza Andor imádkozik éppen.
Atyjával beszél. Gyönyörködjünk benne.
Öreg Barátom! Akivel beszéltél,
Már színről-színre láthatod: Atyádat.
Megérkeztél új, mennyei hazádba...

De minket itt hagyta. Ezért a bánat.

De nem kesergünk, hanem készülődünk,
Nehogy a hívó szó váratlan érjen.
S ha menni kell, hát indulunk, utánad,
És te elénk sietsz majd fönt, az égben.

(Pécs, 2004. szeptember 27.)

Törölök egy telefonszámot

Lajos barátom hazament.
Ennek a tőmondatnak
Az a pontosabb jelentése,
Hogy Balogh-aza-ballagott.
Általában elég is ennyi.
Tudni lehet, mi az a „haza-“.
Vannak és lesznek azonban jónéhányan,
Akik faggatóznak tovább,
Hogy ez a „haza-ment“
Alapvetően „fel-“, vagy „le-“?
Rávezető kérdésem:
Drágám!
Ha majd egykor,
Esetleg fél-egykor,
Vagy mondjuk: holnap
Neked is haza kell menned,
Száz százalékra biztos vagy benne,
Hogy a te besorolásod
„Fölfel“, és nem „lefel“ történik?

Ismered a kis mesét?
Három meglepetés érhet bennünket
Majd a mennyországban.

EGY – hogy nem találjuk azokat,
Akik pedig biztosan tudták magukról,
Hogy oda jutnak
Minden kétséget kizáró bizonyossággal.
KETTŐ – hogy ott lesznek azok,
Akikről senki se gondolta volna,
Hogy üdvözülhetnek „még ezek is!”
HÁROM – hogy – micsoda meglepetés! –
A végén még mi magunk is
Üdvözülhattünk.
„Haza értünk!”

(Pécs, 2011. július 16.)

Egy jó barát emlékére

Ma itt minden az életről beszél.
Minden s mindenki. Másként nem lehet
Emlékezni reád, te, drága Ottó!
Ki nagy kanállal fogyasztottad mindig
A fűszeres, finom élet-levest.
Harsány voltál, mohó és féktelen.
Mikor valakit kebledre öleltél
Barátilag, majd' kinyomtad a szuszt
Belőle. – Persze igaz szeretettel.
Mindenkinek van néhány sztorija
Rólad, mikor a mondat így kezdődik:
„Emlékszel?” – És már mondja is derűsen
Történetét, majd fülig-száj mosollyal
Előadja, és fölnyerít a „banda”.
Így emlékezünk rád, kedves barátunk.
Porhüvelyed már ott nyugszik a sírban,
Csakhogy az nem te vagy. Így írja ki
A számítógép: „Delete!” – / „Dilít!” /

A földi anyakönyvekből „törölve” .
Neved fölött szép felirat virít:
„Írja föl, kérjük, pontos jelszavát!”
A jelszó: „A Megváltó érdemében” .
- Églakó lett ő - Jézus Krisztus által.

A megszámlálhatatlan égi „szent sereg”
Gazdagodott egy selymes baritonnal.

*(Dr. Meláth Ottó temetése utáni baráti beszélgetés
alkalmán - 2011. november 24-én)*

Át a halálból a re

A világ így szól: Ó, meghalt szegénykém!
Mi tudjuk, hogy épp haza érkezett.
Átváltozott, és látás lett a hitből.
Elnyerte a szép örök életet.

A test marad. A lélek száll lebegve.
Olyan ez, mint egy dicső szárnyalás.
Kinyílt a börtönajtó. Nincs bilincs már.
Rá egyedül Isten szeme vigyáz.

Sötét volt itt a földön minden s mindig...
Ott fenn örökké fényesség ragyog.
Beteljesült a jézusi ígéret:
A kereszttel után koronát kapott.
Fogy az időnk. Egy rövid útszakasz még.
Oly hamar célba ér az életünk!
Mert lezárul a magányos vándorlás,

És akkor mi is utánuk megyünk.

A remény valóság lesz. Drága látvány:
A gyöngykapu kitárul csendesen.
Eláll szavunk a boldog ámulatban.
És szól az Úr: Jöjj haza, gyermekem!

(Hedvig van Reden verse nyomán)

Vár ránk Urunk!

(Szilágyi Sándor 80 éves)

Hatvan év száguldott el már azóta,
Hogy megismerkedtünk, Sándor barát.
Emlékezem a Központi Székházra.
Az jelentette első otthonát

A hat főből álló kis évfolyamnak.
Igazat szól a mondás teljesen,
Hogy akik évekig egy házban laknak,
Kiismerik egymást. – Hát így legyen!

Te voltál közöttünk az „öreg Szilcsi”.
Talán azért, mert volt egy kalapod,
Azt hitted, éjjel-nappal kell viselni.
Összenőtt vele délceg alakod.

Mi, városiak, könnyen boldogultunk.
Neked kínosan ment a „magolás”.
Nap mint nap kísért s kísértett a múltunk,
Nem lehetett tőle szabadulás.

És jöttek a kemény szolgáló évek.
Úgy gondoltuk, hogy meg kell váltanunk
A világot... Míg egyszer föl nem rémlett,

Hogy ezt már megtette jó Jézusunk.

Azt hittük előbb, hogy a „birkanyájban”
Mi vagyunk a vezérek, a „kosok”,
Míg rájöttünk a titokra mindnyájan,
Hogy áldottak az alázatosok!

És jött az ellenség, hogy megrostáljon.
Az ördög nem alszik! – mondják sokan.
Kértük az Urat, őrizzen és áldjon,
S tapasztaltuk hatalmát boldogan.

Vitt helyről-helyre, vezérelt Szentlelke.
Velünk maradt a mélység útjain.
Amit ígért, szolgálíért megtette.
Tudtuk, hogy jövőnk nem lesz rózsaszín.

Távozunk már a harcok mezejéről.
A lábunk roskadoz, szívünk kihagy.
Gyógyulást várunk átszegzett kezedből.
Mit érted tettünk, hisszük, megmarad.

Uram, maradj velünk! Közelg az éjjel...
Holnap talán „új napra” virradunk.
Hozzád kiáltunk összekulcsolt kézzel:
Ragyogj reánk, dicső, örök Napunk!

(Pécs, 2012. január)

Halottaink

Heten vannak, akik csak voltak.

Éltek, nyüzsögtek. Most már holtak.

Az első: „párom” édesapja.
Elvitték „málenkij robot”-ra.

Nem volt szinte semmi reménység.
Halál-ok: vészes vérszegénység.

Másodikként nejemnek anyja
Hajózott át a túlsó partra.

Két felnövekvő gyermekének
Nem sok jót jósoltak a vének.

De unokáit is meglátta,
És elszállt az örök hazába.

Az én szüleim is elmentek.
Itt maradtunk mi, az öt „gyermek”.

Apám álmából ment a mennybe,
Jézust láthatta – „felébredve”.

Édesanyám később követte.
Csontváznyira fogyott a teste.

Lerakta gond-batyuját végleg.
Boldog lakója lett az égnek.

Élete delén jó húgocskám
Fiatalon, derűsen, tisztán

Itt hagyta kis családját, párját,
Mert őt egy más világban várták.
A forradalmár hős, a sógor
Szintén lelépett vén bolygónkról.

Nem lázadt már. Magát megadva

Szállt szféráknál is magasabbra.

Bátyám neje. Harcolt keményen,
Nem engedhette meg, hogy féljen.

Az ellenség végül legyűrte.
Angyalként szállt az égi úrbe.

+

Halottak napja. Az a rendje,
Hogy ballagjunk ki a sírkertbe,

És gyújtsunk gyertyát. Emlékezzünk.
Álljunk csendben. Mást nem kell tennünk.

+

Hálát adunk ma mind a hét-ért.
Ajándék volt mind. Drága érték.

Míg emlegetjük őket halkan,
Ülünk az őszi, gyászos parkban.

Megsúgjuk a lombtalan fáknak:
Szeretteink mind. Miránk várnak.

(Pécs, 2011. halottak napján)

*Jó Pásztorom,
Meváltó Krisztusom!*

Ott kezdődött, a köves pusztaságban
ádáz csatád a „fekete királlyal”.
Keresztkérdés-csapásait kivédted
'kereszt-alakú' szellemed fokával.
Egyetlen csöpp véred se hullt a porba,
győzelemre termett, jó „Vívó Mesterem”!

Álruhába öltözve, cselezgetve
máskor is - számtalanszor - támadott.
Díszes ornátust húzott ő magára,
megtévesztő, szép ál-páncél-ruhát.
Fedőneve: farizeus.
Ravasz csapdákat helyezett az útra,
lábad elé, erős Védelmezőm!
Nem sétáltál bele egyikbe sem.

Majd egyszer, három esztendő után,
ott benn, a „fővédnöknek udvarán”,
- az nagyon durva volt! -
Ólomgöbös, szöges bőr-kancsukával
és szöghegyű, vérlázító szavakkal
megpróbált szóra bírni,
panaszra, zokszóra, vagy lázongásra
a szürke farkascorda, mely kísérte
a büszke 'hadvezért'.

És te, Uram és Pásztorom,
egy szót se szóltál ott önvédelemből,
vagy féltve a Magasságosnak szent ügyét.
Végül a Koponyahegy szennyes ormán
lezajlott a véres ütközet.
A legrettentőbb és a legutolsó!

Úgy tűnt, a mélyből föltekintve, mintha
karod, kezed volna ott felszögezve
a kereszt-alakú nagy bitófára.
De föntről más a látvány.
Az univerzum Pásztora -

kereszt-alakú, villámló, cikázó,
csontot, velőt, vesét és a sötétség
világurának szennyes szellemét
mizlikbe aprító acél-kardjának
rettenetes hatalmával
kettészelte a „szívtelen” sátán szívét.
És lőn az egész ördögi mélységű
birodalomban vakító sötétség!

És íme, a templomnak kárpitja is szintén
kettéhasadt akkor, de azon-nyomban,
'felitől fogva mind az alsó részig',
mert Jézus így szólt: Elvégeztetett!

Az ellenség borzasztó fejedelme
lehanyatlott.
Nagypéntektől s Húsvétnek hajnalától
ős ellenségünk vegetál csupán,
és végül behull és belesüllyed
a kénköves tó izzó mélységébe.

Dicsőség neked, szent Legyőzhetetlen,
nagy, diadalmas Pásztor, Jézus Krisztus!
Nagypénteken mintha meghaltál volna,
de élsz örökké, szent és diadalmas
Pásztor-Király, és ülsz az Atya jobbján! –

Öleld magadhoz megváltott szívem!

(Pécs, 2012)

Nem „elhallás”! – ELHALÁS!

Mikor először hallottam, olvastam,
Nem tudtam felfogni a jelentését.
Hogy-hogy meghalni?! Úgy nem tudok élni!

Badarságnak tűnt és lehetetlennek.
Természet-ellenesnek. Vad mondásnak.
Telt-múlt az idő. Gondolkoztam rajta...
Ha nem így lenne, Ő nem mondta volna.
Kibontakozott lassan az agyamban,
Hogy Jézus csodálatos Képzőművész.
Volt neki egy hatalmas látomása.
Mozaik-képet álmodott magának.
Amikor prédikált, azt rakta össze.
Ennek a mondásnak is van egy párja,
A meghökkenést szépen elcsitítja.
A folytatás: a „magvetős-példázat” .
Vagyis a mag – ha nem vetjük a földbe,
Csak egymaga marad. Nem fog kikelni.
De hogyha földbe hullhat és elrothad,
Elveszti életét, – úgy megtalálja.
Mert meghal, de lám, sokszoros termést hoz,
Miként a búza. Lebontja a humusz
A mag „húsát” . De elindul a csíra,
Gyökér lesz, fönt meg kizöldül a „szíve” ,
Nő, nő, növekszik. És ha szárba szökkent,
Kalászt vet végül. Szép fejét lehajtja,
Mert telve maggal, ahogy szokott lenni.
Átlag-esetben hoz vagy harmincannyit,
Jobb esetben már ennek a dupláját.
S ha optimálisan működött minden,
A földbe vetett búzamag százannyi
Új magot hoz! Ez Istennél a törvény!
Fáklya-példázat. Jézus pedig példa.
Mint egy értékes Mag, mint Isten-ember
Élt itt e földön harminchárom évig.
Jó magnak bizonyult, hisz büntelen volt.
De küldetesként azt vette magára,
Hogy felvállalja minden bűnös ember
Átkozott sorsát, azaz minden bűnét.
Kimondta Isten néhány ezer éve:
„A bűn zsoldja halál!” – Itt ez is törvény.
Alóla nincs kivétel, nincs egy szál se!

Jézus tehát meghalt és eltemették,
De harmadnapon feltámadt a sírból.
Én hiszek ebben a szent valóságban!
A „sok gyümölcs”-nek egyike lehettem.
Maggá váltam. De a hitvány hús-szívnek
Nálam is meg kell halnia, hogy éljek.
Barátaim kérdezik: Halni készülsz?
Mert verseimnek végén a mennyország
Mind gyakrabban feltűnik. – Ez a helyzet!
Meg kell tehát halnom, miként a magnak.
Előbb csupán apránként, napról-napra.
Nagyon nehezen megy az „elhalásom”!
Az „én”-em él és csak élni akarna!
Az erő fogy, a szellem is hanyatlik,
De el kell menni, bárhogy tiltakoznám
Ellene. Nincs mód az itt maradásra.
Mikor a „ritmus” megbillen, szorongok.
Aztán kérem, hogy ne sokáig tartson.
Végül leteszem sorsomat kezébe:
Legyen meg akaratod, jó Teremtőm!
Ha átlépek az ajtón, fogadj vissza,
Piciny fénysugarat az Örök Fénybe!
(És az örök világosság fényeskedjék nékem!)

*„Bizony, bizony mondom néktek,
Ha a földbe esett gabona mag
meg nem rothadánd, tsak ő maga
marad. Ha pedig megrothadánd,
sok gyümölcsöt terem.”
(János Evangyélioma 12:24)*

Misztótfalusi Kis Miklós – 1689
Mindenért hálát

(Siralmas ének – szenvedés idején)

Vagyis, hogy jó, ha fáj?!
Nem, nem, kedveseim!
A fájdalomért nem, soha!
Sem a kudarcért!
Nem örülök a vereségnek.
A veszteségek kiborítanak.
Nem fakad fel ilyenkor
Az örömujjongás
Hangja a szívemből.

Az kérem inkább
Kétségbe esve szinte, jó Uram,
Vonják ki erős ujjaid
A fájdalom őrrítő töviseit
Megkínzott testemből!
Hozzám hajló füleid
Hallani fogják, hogy én
Rikoltozom rögvest a nagy örömtől.

Most morgok mindenért.
Akkor, bezzeg, biztos lehetsz,
Harsányan hahotázom majd előtted.
Némely „csuhátlan barát”
Lelki betegnek nyilvánítana,
Ha rajta múlnék a dolog.

Mától érettük is fohászokodom.
Suttogó hangon, egyelőre.
Egy icipici kínért esedezem csupán,
Az ő részükre, természetesen.
Ajándékozó kedvemben ilyen vagyok.
Szeretném ugyanis hallani-látni
Kicsattanó lelki egészségüknek
Sugárzó örömét, boldog
Hálálkodásuk hangos hahotáit.
Mert ha „mindenért”,
Hát akkor tényleg mindenért!
A'-mindenét!

Lelkipásztor-találkozó

(Budapest, 2011. december)

Beszámoló helyett két verses „krónika”

1.

Oly korban éltünk mi – majd’ hatvan éve,
Hogy vörös csillag ragyogott felettünk,
Ha karácsonykor, Betlehembe érve,
Egy istállóban Megváltót kerestünk.

És megtaláltuk! – Bár Heródes „elvtárs”
Gonosz trükkökkel megzavart bennünket.
Nagy közös hittel támogattuk egymást,
Így lett a szent karácsony mégis ünnep.

Majd „hirtelen”, kéz érintése nélkül,
Ledőlt a bálvány, darabokra hullva!
Szavunk nyomán sok bűnös szív megbékélt,
Mert a jászolnál rátalált az Úrra.

Emlékeztünk. – Jó volt kezed megfogni,
Testvér, s idézni harcos esztendőket.
Fut az idő, és kezdjük megtanulni,
Hogy visszatérő Jézus Urunk zörget.

A jelek világosan azt mutatják:
Beteljesül a legdrágább ígélet.
Krisztus elhozza az ítélet napját,
Miénk az ég s a drága örök élet!

2.

A „próféta-iskolában”
Még parázslott a szívünk,
Örvendezve kiáltottuk:
Emberhalászok leszünk!

Most - „halász-találkozóra”
Jött össze a nagy csapat.
Áldunk, Isten! - Ami történt,
Nem másként, csak általad!

Háló-szövő drága Lélek,
Tőled kaptuk az erőt,
Te voltál az elhívója,
S te jártál szolgád előtt.

Látod, Urunk, egész éjjel
S egy élten át halásztunk.
Villám cikázott felettünk,
Víz dühöngött alattunk.

De te szóltál, és azonnal
Megteltek a csónakok.
Elfeledtük a bús múltat,
Reméltünk új holnapot.

Az el is jött, de szolgálid,
Mi - már lassan elmegyünk.
Tüdőnk zihál, szívünk kihagy,
Az „élettel betelünk”.

Mielőtt elszólítanál,
Egymástól búcsút veszünk.
Jövő karácsonyig - talán -
Szépen hozzád érkezünk.

Szomorú tapasztalat

Béget a nyáj. Kutatom, keresem,
Hol van a pásztor.
Éhes és szomjas a birka, szegény,

Jajgat a jámbor.

Nagy, feketés kos a „főnök”, az „úr”,
Széles, erős hím.
Címei, rangjai közt, tudom én,
„Pásztor” a fő cím.

Rögtön előrohan és kiszemel:
véremet ontja!
Vagy legalább is ilyesmire van
Vágya. S kimondja.

Végre előkerül és oda jön
Egy „sima szájú
Ember” a többi közül, szelíden,
És „beleájul”

Tárt kar-ölembe, és szól sietős,
Gyors hadarással:
„Jaj, tudom én, tudom én! De csitulj,
S perlekedj mással...”

Titkosan mostan a kosra mutat
Óvatos ujjá.
Könnyedén olvasom ajkairól:
„Nála a kassza!”

(Sírva írta Sándor atya)

Ezekiél 34:1–6

*„Prófétálj a pásztoroknak:
Hízlaltátok magatokat!
A tejet mind megittátok,
Gyapjával ruházkodtatok.*

*A kövérjét levágtatok...
Szálljon reátok az átok!
Vad, kegyetlen erőszakkal
Összefogtatok a bakkal.
Szétszórtátok a nyájamat...
Megverem a pásztorokat!"*

Hogyan tovább?

Viharok, tornádók, jégeső, vízőzön az égből.
A faluban Isten háza egész tetőzetét ledobta a mellette
lévő pap-kertbe.
Legtöbb gerendája szétroppant, a palát pilleként szórta
szét a vihar.
A templom a falu közepén áll. Előtte az utcát elöntötte
a kiáradt patak.
Az aggódó presbiterek kötésig vízben állva próbálkoztak
tenni valamit, de végül örültek, hogy még
épségben haza érkezhettek otthonaikba.
Ott is van kit és mit menteni.

Ma reggel az volt az igei útravaló, amit a keserű hangú
Jeremiás ajánl az Úr népének:
„Szántsatok új ugart!” – Jer 4:1–3.
Az utolsó mondat ez: „Ezt mondja az Úr a júdaiaknak és a
jeruzsálemieknek:
„Szántsatok fel új szántóföldet, ne vessetek a tövisék
közé!”
De, Uram! Még a régit se tudjuk, mert sártengerré
váltzott minden körülöttünk.
A tövisék közé? Nem hogy vetni, de bemenni se bírnánk!
Mi lesz velünk ebben az esztendőben, Istenünk, ilyen
állapotban?
Jeremiás kinyilatkoztat: „Öltsetek zsákruhát!”

Csakhogy minden zsák homokkal töltve, és valamennyi
kint van már a nyúlgátakon!

Könyörülj népünkön, felséges Úristen!

(2010. június)

Isten akarata

2 Péter 3:2

Amikor ezt olvasom, megkérdem mindig, hogy *miért?*, és
hogyan lehetséges ez?

Végül mindig magamhoz érkezem: Én vagyok az oka és a
célja, egyedül csak én.

Miattam! És értem! Sőt, helyettem!

Atyám ugyanis azt akarja, hogy akiket üdvözíteni kíván,
A „minden ember” között ott legyenek.

Időnként azt sugallják mostanság a minden ügyet könnyen
kezelők,

Hogy bármi lesz és bárhogym történnék a dolgok, nem létezik,
hogy célba ne érjek.

Jól esik hallani, főként mikor bukdácsolok.

De aztán mégis összeszedem magam, és megteszem én is,
amit csak lehet, amit tudok és bírok.

Csekélység! – Pedig összetörve látom, talán semmit se nyom
a latban.

De legalább a jó igyekezet!

Meg a mérhetetlen égi irgalom!

E nélkül senki, soha, sehová.

De ezzel és ez által

Mindenki, bárki, bármikor.

Mondom is, és hirdetem.

Amikor azonban kezdjük komolyan venni a nagy ígéretet,

Elbizonytalanodunk újra meg újra.

Alig hisszük, hogy igaz lehet.

Örökkévalóság???

Nem is lesz elegendő időnk benne,

Hogy megháláljuk méltóképpen!

Papipari szakmunkás

Ifjúkorom óta

az imaház a műhelyem,
és a szószék a munkapadom.
Mindig a nyilvánosság előtt dolgozom.
Azonnali a visszajelzés:
Kiolvasható a hallgatók szeméből.
Hibajavításra – sajnos!
alig van lehetőség.
Pontosan kell hát fogalmazni,
és kerülni a nagyképűséget.
Szeretem Azt, akié a műhelyem,
szeretem azokat, akikhez beszélek,
és szeretem örök témámat,
mégpedig azt, hogy egyáltalán
a legfőbb téma mindig a szeretet.
Elítélném magam,
ha elítélném a helyzetet:
a hivatásomat.
Több fényt, több reménységet!
A szó legyen kevesebb,
De több a mondanivaló!
Hajrá, előre, mert
lejár az idő nemsokára!
Megállnak a mutatók!

(2010. május 5.)

TISZTULÁS

Kattognak a kerekek
Átrobogott fölöttem a végzet
Becsvágyam a sínek közt maradt

Bozontos felhők hömpölyögnek
Sirálycsapat csapong, visongat
Megérinti ráncos arcomat
A tenger sós lehelete
Régi átkokat próbálok kiköpni
Csikorgó fogaim közül
De a baljós szavak
Megszelídülve sorakoznak elő
Tisztuló lelkem kitárt kapujából
Értelmem távcsövét
Ráállítom a ködbe vesző csúcsra
Fényt vélek látni fönt
Talán az is
Csak csitulnia kell
Lelkemben is a homálynak
Fogjátok meg a kezemet
Erő árad belétek abból
Lehet nekem is
Szükségem lesz rátok
Valamikor

John Smith emlékére

*(Négyszáz éve indult el Európából a bemerítés
keresztységének megszentelt mozgalma. John
Smith volt az úttörő-apostol. Őrá emlékeztünk
ebben az esztendőben.)*

A Jordán partján harsogva kiáltja
Prófeciáját Izrael felé –
„Keresztelő”, a szőrcsuhás próféta:
Eljött az Úr! Boruljatok elé!

A Jordán partján csobban a víz.
Szabaddá lehet mind, aki hisz.
Megtisztít Ő és megszabadít.
Fogadd be! – Jézus erre tanít.

Megérkezett! Ó az Isten Báránya.
Magára veszi vétkes múltadat.
Az egész világ bűneit hordozza.
Átala lehetsz boldog és szabad.

A Jordán partján száll a galamb.
Eljön a Lélek, hangzik a hang:
Te vagy Gyermekem, szent örömöm,
Fiam, akiben gyönyörködöm.

Meghirdetem e föld minden fiának:
Eljött az üdvözítő kegyelem!
Nem láthatjátok arcát az Atyának,
Csak ha nézitek bennem és velem.

A Jordán partján nyílik az ég,
Ragyog a mennybolt, tündöklő szép!
Merülj a víznek habjaiba,
Lépj be a Fénybe, várnak oda!

*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet... És Isten
Lelke lebegett a vizek felett. Az új teremtés hajnalán ugyan-
így: Kibocsátotta Isten az ő Fiát... És Isten Lelke lebegett a
magasságban, majd leszállt az égből, hogy megnyugodjék a
Jordán vizéből kiemelkedő Fiúra. És hangzott a mennyei
szózat: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm...
Minden bemerítkező megtértet így fogadja Fiává az Atya,
sajátjának tekinti, megoltalmazza, végül pedig üdvözíti ha-
talmasan és dicsőségesen. (G.S.)*

Hirtelen őszi

Szoktuk mondani:
Elmúlt a nyár!
Most nem.

Most abbamaradt hirtelen.
Egy-két nap csupán,
S mi már didergünk kék ajakkal
A ránk nyomuló hűvösben.
Egy szó mint száz:
Ősz van, olyan „igazi”.
Az eső és a szél
Leszaggatták a levelet a fákról.
Keresgéltük a színeket,
De mire összeállt volna
A nemes színharmónia,
Mindenütt tar gallyak meredeztek.
Október így már nem is olyan szép,
Mint lenni szokott régebben.

És én is fakóbb vagyok.
A háromnegyed század
Lenyomja vállamat.
Köphetnékem van gyakorta.
Örülhetnék pedig,
Mert mindig történik valami jó is,
De az agyam
A rosszra könnyebben reagál.

Mindezek ellenére
Harsogva evoé-zok!
Éljen az Ősz.
Hadd higgyék,
Mennyire örülök.

(Pécs, 2009. október)

Itt ne hagyj, Urunk!

Harmadik évezred! – Mikor jössz, Uram?

Támad az ellenség. – Utolsó roham?!

Várunk reménykedve: Jézus, jöjj, hamar!

Hívunk csüggedezve. – Sűrű éj takar.

Fügefáról szóltál. – Már zsendül az ág.

Hamis prófétáról. – Halld! Csácsog a száj!

Hol van a szeretet? – Így meghidegül?!

Hová lett a hithős? – Gyáván menekül?

Állunk, égbe nézve. – Szól a hang közel:

Amint mennybe szállott, egykor úgy jön el!

Riadtan csak várunk, szemünk néz, figyel.

Fogyó hittel kérjük: Hát nincs semmi jel?

Hitünk lámpásában alig van olaj.

Zárul már az ajtó. – Felhangzik a „jaj!”.

Drága Vőlegény! – Mi hozzád tartozunk!

Elképzelhető, hogy mégis maradunk?!

(2010. augusztus 28.)

APOKALIPSZIS

A Természet számunkra ismeretlen

Jelei által jön az üzenet.

Tornádó, tűz és víz. Vagy lent a mélyben

Tektonikus mozgások – csönd helyett.

Mínthogyha vízi Szörny emelné lábát,
Örvényt kavar dühödten valami.
Láncát letépve hullám tornyosul fel,
És nincs menekvés: Itt a Cunami!

A kies hegyoldal bős sárfolyammá
Változva – pusztít embert s állatot.
Még hallod lépteit. Egy pillanat csak,
Máris mocskos lábnyomát láthatod.

Isten a Földdel szövetségre lépett:
Özönvíz többé nem pusztítja el.
Ennek pecsétje lett a szép Szivárvány...
Az ő-Arkangyal tűzről énekel.

Ez még csak a prológ. A végső dráma:
Mít új meg újabb felvonás követ.
S ha már mindenütt haldoklik az élet,
Végül az Ítéző mindent kiveszt.

Az Úr Közel! – Harsogja a Próféta.
Készülj, vigyázz!, mert Jézus visszajön!
Az elemek ropogva felbomolnak...
Irgalma nagyobb, mint a tűzözön?

Készítgetem magam a fogadásra.
Szívemnek drága véred oltalom.
Megérkezik a Mennyei Királyság,
És tiéd lesz ott minden hatalom!

(2010. június 16.)

A „döglött légy”

A patikárius kenőcse
Dús illatú, gyógyító kence.

Aromát tárol, mint lakásban
A friss lángost sütő kemence.

De hogyha légy hull a kenőcsbe,
Büdössé válik mindenestől.
Összetevői drágák, ámde
Az érték-törvény mégis megdől.

A hívő nép is drága egység –
Szentlélek által összegyúrva.
„Szent kenet”, hit s keresztség által.
Hogy illatozzék, ez a „dolga”.

Benne vagy-e a szent tégelyben,
Alkotó elemként, egészen?
Vagy taktikázva élsz, nehogy már
A küldetésed fölemésszen?

Csupán vegetálsz évek óta?
Nem tudod magad oda szálni?
Jézus egyszer belép az ajtón,
S a kenőcsből ki fog „piszkálni”.

(2011. december 11.)

(Prédikátor 10:1)

„Volt egy szegény ember”

Volt ám! Habár ő maga volt az Isten.
Ő lett szegény emberré.
Ki ne hallott volna róla! –

Út menti szeráj, istálló, jászol,
Bégető juhnyájak, pásztorok...
Éjszaka érkezett az éjszakába.
Nagy fényesség támadt,
Mivel világosság lakozott benne,
És elhozta a világosságot.

Volt egy szegény ember,
Egy szegény bölcs,
Nagyon szegény és nagyon bölcs.
És megmentette a várost,
Megmentette az országot,
Megmentette a világot!

Megtámadta ugyanis
Mindezeket egy rettentő király,
Meséli a prédikátor.
És bevetette ostrom-műveit.

Minden támadása így szokott kezdődni:
„Csakugyan azt mondta nektek
Uratok, az Isten...?”

Ilyen ez a nagy király,
Mivel embergyilkos volt kezdettől fogva.
(Gyermek-gyilkos is mindjárt az elején!)
Terror-hadjáratot indított
Minden élet ellen,
Mennyben, földön,
föld alatt és föld fölött.

Egyetlen vétkes sok jót pusztíthat el,
De egyetlen jó is soknak adhat életet!
Volt egy szegény ember!
Átadott mindent, amije csak volt.
Kortársai nem törődtek vele.
Saját világába jött, és az övéi
Nem fogadták be. Elutasították!

Ilyen bölcsességet is láttam.
Folytatja a bölcs prédikátor.
Nem törődött senki
Ezzel a szegény emberrel,
/Vagyis a Megváltóval, az Üdvözítőjünkkel/.
Néztek reá véreres szemmel,
És nem volt orcája kívánatos
Számukra. Elfordították tekintetüket.
Ha Isten Fia vagy, szállj alá! –
Ordították félőrült hangon.
De ő a fán maradt, a keresztfán.
M meghalt és feltámadott.
És fölment a mennyekbe,
Honnét leszen eljövendő ítélni
Eleveneket és holtakat,
Akik még most is élnek,
Ha meg nem haltak.

(Pécs, 2012)

(Prédikátor 9:13–18)

„Minden hiábavalóság”

Minden, minden hiábavalóság! –
Mondja a bölcs Salamon király.
Az a megdöbbenő az egészben,
Egyetlen kivételt sem talál.

Jobbra, balra tekint és felsóhajt.
Egy kiút van mégis: az öröm.
Étel-ital örömére gondol,
S nem meditál egyéb gyönyörön.

Én is most más irányba tekintek.
Inni, enni nekem már tilos!
Kohol agyam sok meggyőző érvet,
Elindulnék, s a jelzés „piros”.

Gyorsan elmondom bölcs Salamonnal,
Hogy úgy látszik, hiábavaló.
Bemehetnék Trója városába,
De kívül rekedt a nagy „fa-ló”.

(2012. január 12.)

TANÁCS – az út elején álló barátnak

Beszélni tanulsz, jó barátom.
Első lecke: ne azonnal,
És ne mindenáron.
Akkor szólj, mondja a bölcs,
Ha mondasz is valamit.
Mint a Genezisben...
„Így szólt az Úr? Legyen!
És lőn!” – Ez a visszajelzés.
A beszéd hatalom.
Fontos ember leszel.
Jó lelkek sorsát bízza rád az Úr.
Vezeted őket.
Fontos nagyon, hogy láss.
Évezredekén keresztül
„Látó ember”-nek nevezte
A prófétát a nép.
Karizmatikus vezér,

Akinek látása van.
Mondhatni így is: „álma”.
Még pontosabban:
„látomása”, vagy „víziója”.

Mindent meg szeretnél érteni:
Összefüggéseket, mélységeket,
Szentséges titkokat,
Titokzatos szentségeket.
De ha nem értenéd,
Nem kell megállnod...
Tovább vezet az engedelmesség.

„És mondá az Úr...
Ő pedig elindult.” –
A láb elfáradhat.
Az utak összeszűkülnek.
Néha nincs is tovább.
Ess térdre ilyenkor.
Megnyílik az ösvény,
Új teret nyersz magadnak.
Tovább mehetsz, repülhetsz.
„Szárnyra kelnek, mint a sas”.

Nélkülözhetetlennek hiszed magad.
Az is vagy talán, itt-ott.
Tele a markod, agyad és szíved.
Mindenféle eszköz
Rendelkezésedre áll.
Egyszer csak rádöbben sz:
Üres kézzel sokkal könnyebb lenne.
És sokkal egyszerűbb lehetne.
Mert akkor Isten kezdi el...
És amit ő elkezd, be is fejezi,
S hatalmasan, tökéletesen.
Erre kell törekedned neked is.

De sokkal több a tennivaló,

Mint a megoldás.
Sok az akadály. Sok a próba.
Kevés az erő és a türelem.
Meg az idő, természetesen.
Jó lenne néha azt is
Látni és kimondani: Elég!
„Elég neked az én kegyelmem!”
Ezt súgja füledbe Krisztusod.
Elég lesz minden, hogyha benne élsz.
Pontosan elég! S hidd el: célba érsz!

*(Egy fiatal teológusnak:
Sándor atya)*
(Pécs, 2011. május)

„Nem vagy szolga, hanem fiú”
(Gal 4:4-7)

Elérkezett az idő teljessége.
Kibocsátotta Isten e világba
A Fiút – egy kis újszülött képében,
És véget ért bús földünk éjszakája!

Csillag jelezte, hogy királyi rangú
Személy született: szép isteni Gyermekek.
Benne rejtette el az örök Isten
A bűneinkből kimentő kegyelmet.

Az éj sötét volt, puszta és kietlen,
A mélység fölött sűrű, vak sötétség.
A halál árnya borult e világra.
A szívekben reménytelenség, kétség.

De fölharsant a mennyek harsonája!
Angyalok hangja szólt az éjszakába:
Dicsőség mennyben, békesség a földön!

A várakozás mégsem volt hiába.

Betelt az idő! Meghátrál a sátán,
Rettegve vonaglik az ősi kígyó.
A messiási korszak beköszöntött.
Mit népéért az Úr cselekszik, mind jó!

Elküldte hozzánk szent Fiát az Isten.
A törvény alatt lévőket megváltja.
Szentlelkét is behozta a szívünkbe.
„Abbá, Atyánk!” – a lelkünk ezt kiáltja.

Ha pedig fiak vagyunk kegyelemből,
Miénk a menny is, mint dicső örökség!
Karácsony éjjelén földre szállt Krisztus,
A leghatalmasabb, legdicsőbb Felség!

(Pécs, 2004. november 22.)

Ennyi a Karácsony?

A hangulat utánozhatatlan.
Harangszó, ének, csengettyű, tilinkó.
Minden szív boldog, békés bódulatban
Ugrál, lengedez – ódon bársony-hintó.

Pazarló bőség, jó szó, szép ajándék.
Nincs ára most a meglepetéseknek.
Fegyverszünet, andalító barátság.
Kik eddig öltek, két napig ölelnek.
Meghatódunk, nem ismerünk magunkra.
Az egész világ belefér szívünkbe.
Kit pokolra kívántunk, simogatjuk.
Angyalt mutat az önvizsgálat tükre.

De ha lehull az álarc, és a fáról
Lepereg tú és dísz, és tar karokkal
Kapna utánunk. Kisiklunk kacagva.

Egymás torkának esünk két marokkal.

Eltelik újra jó tizenkét hónap:
Mi háborúzunk végkimerülésig,
S felhánytorgatjuk majd, türelmünk fogytán:
A várva várt karácsony meddig késik?!

Két fa

Ennek a fának ezer ága van.
Körötte állva mindenki örül.
Amannak kettő. Egyik égbe dőf,
A másik, mint a kitárt karú Isten:
E vak golyóbist öleli körül.

Ezen a fán sok dísz csillog, zörög,
A tarkasága vonzza a szemet.
De aki azon függ, nincs szép alakja.
Torz, mint a szőlő göcsörtös töve,
Elriasztja a tekintetemet.

Itt harsány fények, csillagok, sziporkák,
Tündököl minden, mint a színarany.
Amott az „ember” szeme fennakad,
A tekintete elhomályosul,
Mint kinek örök búbánatja van...

Pásztorom, Jézus!

Hogy lettem én a jó pásztor juha?
Lezuhantam egy gyilkos szakadékba.
Ott senyvedtem sokáig, elalélva,
De rám talált a juhok Pásztora!

Odaszentelte értem életét...
Láttam, hogy véres volt keze és lába,
Szúrós tövis fúródott oldalába,
Homlokán viselt véres gyöngyfűzért.

Nem szólt ő semmit, csak hozzám hajolt,
És életemet a vállára vette,
S felmutatott egy tündöklő keresztre.
Elveszett lelkem Megváltója volt.

Nem bántott, dorgált, – csupán szeretett.
Haza vitt boldog juhain körébe.
Békét, nyugalmat találhattam végre.
Azóta élek áldott életet.

Dús legelőknek zöldje vesz körül.
Szabad mindennap friss forrásból innom.
Követem Pásztorom. Csak benne bízom.
Szívem őbenne hisz, remél, örül.

(Pécs, 2004. április 12.)

Várázóók szomorú dala

Álltunk égbe nézve. – Szólt a hang közel:
Amint mennybe szállott, egykor úgy jön el...
Azóta csak várunk. Szemünk rá figyel.
Fogyó hittel kérjük: Hát nincs semmi jel?

Fügefáról szóltál. – Zöldül már a táj?

Hamis prófétáról. – Csak csácsog a száj!
Hol van a szeretet?! – Jaj, meghidegült!
Hová lett a sok hős? – Mind elmenekült!

Hitünk lámpásában alig van olaj.
Bezárul az ajtó, s felhangzik a jaj!
Drága Vőlegény, mi hozzád tartozunk?
Amink van, mi mindent neked áldozunk!

Várunk reménykedve. Urunk, jöjj hamar!
Várunk csüggedezve. Sűrű éj takar.
Szívünk fölemeljük. Újítsd meg hitünk!
Szent Igéd oltalmunk. Nincs más fegyverünk.

Bölcsőjétől végig

Hová lett a régi
Ünnep szép varázsa,
Hová lett a vágy, hogy
Mindenki meglássa?

Őt, az Üdvözítőt,
A jászol Csodáját?
Napkeletről jöttek,
Hogy látván, csodálják.

Pásztor vágytam lenni,
Mikor gyermek voltam.
Betlehemesek közt
Lihegve loholtam.

Kucsmámat leraktam.
Én ezt adtam neki.
Mária nyugodtan

Jászlába teheti.

Ragyogott a csillag.
Hunyorgott a szemem.
De kinn, a sötétben
Rám jött a félelem.

Vissza-kiáltottam:
Jézusom, el ne hagyj!
Kísérj el a sírig,
S ott is velem maradj!

Ballagok. Utánam
Több van, mint előttem.
Bölcsőmtől síromig
Meváltóm mögöttem.

De ott, a túlparton
Örömmel integet...
Ha majd oda érek,
Ő nyújt nekem kezét.

Így történt

Az emberiség sötét éjszakája.
Maroknyi nép, mely Messiását várja.

Próféta rikkant. Efratáról jósol.
A legkisebbről, Betlehemről jót szól.

Elhallatszik e hang Távolszelekre.
Bölcsek indulnak, csillagot keresve.

Ezer veszély közt törtetnek előre.
Hol az új király? Nincsen hír felőle?

Mikor aztán egy palotához érnek,
Véres királytól jó tanácsot kérnek.

De már a Lélek viszi tovább őket,
Hogy megtalálják a „kies mezőket”.

Condrás pásztorok botlanak beléjük.
Hová? Hová? – Hogy végre már elérjék!

Közös csapatjuk istálló fogadja.
Amit az Írás ígért, most megadja.

Egy kimerült nő, üdvözült mosollyal,
Mellette férje, az ács, dús bozonttal.

Köztük egy kiseded. Ni csak, ő a Csillag!
Picinyke szíve delejezőn csillog.

Ő vonta szívük, amikor megálltak,
És hívta lelkük, mikor vissza vágytak.

Nosza, elő a gyémántos kazettát!
A király-gyermek boldog, ha ilyet lát.
Aranyat, tömjént, mirhát jászolába!
S egy finom bárányt. (Beakadt a lába!)

A magasságban hozsánna, dicsőség!
E földön béke, szeretet és bőség!

Megszületett az ég és föld Királya!
Áldassál, Jézus, Messiás! Hozsánna!

Elnémult hangok

A hangok, miket már nem hallhatunk,
Az égi kórusban most újra szólnak.
Üres a helyük, hull értük a könny.
Pótolhatatlan veszteség! De „holnap”
Együtt lesznek, kik eddig együtt voltak.

Dadogva nézünk, és ujjongnak ők.
A trón előtt sugárzó arccal állnak.
Mi tapogatva titkot kutatunk,
Ám ők már értik. Nem hisznek, de látnak.
Örvendenek a győzők jutalmának.

Miénk a harc, övük a győzelem.
Ők ékkövek a Jézus koronáján.
A viszontlátás jó reménye véd.
Bár minket még gyakran gyötör a sátán,
Felbuzdulunk a célba értek láttán.

A hangok, miket most nem hallhatunk,
Majd újra szólnak, mert elének sietnek
A vándorutunk végén, s mindezek
Együtt zengik a boldog éneket:
Isten szeret, ad örök életet!
Magasztaljuk a nagy Király nevét
Nagy kórusával az angyalseregnek,
És velük együtt mondjuk szüntelen
Hatalmas hangon a dicséretet:
Győzött az égi, örök Szeretet!

(Német eredeti nyomán)
(Ford.: D.-né Erzsébet)

Mennyből az angyal...

Mihozánk sokszor eljött már
a karácsonyi kedves Angyal.
Itt is maradt közöttünk néha
valameddig,
míg rá nem ijesztettünk
idétlen és indulatos
viselkedésünkkel.
Mert mikor látta szegény,
hogy „nem vagyunk mi angyalok”,
egyáltalán! –
tova-lebbent szomorúan,
és csalódottan itt hagyott.
Mintha csak azt mondta volna:
maradatok balga birkáitok között...

Ma újra kísérletet tesz nálunk.
Ha egy kicsit
egészen csendben lennénk,
hallhatnánk, ahogy lágyan átsuhan
a karácsonyfa kedves díszei
és csendes ágai között.
De meddig tart vajon
az áldott, angyali
és bárányfelhős békességünk?

Dicsőség! – mondja ő.
Békesség! – mondom én.
Aztán hamarosan össze-elegyítem
e kettőt, balgán, tudatlanul.
Őrizze ő a békességet,
a dicsőség viszont enyém legyen,
a hatalommal, győzelemmel együtt!

Néz egy nagyot, megilletődve,

megcsóválja tündérhajjal borított,
tündöklő, szép fejét,
és el-emelkedik.
Hamarosan felülről integet.
Hallani vélem, mintha csak
azt suttogná szomorkás mosollyal:

Jövőre újra itt leszek, ha élünk, azaz
hogyha éltek még, szegénykéim!
Mert így, ahogy ti –
még élni sem lehet!
Nem érdemes.
Ballagjatok vissza a mezőre,
és várjatok,
míg újra felragyog az ég,
s hangzik a szózat
a szent Messiásról,
hogy született néktek.
De most már hadd születne
egyedül csak tinéktek!
A békéjével együtt...

ÚT A „FELHÁZ”-BA

„Én vagyok a jó Pásztor!” – mondta Jézus.
Így tanított ő, amíg köztük élt.
De most betelt a bús prófécia,
Melyet kimondott könnyörtelen hangon
Zordon Zakariás:

„Megverik a pásztort,
S elszélednek a juhok.”

Hát most betelt a szó! – Mert szétszóródtak.
A halászokat vissza-csábította
A tenger és a háló, meg a hal.
Ketten Emmausz felé vettek utat.
A többi azt se tudta, merre fusson.

- Homályos emlék... Mintha mondta volna,
Hogy ők lesznek majd az „emberhalászok”.
De talán ez se volt egyéb, mint kedves
Szófordulat, kecsegtető példázat.
Ám hová lett az összeforrt csapat!
Szétdúlta őket Júdás árulása.

Aztán kimondta végre valaki,
Péter vagy János: Induljunk sietve
Galileába! Ott vár ránk a Mester.
És ettől értelmet kapott a holnap.
Ott köré gyűltek, s hallgatták epedve
A búcsúzó igéket tárt szívekkel
És döbbsent ámulattal.

- Aztán mint a pára,
Fölemelkedett, elszállt s egybeolvadt
A kék egekkel, s mennybe ment a Drága!

És akkor végre megvilágosodtak,
S egy akarattal a „felház”-ba mentek.
- Ima, könyörgés, dicsőítés, hála,
Megbocsátás és kiengesztelődés!
Nincs már „ki a nagyobb?”-probléma,
Csak az, hogy ki a szolga, a legkisebb.
S mikor a dolgok így elrendeződtek,
Fönről kiáradt rájuk a Szentlélek.

(2004. április 12.)

Zarándokúton – Kánaán felé

Az Úr karja kihozott Egyiptomból.
Ott kezdődött mindnyájunk élete.
Rabszolgaságban sírtunk sokáig.
Szabadulásunk Jézuséme.

Az égi Atya nyájává fogadta
E szétszórt népet, s vezetője lett.
Nappal a felhőt tette oltalommá,
Éjjel tűzoszlop állt fejünk felett.

Jártuk a pusztát. Mennyi mérges kígyó
Marta a testünk-lelkünk szüntelen!
De ha felnéztünk hittel a keresztre,
Kíaradt a gyógyító kegyelem.

Hogy megszagassa népünk kis csapatját,
Ős ellenségünk mindig résen állt.
De az Úr karja sokkal erősebb volt,
És győzelemre vitte a csatát.

Volt úgy, hogy elfogyott a kenyérünk is,
És reánk tört a gyötrő szomjúság.
De manna hullt, s vizet ontott a szikla.
Magasztaltuk az Úrnak Krisztusát!

Sok bátor harcos már kidőlt az úton,
Amely az égi honba át vezet,
De figyelmeztvén életük végére,
Lankadatlan követjük hitüket.

Emlékoszlopot állítunk, s e kőre
Neveket vésünk, így emlékezünk,
És megújuló hittel megfogadjuk:
Hozzád, Urunk, mi is hűek leszünk!

Húsvét-reggel

Új korszak hajnalán sugárzó fény támad

Virágok borítják a harmatos ágat.

Kis csapat igyekszik: néhány sápadt asszony,

Hogy egy kihúlt testnek tisztességet adjon,

Végső tisztességet egy drága halottnak,

Kit gonosz pribékek keresztfára vontak.

Pénteken sietve kősírba helyezték,

Remegő kezekkel – véres, zúzott testét.

Aggódó asszonyok tipegnek zokogva.

Valaki a sírból a Mestert ellopta.

Elviszik a rémhírt. S már jönnek rohanvást,

Futnak a sír felé, riogatva egymást.

De ahogy megmondta, mindent úgy találtnak.

Nem volt diadala rajta a halálnak!

Bárhová mennek is, csak erről beszélnek,

A sírásból így lesz győzedelmi ének.
Még nem értik titkát a feltámadásnak.
Ahogy terjed a hír, hisznek, bár nem látnak.
Mind egy akarattal együtt imádkoznak.
Készítik a helyet a Szent Ajándéknak,
Míg eljön közénk a tüzes Szentlélek,
S a Gyülekezetben Krisztus újra éled.

Tíz gíra

„KereskedjeteK, amíg megjövök!” –
Mondta az Úr. És messzi-tartományba
Távozott, dicső, égi országába.
S én itt maradtam szolgálói között.

Mielőtt elment, énrám is hagyott
Öt értékes „gírat”, hogy megpróbáljon.
Kegyes volt hozzám Uram és Királyom.
Azóta én az adósa vagyok.

Lám, elszállt már fölöttem az idő.
Közel a nap, hogy Uram visszatérjen.
Számolgom, mennyit hozott a pénzem.
Tudom, nem soká ő „vesz majd elő”.

Megkérdezi: A gírámval mi lett? –
És nincs helye cselnek, ravaszkodásnak.
Néven szólít, hogy színe elé álljak.
Fülem e szóra nem lehet süket.

Dadogva kezdem érveim sorát.
Uram, a hasznod talán ha öt gíra.
Légy irgalommal teljes szívű bíra.
Tedd félre az ítélet ostorát!

Néhány szolgatárs már sorra került...
Én itt toporgok a váró szobában.
Szívem remeg, bár mindig erre vártam,
Hogy álljak végre szent színed előtt.

Nincs semmi érdemem, áldott Uram.
De rendületlen hiszek irgalmadban.
Bocsáss meg, hogyha adósod maradtam.
Csak ez segít, hisz véget ér utam.

Könyörülj rajtam, csak ezt mondhatom!
Keresztfán kihullt véred érdeméért,
Megtört testednek drága öt sebéért
Emeld fel szívemet, szeress nagyon!

(Pécs, 2004. július 29.)

Üdvösségünk záloga

Szerette az Úr a földet,
és e földön a képmását...
Törvény: „halál a bűn zsoldja”!
Minden bűnért vér a váltság.

Az oltárra vére csordult
baknak, kosnak és bikának,
de az ember bűnt a bűnre

halmoz, s már kevés az állat.

Egekig nő az adósság,
nincs kezes, ki közbenjárjon.
Az igazság kalodája
ember nyakán átkos járom.

Ekkor megszólal az Isten
a végtelen úri éjben:
Eredj, fiam, váltsd meg őket
tökéletes égi véren.

Alászáll a drága Gyermekek.
Útját jelzi fényes csillag.
Megremeg a sátáni had.
Lucifernek szeme villog.

Isten Fia piciny kisdéd,
de a gyermek dicső hős lesz,
a kárhozat éjjeléből
kiemeli ezt a földet.

Bár a kígyó mérge fröccsen,
s a bakó keresztet ácsol,
a kegyelem szent patakja
elindul a Golgotáról.

Megszületett karácsonykor,
nagypénteken fára vonták,
ám húsvéti győzedelme
Isten-voltáról bizonyság.

És amikor jött az alkony,
Jézus Krisztus égbe szállott...
Ahogy fölment, úgy jön vissza.
Mindörökké legyen áldott!

(2004. december)

Csillagporos úton

Jó útra tértem
és elindultam a menny felé
hátizsákom tele pakoltam
mindenfélével ami kellhet
de hogy időközön keresztül
hozzá se nyúltam semmihez
egy kanyargós szakasznál
mindent kidobáltam
ott kezdődtek a hegyek
az ösvény egyre keskenyebb lett
a kaptatók mind meredekebbek
az vígasztalt csupán
és adott új erőket
hogy a táj szépségei
felülmúltak minden képzeletet
kimerültség helyett
derűs elégedettséget éreztem
füttyörésztem dudorásztam
majd elkezdtem beszélni
egy idő múltán pedig
döbbenten észleltem
hogy valaki válaszolgat
tétova mondataimra
mintha maga az Ösvény
beszélt volna hozzám
de hiszen én vagyok az Út
mondta egyszer nagy kedvesen
kissé óvatosabb lettem akkor
a lépteimet finomabbra fogtam
de biztatott ne hagyjam abba
induljak bátran tovább
az ormok hívogató közelében
fagyosabb lett a levegő

de az Útból sugárzott felém
a szeretet és a derű melegsége
rá pillantva tenyeremre
csaknem átláthattam rajta
világított mint a fénycső
ahogy emelkedtem fölfelé
az ösvény útmutatása szerint
éreztem tetőtől talpig
hogy bizony sugározni kezdek
mind nagyobb intenzitással
egyszer csak átalakultam
misztikus metamorfózis
halványan pulzáló csillaggá
Az Út - égi Tejútként
vezérelt tovább hűségesen
a Végtelen felé
Valaki lenről felmutatott
a földlakók közül
és ujjongó hangon kiabálta
az a pici csillag
nekem nagyon ismerősnek tűnik
„GöSö”-ként jegyzik
az eget fürkésző csillagászok
önálló fénye nincs ugyan
hisz egyszerű törpecsillag csupán
de Krisztusától
szüntelen kiárad rá a fény
és ő visszatükrözi egyszerűen
a vezérlő világosságot
hogy a sötétben botorkáló
rég barátai is
rátaláljanak az Útra
Jézus Krisztusra
az Élet mennybe ívelő
Örök Ösvényére

(Baja, 2006)

Út, igazság, élet

Haldoklik a Földön az élet.
Légszomjasan fuldoklanak a fák, a folyók.
A tengerek vize megriasztott paripaként
En ficánkózással háborog, kirúg.
Lanok megrészegülten a föld mélységei.
Lávatolyamokat okádnak az ősi ormok.
Perzselve égetnek a Nap sugárpázmái,
Mintha önnön fényét fókuszálná glóbuszunkra.
A kontinensnyi jéghegyek is izzadva fogyóznak,
Verejtéküktől megáradnak az óceánok vizei.

Kiutakat és megoldásokat keres az emberiség,
Vagy egyszerűen csak utakat, amelyeken járni lehetne.
Négy-, hat- nyolc-sávós sztrádák hasogatják
Tengertől tengerig a szárazföldeket.
Üvöltő gépcsodák szántják az eget.
A hangsebességet már sikerült leküzdeni,
Most a fénysebességért folyik az ádáz verseny.
Mi pedig, akik gyalogszerrel közlekedünk,
Egymásba ütközünk minduntalan,
De érezzük, tudjuk, keserű tapasztalat,
Hogy nincs út szívtől szívig, lélektől lélelig.
Kézzel elérjük egymást, és mégis
Fényévekre járunk egymástól.

Álságos hazugságok sövényei választanak el
Egymástól testvért, rokont, barátokat.
Szeretnék kimondani az igazságot,

De csak rút gazságokat köpködünk magunk köré.
Legértékesebb mondataink devalválódnak.
Szavaink szél sodorta pelyva már csupán.
Akármit mondok, üzenek neked,
Annak az ellenkezője sem igaz.
Elveszítettük kapcsolatainkat,
Csupán ellenség van, de az mindenütt.

Mi lesz velünk, Uram?
Lehet-e még segíteni rajtunk?
Amióta kiűzettünk az Éden kapuján,
Vissza-vágyunk hozzád, Teremtő Istenünk.
Van-e még számunkra lehetőség, esély,
Hogy a szakadék peremén megkapaszkodjunk?

A ködön és a homályon keresztül
Egy hangot hallok. Szelíd, érthető.
Ez: a Megváltó Jézus válasza
Kérdéseinkre, melyek felkavartak.
Talán valóra válik óhajunk,
Hogy minden fül meghallja őt,
És minden szív megnyughat szózatától:
ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET!
Higgyetek bennem! Én hozok megoldást
Minden problémátok között.

Szavamra meggyógyul az élet.
Érintésemtől éltetővé lesz a szó.
Az úttalan utak szövevényei között
Rátaláltok az egyetlen ösvényre,
Amely – csodák csodája! – visz valahová,
Ahová érdemes megérkeznetek:
Vissza az Éden áldott melegébe,
A biztonságba, Atyátok szívére.
Ne féljete! Út, Igazság, Élet!
A megoldás e háromságban rejlik.

(2010)

Bátran küzdj!

Az Úr hívott el. Feszítsd meg erőid!
A célnál ér véget a versenypálya.
Míg oda nem jutsz, lankadtan ne állj meg!
Bírónk a győztest koronával várja.

Naivan mondod: jó lenne pihenni.
Ki várja tőlem, hogy kifulladásig?
A bizonyságok fellege kiáltja:
Ne add fel! – vár az Ország. Az a „másik”!

Tekints azokra, kik előtted jártak.
A hithősök nagy seregére nézz fel!
Győzelmi jelszavuk ez volt: Hit által!
Egész a célig tarts ki bátor szívvel.

Az ellendrukkerek hada kacagná,
Ha most kesergőn kidúlnél, leállnál.
Nekifeszülve tovább kell haladnod.
Nincs megalázóbb egy vesztett csatánál.

Jézus Krisztus volt elhívója mindnek,
Akiket emberhalászatra küldött.
Kérem az erőt, ne hagyjon magamra.
Míg dobog szívem, országáért küzdök.

Fohászkodj, testvér, te is – a küldőkért!
Ígérem, én is imádkozom érted.
Trónusa köré gyűjti majd a mennyben
Jézus a bátor, boldog, győztes népet.

(Baja, 2006. június)

Csak egy korsó olaj

Nincs egyebem, csak egy korsó olaj.
Ez én vagyok. Nem üresen, csak félig.
Ám egyre nő az adósság-tudat.
Oly sokkal tartozom, s mindenkinek!
Így int az Ige: Senkinek – egyébbel,
Mint szeretettel! – S ez az „agapé”,
A „mégis” szeretet szent adóssága.
Az „annak ellenére” áradása,
„Nem várok érte semmit” szeretet.
Ahogy csak Jézus volt képes szeretni.

De ő nem csak a múltban adhatott,
Ha kifogyott az „olaj” a korsóból.
Ő ma is mindig teletöltheti,
Ha oda tartod elé életednek
Kiürült edényét, és újra adhatsz,
Fizetheted a rád rótt adósságot.
Sok üres korsó-élet megtelik
Reménykedéssel és bizakodással,
A haldoklók között életerővel.
A parancs így szólt akkor: menjetek,
Tegyetek tanítvánná minden népet,
Nekem adatott minden hatalom.
Csordultig van a szívem szent olajjal.
A Szentlélek hatalma áradón
Ömlik tovább, ha vannak eszközök,
Üres korsók, kiket betölt kegyelme,
És adják tovább, minden nép felé,
Hogy sok-sok ember lenne tanítvánná.
Csak egy korsó olaj: Itt vagy te is,
Ki ennek őáltala megfelelehet.
„Ne feledjétek: veletek vagyok
Minden napon”. – És minden új lépéssel
Közelebb kerültek az égi ország

Gyöngykapujához, amely tárva vár
Reátok, szent olajjal felmagasztalt
Menyasszonyokra. Vár a Vőlegény!
S beteljesül a legnagyobb reménység:
Örökre együtt Benne, s általa
A Teremtővel, mennyei Atyánkkal.

Csak egy korsó olaj, de célba jut,
Ha teletöltheti a drága Lélek.

(Pécs)

Névmások

Én, te, ő, mi, ti, ők.

Mostanság megkérdi az Úr:
Fordítva nem lehetne?

Próbálgatom:

Ő – az Első.
Ez szinte már természetes!
Az új szabály szerint
Te lennél a második.
Hát akkor **én**?!
Hogy a harmadik?!
Sőt, akkor már az utolsó.
Fogcsikorgatva,
De elkezdem végre mégis.

Tehát:

Ők, ti, ő, te,
Mi és én.

Ez így már jobban hangzik,
Ugye, Úr Jézus?!

(Pécs, 2011)

Jó lenne győzni

Eglon felől a harmadik halomnál
A körülmetéletlen hósködő
A barnás szikla mögül előlépett.
Majd' szétvetette a roppant erő,

Mely tarkójától talpa közepéig
Vas-vértek alatt duzzadt és feszült.
Nem látott még ilyen borzalmas harcost,
Kit Izraelben zsidó anya szült.

Ide, ide, gyámoltalan vitézek!
Hol lapultok, ti, gyáva héberek?
Keselyűknek és mezei vadaknak
Adom miszlikbe vágott testetek!

Dávid fiatal volt és pirospozsgás,
Jó kiállású Isai-gyerek.
Góliát megvetéssel nézegette...
Reménykedett a kis zsidó sereg.

Na, most mi lesz? – Vezérei sorából
A király is kíváncsian kinéz.
Az Úr kezében nyugszik népe sorsa.
Ki benne hisz, győzhetetlen vitéz.
Ősi primitív fegyver a parittyá,
Ám Dávid nem először lát ilyet.
Követ választ a kis patak medréből,
És bátran Góliát felé siet.

Buzgó fohász, erős szív, lendülő kar!
A két táborban nyüzsgő izgalom.
Repül a kő, mint bús, fekete végzet.
Csattan a sisak-fedte homlokon.

S kidől a fa, mert kidönti az Isten!
Egy véres fej némán gördül alá.
Góliát útja véget ér a völgyben.
Eb volt, és Dávid bottal ment reá.

Saul kérdi: Ki fia ez az ifjú?
Abnér szerint Isai gyermeke.
Bibliánk szerint az Úr választotta.
Világra szóló terve van vele.

Kései utóda a drága Jézus.
Ő az, kinél a Dávid kulcsa van...
Segíts legyőznöm „én”-em Góliátját...
Örökre áld majd dicsérő szavam!

(Pécs, 2011. augusztus 22.)

Fölfelé a hegyoldalon

Amikor először hallottam felőled,
Még idegen voltál, nem kértem belőled.

Aztán megszólított szelíd, tiszta hangod.
Önigazságomnak bástyája leomlott.
Föltekintek rád, és boldogan kiáltom:
Jézus, te vagy az én Uram és Királyom!

Jó melletted élni! Nézlek és csodállak.
Boldog a hitem, mert mindenben ott látlak.

Útelágazásnál néha – bizony – félttem,
De tovább vezetted. Szerettél, nem kétlem.

Nagyvonalú Isten! Könnyeimet látva,

Bocsánattal néztél a megrepedt nádra.

Pislogó mécsemnek lángját felszítottad.
Akartad, hogy utat mutassak másoknak.

Ezt teszem még mindig. Bár lassul az ütem.
Meredek az ösvény, és verdes a szívem.

Még egy kis kitartás! – mondogatom csendben.
Talán te is hallod, ki fönt vársz a mennyben.

Vajon milyen lesz ott? – Százszor elképzelem.
Ha nyílik az ajtó, minden rendben legyen!

(2011. augusztus 30.)

Mikor jön el?

„Felövezett derék”. – Remek hasonlat.

Mert azt jelenti: készen vagy a harcra.

Kész vagy az indulásra, a munkára.

Veled van az Úr. Feléd fordul arca.
Virrasztva várni! Ebben van a titka

A boldogságnak. Maradj mindig éber!

Múlóban van az éjszaka. Figyelj csak!

Közelget. Halld meg: ajtód felé lépdél!

Felövezettség – a készenlét póza.

Bármikor érkeznek, virrasztva várod.

Örömmel siet hozzád, szeretettel

Tekint rád s meghív: ülj az asztalához!

(Szeptember 24.)

Nincs jobb dolog

Vitázom véled, fényességes és bölcs
-
mon király! Te úgy gondolod,
 ésnél, ivásnál, örömkönnél
alatt nincs kedvesebb dolog.

Ezzel szemben én azt tűzöm ki célul,
Hogy egészség s józan gondolkodás
Kísérjenek el utam legvégéig.
Alig lehet fontosabb bármi más.
Habár a test csak egy részünk. A másik
A szellemi: a hit és a remény.
E kettő pedig rímeljen egymással.
Ez lesz csak egy jó élet-költemény.

A test a porba, a lélek a mennybe.
Így tervezte a teremtés Ura.
Életutunkat megalkotta bölcsen:
Emezt rövide, azt meg hosszúra.

(Szeptember 14.)

Elvégeztem futásomat?

Sebes mozgású, gyors menésű
Gyermek és ifjú voltam valamikor.
Átélttem nem egyszer futás közben
A hosszútávfutó magánosságát.
Akkoriban (a háborús években)
Kerékpárral csak édesapám járt.
Jármű volt a bicikli.
Mi, otthoni apróságok
Csupán bajban, vagy jutalomként...
Ha a tanyára kellett menni nyáron,
Én a kertek alatt, futva
Előbb oda értem, természetesen,
Mint apám kerékpárral a főúton.

Manapság már a sietést se bírom,
Nem hogy a futást.
Egyre nyilvánvalóbb igazság lesz számomra
Az „öreg Pál” gyöngybetűs üzenete.
A tárgyilagos megállapítás
Timóteushoz, Loisz unokájához,
Vagyis az ő kedvenc lelki gyermekéhez
Címezve és küldve Efézusba:
„Futásomat elvégeztem!”
Szeretném hallani és mondani
A folytatását is e gyönyörű mondásnak.
Nálam azonban kissé másként alakult
Ez a „lelki olimpia”.
Nem én tartottam meg a hitet,
Hanem engem őrzött, védett meg a hit.
A „végezetre” pedig azt a fényességét,
Tündöklő ajánlatot ígéri,
Hogy félre van téve számomra is
Az igazság koronája.

Szomorkásan azon meditálgatok:
Megnyugtatóbb lenne esetleg
Úgy alakítani e dicső mondatocskát,
Hogy az nem egyéb, mint
„A kegyelem koronája”, vagyis
„A kegyelem és üdvösség
Felmagasztaló dics-koszorúja”.

Az a megrendítő igazság,
Hogy itt az IGAZSÁG KORONÁJA szerepel,
Ám az igazságosság engem
Fogyatékosnak találna többnyire.
„Szerencsémre” ebben a mondatban
Nem a „guillotin” olvasható,
Hanem az „igazság koronája”!

Kimarjult lábakkal-bokákkal
Ugrándozni kezdek örömben.
Ámen, dicsőség és halleluja!

(Pécs, 2011. augusztus)

Bölcsőtől a célig

Mindössze fél tucatnyian
Voltunk. Egy jó kis „társulat”.
Én, mint legifjabb, ők pedig
Épp hogy átlépték a „huszast”.

Csak egy volt „házas”, ő bejárt
Az intézetbe napra-nap.
Úgy éltünk, mint egy nagy család.

A négy év gyorsan elszaladt.

Hat ember: hat külön világ.
Hat kisbolygó a Nap körül.
E Nap: a Tudás Csillaga.
Sütött reánk „kegyetlenül”.

Körül-ölelt az Ismeret.
Dédelgetett, melengetett.
Kinyílt előttünk a világ,
S a Biblia – minden felett.

+

Közel került a végtelen.
Megérinthettük Istent.
Méltatott jelenlétére
Kis porszemeket itt lent.

Hitünk karja kinyúlt felé.
A homály múlni kezdett.
Szívünk elnémult teljesen,
Míg hangja tisztán zengett.

Átéltém én is, hogy a múlt
Elmerült. Új lett minden.
Bizonyos voltam, hogy jövöm
Elérhető lesz – hitben.
Istenben élve – s bennem ő –
Érzem majd a hatalmat,
És még a pokol kapui
Sem vesznek diadalmat.

Megtörténhet a szent csoda,
Vallom boldog örömmel,
Hogy ha hétszer elesne is,
Az igaz mégis fölkel.

És ez már nem mitőlünk van,
Ez az Ő nagy kegyelme.
Szerelmét nem foghatja fel
Véges emberi elme.

(2011. szeptember 5.)

Repül a sas-madár

Sas-fiókának nevezett egy nyáron
Gyermekkoromban az édesanyám.
Úti célunk volt a Bükk Várhegy-csúcsa.
Féltő szemekkel nézett föl reám.

„Ugye, a sasnak sziklán van lakása?”
Vidáman mondta: „És ott is marad!”
Jó lenne Isten közelében élni...
Szóltam, s belém égett a pillanat.

Apámat sasnak láttam, szárnyalónak.
Nincs semmi baj, hisz én is az leszek!
Hogy sassá váljak, napról-napra buzgón
Emeltek az imádkozó kezek.

A sas nem fél soha! – oktatta bölcsen
A szívemet a nagy hitű „öreg”.
Ki fennen száll, nem szennyezi föld mocska,
S hiába vetnének reá követ!
Felülnézetből a hegy dombnak látszik,
És minden kisebb, minden egyszerűbb.
Zaklatott szívvel indultál, de ott, fönn
Megnyugvást nyersz és kellemes derűt.

Emelkedj mindig felhők magasába,
Isten gazdag értelme száll veled.
A lent hagyottat ég szemével látva,
Elcsendesedik lelked-szellemed.

Repül a nagy madár. Emelkedik. Nézd:
A szembe-szél is felhajtó erő!
Nem kell csapkodnia. Éles szemével
Látja a célt, és ő lesz a „nyerő”.

Az Úr ígérte: sas-szárnyakon hordoz,
Fiai felett lebeg szüntelen.
Megújul ifjúságod. Bízd magad rá!
„Ó, el ne hagyj, Uram, maradj velem!”

Ni csak! – kiáltom. Amott, messze-távol
Egy magas hegy csúcsán mit lát szemem?!
Az ott a rég megígért Örök Város,
A tökéletes, szent Jeruzsálem!

Szabályos, mint a négyzet. Négy falában
Tizenkét gyöngy-kapu. – Ó, hol vagyok?!
Isten lakik a városban s a Bárány!
Arany-utcákon arany fény ragyog.

Hej, sas-madár! A cél ilyen közel már!
Néhány nagy ív, és megleled helyed:
Tárul az ajtó, és egy átszegezett
Drága kéz éppen feléd integet!!!

(2011. május 14.)

Kezdetről – végig

Ézsaiás 45:13

Az első lépésemtől kezdve
 egyengetted az utamat.
Elindítottál győzelmesen.
 Ma csak hálálkodnom szabad.

Ha olykor hűtlenkedtem volna,
Te hű maradtál akkor is.
Ma meg már mindent elkövetnék,
hogy forrón szívedre szoríts.

Mikor egy-egy csatát megnyertem,
Te voltál ott a győzelem.
Utam végének közeledtén,
kérelek, Uram, maradj velem!

Tudom, hogy a halál percében
mindenki egyedül marad.
Oldd le akkor testem bilincseit,
hadd legyek örökké szabad.

Szabad a mennyekben, tenálad,
hol csak világosság lakik.
Kihunynak a hit s a reménység,
De él az örök „harmadik”:

A Szeretet! – Magába foglal
mindent s mindenkit Istenünk.
Akiket megváltott, örökké
szeretetében élhetünk!

(2011. május 31.)

Fáradok

Göröngyös az „odafele”,
„Vissza” meg már sose lesz.
Repülnék a mennyországba,
De a halál nem ereszt.

Előbb le akarja rágni
Rólam, ami az övé,
Csak aztán mehet a lelkem

A lelkes lények közé.

Ha eszem, elnehezülök.
Ha nem eszem, éhezem.
Dolgozni már alig bírok.
Írok, s reszket a kezem.

Csöndre, békességre vágyom.
A nyugalom elkerül.
Társaságot nem akarok,
Pedig nem jó egyedül.

Szédít, fáraszt a gyorsaság.
A lassúság kiborít.
Lötyög rajtam a „végtelen”,
A „végesség” beszorít.

Szerettem a hivatásom,
S míg csak leszek, szeretem.
Vállaltam, de főleg engem
Vállalt föl a Kegyelem.

Elengedjük egymást lassan.
Néhány lépés van csupán.
Egy nagy-ívű szárnyalás – és
Célba érek azután.

(2011. június)

*Beszélgetek –
magamban magammal*

Felkavarodnak a mondataim.
Káin a ritmus és Ábel a rím.
Káin a fegyver, az áldozat Ábel.
Nyelvezavarok vér-városa Babel.

Száll feketén fel az égre a füstje.
Hervad a rózsa és vérez a tüske.
Harci vihar hozott, nem puha szellő.
Lettem a nagy vadon vadja, szökellő.

Mint nyilat, Istenem karja kilőtt.
Szállni tanított. Nyertem erőt.
Víz, de megállít. A Könyve a kardom.
Kézbe kapom, de szívemben is hordom.

Rám tör az ős Gonosz. Támad a hitvány.
Nem lehetek soha gyáva tanítvány!
Küzdhetek ellene mind a halálig,
Míg a törekből a búza kiválik.

Eljön a vég, de ne félj soha, Sándor!
Meg ne riadj, költő, a haláltól!
Mert ha ragyogsz, ha az életed fény lesz,
Végül a mennyei honban is fénylesz.

(Június 8.)

I H L E T

Lángol a lelkem.
Szárnyal a szellem.
Rám települt az erő, jön az áldás.
Lendül a vén sas –
Szűkül az ordas!
Nincs kihagyás, se bukás, se megállás.

Szó-folyam árad.

Reszket a vágyad,
Hogy kikiáltsd a jövőt, a megoldást.
Régi kalitka –
Tárul a titka:
Kezded az építést, végzed a bontást.

Szólj! S ha kimondod,
Nincs vele gondod. –
Vétkes a szófukar, balga a néma!
Nem lehetsz gyáva,
Sem hiú páva!
Szóld az igen-t s a nem-et! – No de még ma!

Sok ma a hitvány! –
Szép tanúsítvány,
Hogyha a látnok, a költő kimondta.
Mondd ki, ha láttad!
Zengve kiáltsad! –
Égi Uralkodód adta parancsba!

(2011. június 10.)

„Szabadíts meg a gonosztól!”

Bátran bezörget szíved ajtaján.
Mézes szavakkal szólít meg talán.
Ne higgy neki! – Hazug vezér.
Szépen hangzik, amit ígér.

Előbb az Édenben mutatkozott.
Miatta lett a földünk átkozott.
Azóta van bűn és halál. –
A szív megoldást nem talál.

Ki oldja le e szörnyű láncokat?!
Talán a vér. Talán az áldozat /?/ –
 Káin a föld terményeit...
 Ábel bárányt. Hátha segít.

Jött nemzedékre újabb nemzedék,
És áldozni való nem volt elég!
 Az Isten-szív majd megszakadt...
 E szívből üdv-forrás fakadt.

Megszomorodott jó Atyánk nagyon,
És szólt: Az embert bűnben nem hagyom!
 Adom az Egyszülött Fiút.
 Hit által ő lesz a kiút.

Azóta Út van Istenhez megint...
Ez a kegyelem rajtad is segít.
 Fogadd el üdvösségedet!
 Befogad örök Édened.

(2010. október 14.)

Gyászolom Őt

Uram, Jézus! Veled szeretnék meghalni.
Akard, hogy teveled tudjak feltámadni!

Haljak meg a bűnnek teljesen, egészen!
Segíts, hogy a múltam többé ne emésszen.

S ha meghaltam, jó lesz veled feltámadni,
Békességben élni, szeretetet adni.

Jobb melletted lenni, jóllehet már nem én,
Te élj bennem, Krisztus, és a drága remény,

Hogy halál s kárhozat nem fenyeget többé.
Mondtad: velem maradsz most és mindörökké.

#

Új korszak hajnalán sugárzó fény támad,
Virágdísz ékíti a harmatos ágat.

Kis csapat igyekszik. Néhány sápadt asszony,
Hogy a kihúlt testnek tisztességet adjon.

Végső elismerést egy kedves halottnak,
Kit gonosz pribékek keresztfára vontak.

Pénteken sietve kősírba helyezték,
Remegő kezekkel véres, zúzott testét.

Aggódó asszonyok topognak zokogva,
Összetört szívüket rémület szorítja.

De a nagy kő nincs ott. A bejárat nyitva.
Érthetetlen csoda a megnyílt sír titka.

#

Ilyen csodát várok. Lássák, akik nézik
Feltámadt életem, és számon is kéri

Az új ember áldott, megszentelt életét.
Kevés vagyok, Uram! De kegyelmed elég!

(Pécs, 2011)

Pro és contra

Mindig „ellenzéki” voltam
Törvényszerűen.
Ez nem összeférhetetlenség,
Hanem az összeférhetőség állandó keresése.
Amit rossznak ítélt, tollhegyre tűztem.
/Nyelvem hegyére!/
Szabálykönyvem – természetesen –
A Szentírás
Volt, van, marad,
És mind-e-mellett
A haladó hagyományok híve voltam,
S vagyok mostanáig.
Nem restelkedem
A baptista alapelvek miatt.
Vagy másfél-tucatnyit
Tiszteletben tartok hál’ adással.
A gondolat-szabadság nálam a hatodik.
A felekezeti sovinizmus kizárva,
Jóllehet évezredek óta
Járható ösvénynek tartom
A hitvalló kereszttség gyakorlását.
Amióta velem is megtörtént,
Ott ég életem „állatja”,
Mint áldozat,
Oltárodon, jó-illatételként, Uram.
A füstje néha fölfelé tör
Egyenesen és egyértelműen.
Máskor viszont csak gomolygok
Földszintesen és sárhoz ragadtan.
Menny-illatú Jóság!
Kérlek, adj több lelkesedést,
Tisztább mélységet a meghajlásban,
Kevésbé ellenzéki hódolatot irántad!

(Pécs, 2011. nyár)

Bőségben élni

Istenem, beléptem hozzád
ajtódon: szent Fiadon.
Senki más, csak ő az Ajtó!
Szelíd hangját hallgatom.

Tudom jól: hogy ő a Pásztor,
én pedig juha vagyok.
Hogyha hív, sietek hozzá.
Érte mindent elhagyok.

Nem csak szólít, de kimondja,
ismeri a nevemet.
Bent melenget, kint pedig küld,
Sőt, leginkább ő vezet.

Elöttem jár, tudtul adja,
merre szól a küldetés.
Az idegent elkerülöm.
„Pardon!” – mondom. „Tévedés!”

Tolvaj ront rám? Rabló támad?
Pásztorom jó oltalom.
Amit ő ad, igaz érték.
Felnézek rá, hallgatom.

„Azért jöttem”, – mondja lágyan,
„hogy juhaim éljenek”.
Nézzetek vérző szívemre,
és csak bennem higgyetek!

Dal a szarvasról

Nekivágott a havas rengetegnek.
Nem félt soha. Kalandvágó űzte őt.
Az ősök ismert példáit idézte,
Naiv hitükből merített erőt.

Egy éhes farkascorda volt a kezdet.
Elszántan, vérszomjason támadott.
De lövés zaja robajlott a mélyből,
S a megriadt had már nem árthatott.

A hó-párduc lesből szökött az útra,
Mindenre elszántan bukkant elő.
Mint pengeéles szablya és hegyes tör,
Odavágott, s győzött a nyers erő.

Nyakán és marján az a forradás ott
A visszavert vad nem múló nyoma.
Azóta hulló falevél nesztétől
Ő fut tovább. Nem lehet ostoba.

Rugalmas izmai könnyed zenéjét
Magával sodorta a déli szél,
Míg fönn az égen szelíd röppenéssel
Egy felhő tágas terekről regél.
Örült, hogy tudja, merre, hol a forrás.
Abból naponta friss vizet ivott.
Ki nem vadonban él, az nem is sejtí,
Túlélés-ügyben ez egy szent titok.

Az orvvadászok sóvár célkeresztje
Először ott kereste nagy szügyét.
Nem állhatott meg. Bátor szökkenéssel
Repült előre, s végül célba ért.

Ezer veszély gátolta nagy futását.
Ilyen természetű e vad világ.

Érezte, tudta, biztos volt hitében,
Hogy győzelmek után lát majd halált.

Igaza lett. Sok-ágú trófeája
Hirdeti ott, a nagy Vadász falán:
Soha ne add fel! Légy hű mindhalálig!
És helyed lesz a győzők oldalán.

(Pécs, 2011. május)

P A T A K

Csendben ülök és nézek. Nem szememmel.
A szívem tekint vissza és előre.

Ha verset írtam, Jézus volt az Alfa.
Vigyáztam, el ne sodortassam tőle.

Forrás volt ő. Én kanyargó patak,
Értelmetlennek tetsző fordulókkal.
Itt zúgók, amott hordalék-iram...
Pisztráng csupán, nem hálót tépő nagy hal.

A sűrű lomb között fénycsóva siklik.
A lelkem visszatükrözi az égi morzét.
Üzenet vésődött szívem falára,
És szólt az Úr: Tolle, lege! – Menj, oszd szét!

Receptem ez volt: Add tovább, mit kaptál.
A lényeg az, hogy ne maradjon nálad.
Köszönöm, Uram, bőkezű kegyelmed!
Kitartó hűségédért áldva áldlak!

3.

MOSOLYGÓ MÚZSA

Daktilusos kacarászás
Kellemes dallamok szép kikeletre

Májusi napsugarak. Lenn a mező csupa zöld, csupa óarany áradat. Épp egy őz szalad át a liget kivirágzott bokrai közt, beleveszve az erdő fény-szabdalta, de otthont nyújtó hús takarásába. Ni, a lompos farkú, „szép betörő”, a ravasz mozgású és hegyes orrú róka keresgél, néz, szimatolgat sompolygó osonással – pockot, nyúlfiakat, vagy akármit, gyorsan, mert ho-

morú lett horpasza, mint az agárnak.

Májusi tündér-fényben a réten gömbölyödő pocakú szép, bájos kismama lépked. Néha megáll, monalizai, bájos, szende mosolygás íve pihen meg az ajkán. Apró lépteivel közelít a patakhoz. Korlát nélküli pallók futnak a túlsó partra. E szép hölgy bátran lép fel a deszkák hullámszó laposára. Ott van az otthona, túl a nyiresnek fényes ezüstjén, ott, hol a párja a fákat metszi, figyelve, nem közelít-e a kedves, a drága, ki hordja közös, legdrágább kincsüket, gyermeküket. Nagy buzgón kéri az Úristent, hogy szállna reájuk az áldás. Május vége ha eljön, a hajlék teljék meg hamarost a piciny kisgyermek angyali hangjaival.

Szép tanya. Udvara tágas, fényes, védett. „Házam a váram”, mondja a szólás-mondás. Állok, s nézem a kis pipiket, meg a bébi-rucákat, mint csipegetnek a tányérkából. Mondja az egyik: Hát! Hát! Hát! De finom és mily szép sárga a kása! Tép-, tép-, tépdesek hozzá egy kicsi kis füvet is, hogy sokkal jobb legyen gyöngé hasamnak.

Én pedig egy kis langy vizet öntök a tálba, és nem csak az enni-, de inni-valóval szintén hadd gyakorolja az életet itt ez a sok pici kis kacska, csirke.

Szép tanya. Drótkerítésén túl, ni egy régi, bolondos forma, a gémeskút, hol a gazda, mélyre hajolva, friss vizet próbál húzni a bádog, csempe vödörbe. Lábanál tekereg a bogárszínű, csimbókos vén puli. Vak! Vak! Vak! No de hirtelen éles női kiáltás harsan a konyha tágra kitért, zöld ajtaja tája felől. „Reggeli!” – mondja a hang. Fussatok, hogy ki ne hűljön!

Elmémnek a letűnt, elsüllyedt múltra kitért kapuját, nosza, máris résnyire hajtom. Napsugaras Kikelet! Csillog a két szemem is, „Evoé!” – a gyönyörtől!

(2012 tavaszán)

Ő S Z

ŐSZülök, mondja Október barátom.

Én meg már egészen ŐSZ vagyok, válaszolom.
neki. Ő SZeret így „el-dialogizálni” velem. Én
is ővele, akárcsak az ŐSsZes felmenőm.
Mert megŐSZült valamennyi, ŐSZ lett a
dermesztő Tél előtt.

IdŐSZerű lenne folytatni, mondja Október, mert
mindjárt November lesz. Hol az unokád?

Ő, SZegény, rettentően izgul.

Miért izgul?

Nem miért. Hanem kiért.

Ki érti ezt! És Ő SZül? – Hamarost.

De hisz ez a fŐSZerepe egy asszonynak!

Igaz, fŐSZerep a nŐSZerep, főleg ha Ő SZül
is. Még mielőtt megŐSZül.

Ülj már csendben...

Ha lelŐSZ, ülök. De elŐbb SZülök egy blódlit.
Ezt ni! – ElkŐSZültem vele máris.

*(Kár, hogy nem BŐSZ vagyok, csak G.S.
Miért? – Halvány gŐSZöm sincs!)*

Ne üljön a napra, akinek van vaja!

(Balga rigmusok majálisra)

Kitárult a templom kétszárnyú ajtaja,
Tódul az utcára a hívek szép raja.

Messzire hallatszik a baptisták zaja,
Ugrál a tűz körül nagyja és apraja.

Rotyog a bográcsban étkek kilenc faja.
Reméljük, gyomrunknak nem lesz semmi baja.

Kész van már az ebéd? – Hirsch azt mondja: Ja. Ja!
Örvend a tar költő, égnek áll a haja.

Itt a zsűri-elnök: Müller Jani „csaja”,
Most ő következik. Éljen Mitykó Maja!

Aki most, mint győztes, a nevét meghallja,
Örömeben mind a tíz ujját megnyalja.

Pünkösd másodnapja, gyönyörű majális!
A balga csak iszik. Az okos kajál is!!!

(Pécs, 2004 pünkösdje)

Mint ahogy Illés...

A lelkipásztorok vágyódása nemes,
Mert Bérseba lehet ma Balatonszemes.
Amikor ugyanis az Úr profétája:
Illés elmenekült a zord pusztaságba,
Pihenésre, vagy tán a halálra várt ott/?/,
Könnyekkel küszködve az Úrhoz kiáltott:
Tekints rám, Jehova, és vedd el életem!
A legjobbat akkor cselekednéd velem.
Lerogyott a földre, teste így kívánta.
A rekettye-bokor szépen betakarta.

Az utolsó percben szinte azt gondolta,
Hogy magát a Seol mélyébe alussza.
Pirkadatkor angyal repült át felette,
Az Úr parancsára őt megérintette.
Hozott neki lángost és egy korsó vizet:
Fogj hozzá, fogyaszd el! Ez itt mind a tied.
Alkonyattájt ismét megjelent az angyal.
Ugyanezzel szolgált szelíd alázattal.
S hogy Illés addigra kipihente magát,
Menten meghallotta Istene parancsát.
Felkelt, evett, ivott, és ment negyven napig,
A sziklás hegységig, hatalmas Hóreb-ig.
Ott bement, beszédült egy sötét barlangba,
Hol a nagy Jehova ekként szólította:
Mit csinálsz itt, Illés? Szeretném megtudni.
Mért kell minduntalan sírni és búsulni!
Több se kell ám a kimerült prófétának.
Szavai, mint ostor, élesen pattognak:
Te hívtál, te küldtél. Hűen szolgáltalak.
De ez a hű szolgálta most egyedül maradt!
Jezábel bandája lépteimet lesi,
Esküvel fogadta, hogy életem veszi.
Jehova csak hallgat. Majd ekként szólítja:
Jöjj ki a barlangból, s állj a kősziklára!
Tornádó jön előbb. Csattognak a sziklák.
Némává teszi őt mindaz, amit itt lát.
Majd megrendül a hegy. Iszonyú tűz támad.
Dühöng a természet. Végül nagy csend szakad
A Hóreb hegyére. És megszólal az Úr.
Az isteni hangra Illés lelke kigyúl.
Fölkel és elindul. Remény tölti szívét.
Hittel néz előre. Felfrissült a vidék.
A pusztai ösvény csalogatja, viszi,
Amit Jehova mond, mint szent törvényt, teszi.
A kavargó ködből előáll egy tömeg,
Egy hétezer tagú áldott gyülekezet.
Ők meg nem hajoltak Baál bálvány előtt.
Az isteni Lélek önt beléjük erőt.

Kedves szolgatársak, papi gyülekezet!
Nyújtsatok Istennek és egymásnak kezet!
Lépünk mind övele újabb szövetségre,
Támaszkodjunk hittel szent ígéreteré!
Itt most megpihenve, induljunk mind tovább,
Hallgassuk, hirdessük és éljük szent szavát!

(OLÉ - 2011)

A csabaiaknak írtam

(a jubileumra)

Visszaszáll a szívem,
Elmém és tudatom...
Kik még éltek abból
A korból: tudatom,

Megvagyok. – Jól vagyok?
Lehetne mondani.
De nem mondom. Majd itt
Kimondja valaki:

„Milyen jól nézel ki!”
„Ugye, még emlékszel...”
Mit mondhatnék erre?!
Meggondolom kétszer.

Busszal jártunk akkor
Busszal s kerékpárral.
Vagy mint Kornya Mihály:
Gyalog. Ja! Láb-busszal.

Fiatalok voltunk.
Ti is majd' mindnyájan.
Én voltam a „pásztor”,
Ti pedig a nyájam.

Volt néhány „jó” testvér:
Ellenem, nem vélem.
Annyira „szerettek”,
Kitaposták bélem.

Tündöklésem után
Éjszakámra vártak.
Funerátoroknak
Kiválón beváltak.

De harmadév múltán
Isten feltámasztott.
Egy gyönyörű pályát
Utamhoz ragasztott.

Csaknem végigmentem
Kegyelméből élve.
Nem sok van már hátra,
S találkozom véle.

Ő hívott el, ő járt
Mindvégig előttem.
Hiszem, hogy a végén
Befogad az éden.

(2011. október 9.)

Első bemelegítés

Láp és homok! – ez volt az első
Információ Orgoványról.
Egy legáció alkalmával
A kisvonat elvitt egészen
A libafröccsös állomásig.
Kerülgettem a „problémákat”,
„Mint aki halkán belelépett” ...

Tavaszi volt, Húsvét. Kirándultunk.
A tanya mellett sűrű nádas,

Közepén tóval. Ladikáztunk.
Lányok-fiúk – idétlenkedtünk.
Az én vízjáró eszközömmel
Felborultunk. Az egyik „hölgy”: zsuppsz!
– Fejjel előre be a tóba!
Mint papi lovag, kimentettem.

Amikor – később – beszámoltam
Kedves spirituálisomnak,
Nagyhét napjai miként teltek,
Elmondtam, komoly arcot vágva,
Hogy „volt még egy keresztelóm is”.
A „Bácsy”, mert így szólítottuk,
Szelíd szigorral ekként dorgált:
Keresztelhet szeminarista,
De csak mikor pappá szentelték.
Ámde előtte semmiképpen!

Végül hiába magyaráztam,
Hogy „keresztelóm” fürdetés volt.
A balgaságom büntetése,
A szentencia ekként hangzott:
Az elkövetkezendő héten
Szigorúan tilos átlépnem
Szent küszöbét az intézetnek!
És én, mint engedelmes ifjú,
A tilalomhoz hí maradtam.
Ha néha mégis úgy adódott,
Hogy a városba ki kell mennem,
Intettem Béla barátomnak:
„Gyere, atyafi, dobj át rajta!
Én nem léphetek a küszöbre.
Hiszen tudod, a büntetésem...”

Humorom nem hagyott magamra
Azóta sem. – Eddig kitarzott.
Hát erre a csekély időre
Maradjon még, ne hagyjon cserben!

(2011. szeptember 6.)

Rózsának

*(Nem kell egészen
komolyan venni)*

Boldogságot kívánni ma
Olthatatlan vágyam.
Születésnap köszöntőt
Zengünk mindahányan.

Isten éltesen sokáig,
Kedves Monostori!
Áldása nyugodjék rajtad! –
Mondja neked Sanyi.

Hatvan éve láttalak meg
Egy vidám vacsorán,
De a neved más volt akkor,
Valami Mocsorán.

Megfáradt tagjaidat most
Ruha-redők rejtik,
De kik láttak fiatalon,
Soha nem felejtik.

Szépen tudtál énekelni,
Voltál igen csinos,
Habár nekem jobban tetszett
Kis húgod, a Piros.

Most, hogy látlak, javasollak
Császárnői trónra,
Mert te vagy a legvagányabb

Baptista Matróna.

(Baja, 2006. március 13.)

Félsorok kavalkádja

(Arany János: CSALÁDI KÖR című verse alapján)

Este van, este van, vagy ha nem, hát kisnyúl.
Jaj, valami ördög – amelyik belényúl!
Csapong a denevér – egy már alszik éppen,
Félre billent fejjel – az anyja ölében.
Olvas a nagyobbik – a pitvarban terem,
Körül az apróság – most kapja hirtelen.
Éhöket a nagy tál – az imént feje meg.
Meséljen még egyet – a magyar embernek.
E fiúból pap lesz – nem ügyelve másra,
Csíkos tarisznyáját – akárki meglássa.
Ballag egy cica is – csonka régi tornyán,
Meg-megáll, körülnéz – az ereszt sodorván.
Gondúzó pipáját – mosolyra deríti,
Nyájas szavú nőjét – a tűzbe meríti.
Benn a háziasszony – enged inni egyet,
Egy iramodással – elszűri a tejet.
Nagyot koppan akkor – hosszan elnyúlt testtel,
Félre billent fejjel – magyarázni restell.
Rettenve sikolt fel – egy kiszolgált kutya,
Csendesen kérődzik – igen jámbor fajta.
Nyitva áll az ajtó – letevé a gazda,
Homlokát letörli – egy szegre akasztja.
Ajtó előtt hasal – a jó háziasszony,
Illó, hogy urának – ennivalót hozzon.
De a férj unszolja – porlepett ingével,
Jobb ízű a falat – az élet-ekével.
Kiteszi középre – az egyszerű étket,
Arra tálalja fel – a nagy asztalszéket.
A gazdasszony éppen – nekimegy a falnak,

Feketén bólíntgat – azután elhallgat.
Pendül a kapa most – kenyeret kér, majszol,
Madárlátta kenyér – tűzkígyókat rajzol.
Óvakodva lépked – szőre egy tehénnek,
Üszköt csóvál néha – azalatt, míg esznek.
De mikor alunni – se tudnak az éjjel,
Nézz ki, fiam, Sára – káposztalevéllal.
Udvaron fehérlik – a hajnali csillag,
Pedig éhes borja, – tűzre venyigét rak.
Megered lassanként – a tüzelő fénye,
Figyelmes arcával – süt ki a sövényre.
Egy eladó lány a – vacsorának vége,
S vasalót tüzesít – a koldus beszéde.

(Deformálta: G.S. – Gyula, 1951)

Bemutató vers

*(1995-ben Rákospalotán vendégeskedett
a pécsi gyülekezet ifjúsága)*

Megerkezünk mi is Dél-Magyarországról,
Mégpedig pontosan: híres Baranyából.
Ismeritek talán e megyét: Baranya.
A Mecseknek mélyén szén az ő „aranya”.
Mohács is ismerős. A patakja Csele,
A Mohácsi Vésznél Lajos fulladt bele.
Az egy nagy győzelme volt a „kontyosok”-nak,
Győztek, mert iszonyú túlerőben voltak.

Siklóson várunk van, Harkányban meg fürdünk,
Kánikula elől oda menekülünk.

Ha nyugatra megyünk, vár ránk Sziget-vára,
Jó Zrínyi Miklósnak kőből vert tanyája.

Villányban is volt a töröknek tábora,
De sokkal híresebb finom vörösbora.
S mint eső után a sokszínű szivárvány,

Úgy csillog a napon a siklósi márvány.

Pécsnek ősi neve: „Öt Templom Városa”.
Leghíresebb személy: porcelán-gyárosa,
Zsolnay Vilmos úr. Övé minden érdem,
Hogy e majolika híres hét vidéken.

Pécs jelentős város. Évtizedek során
Innen került Paksra a sugárzó urán.
De már nem működik. Lehúzza a roló.
A volt uránbánya: hulladék-tároló.

Pécsről jöttünk tehát. Imaházunk fényes,
Mert olyan új, hogy még alighogy tíz éves.
Szeretjük is nagyon, hiszen az Úr háza.
Ott jártunk mi vasárnapi iskolába.

Jézus a Pásztorunk, mi pedig a nyája,
Örömmel haladunk dicső országába.
Boldogan követjük Őt, amíg csak élünk.
Krisztus a Királyunk, Urunk és Vezérünk!

(Pécs, 1995)

Sára

Ránéztem az Ildi-anyu
Gömbölyded hasára.
Kérem: Mi lesz? Fiú, vagy lány?
Ő rávágja: Sára!

A nagy öröm halvány pírt von
Ildike arcára...
Kettő már volt. A harmadik
Megérkezett mára!

A hölgy jajgat. – Pisti így szól:
Végre-valahára!
Milyen jó, hogy egészséges!
Nem lett semmi kára!

Remekül időzített a
Család gyerek-gyára.
Nem télen, a nagy hidegben, –
Megérkezett nyárra.

Gyanakvón néz a két fiú,
Öcsi és a bátya:
„Majd ha túl sokat nyivákol,
Visszük a vásárra”.

A nagymami két szép szemét
Ellepi a pára,
Szívéből pedig felszáll a
Köszönet és hála.

A dicséret, magasztalás
Nem hullhat a sárba.
Gyönyörűséges ajándék
E kisleány: SÁRA!

*(Sanyi bá', Pécs, 2009. június 8.)
(Ez év tavaszán teológiai továbbképzésen
vettünk részt Heiligenkreutz-ban. Az őszi
egyházatyák teológiai koncepcióival
ismerkedtünk. – A záróvizsgák napjára
az alábbi szerény írásomban foglaltam
össze a közös hallgatói élményeinket.)*

Egy házatya élményei

Ez a kicsiny sereg nagy vizsgára készül.

Nincsen keresztyénség egyházatyák nélkül.

Szikrázik az agyam, szellemem eleven.
De távol vagy tőlem, Római Kelemen!

Bódultan bámulok, bár nem vagyok „piás”.
Szmirnából integet a tudós Papias.

Ég felé törekszem, használva a „létrát”.
Olyan bölcsnek látszom, akár a dokéták.

Ó, ti harcos társak! „Oti” tán kiátkoz.
Vagy elérek mégis vágyott diplomámhoz?

Talán csak sikerül emlékezni rája:
Montanus ókori lelkes prófétára!

Buzgón töröm fejem, hol volt az a zsinat,
Melyen Ireneus minden kérdést vitat.

Szükségem lenne most egy kevéske észre,
Mert nem emlékezem Arisztoteleszre.

Kutatjuk titkát a szentháromság-tannak,
De e szent személyek ős-homályban vannak.
Ki volt az a nagy bölcs? Jó Justinus mártir?
Ő erről ezt mondja, a másik meg mást ír.

Szomorú sorsomat már előre látom.
Mért nem jut eszembe, mit is mondott Platon?

Idegfeszültséget nagy vizsgadrukk fokoz.
Nyugodj meg, én lelkem. Majd segít a Logosz!

(Oti Bunaceu a professzorunk volt)

M A B A V I T

„Debrecenbe kéne menni...”
Baptistákkal együtt lenni.
Örvendezve énekelni,
Jézus Krisztust ünnepelni.

Vegyél részt a MABAVIT-on,
Nem bánod meg, ezt jól tudom!
Nemzetközi gyülekezet,
Egymásnak mind adjunk kezet!

Egy az út, amelyen járunk,
Míg majd színe elé állunk.
Egy igazság fénye lángol,
Hívogat az éjszakából.

Legyünk egy szív és egy lélek,
Ez a boldog hívó élet.
A reménység népe vagyunk,
A hitünkről számot adunk.

Mind boldog, aki baptista,
Nem néz hátra, nem lép vissza.
Örök élet vizét issza,
Jézus vére által tiszta.
Ő az Út, Igazság, Élet!
Zengjen hát az öröm-ének!
Nincs szebb mondat, szebb magyar szó:
Jézus Krisztus, a Megváltó!

Rajta, menjünk Debrecenbe!
Lehetőleg mind egyszerre.
Hogyha akadály a nincsen,
Találkozzunk a Főnix-ben!

(Baja, 2006. március 31.)

Saulustól – Pauluszig

Ollé! – A ló
Fénylik a tompora, lépdél kevélyen.
Alatta meg
Csillagos homlokú fekete ménen
– Látszik, hogy sosem élt vízen-kenyéren –
Robog a rabbi a mélységes éjben,
Súgja az agya, hogy sohase féljen!

Teli a tarsoly, mely rejti a titkát.
Írta egy főpapi bírói titkár.
A jeruzsálemi Szanhedrin küldi.
Kebelét vakbuzgó szenvedély fűti.

Nincs az a kincs, amely józanná hűtse.
Száguld, hogy mielőbb börtönbe gyűjtse
A Jézus híveit, mindet, valamennyit.
Ne hagyjon kibújni a hálóból senkit.
Lator szolgám, gyere!
Üsd-vágd! Vasra vele!

Néma az éjszaka. Csupasz talpak nesze.
Gyilkolni készülnek. Egynek sincs több esze.

Emlékezeted feszítsd meg.
Ezrek üvöltötték: Feszítsd meg!!!

Ők most ugyanezt mondják.
Sátán zászlaját bontják:
Emelik magasra,
Zúdítják mélyre.
Senki sincs köztük, ki
Méltó lenne a fényre.

Lópata csattan,

És ugyanabban
A percben, pillanatban

Hatalmas villám! Fénye felvillan,
Majd tüstént kilobban.
Aztán meg az ég dörren,
Ember és állat hörren,
Vért és zabra csörren.

Saulus a porba puffan –
A magasságban fenn lakó,
A fényességést kigúnyoló,
Az öntelt büszkeséggel töltött
Repülő léghólyag kidurran!
A nagy üldöző üzött vaddá válik,
Homlokáról az aranyfüst hirtelen lehámlik.

Mennydörgő hang hangzik,
Verejték patakszik:
Saulus, Saulus!
Kit kergetsz oly bolondul?
Ég s föld ingája kilendül.

Kicsoda vagy, Uram?!
A nagy ember válaszol.
Ez a kérdés benne szól.

Folytatódik a vallató
Szózat. Messze hallható.

Akárhogy is nyekergesz,
Barátocskám, te kergetsz!
Isten ugyan sírba jutott, /ez én vagyok! / –
De azután feltámadott. /mindent tudok! /.

A te dolgaidat is tudom.
Ki kellene végre mondanod: „Krisztusom!”

Görbe utaidról – menj és siess! –
Térj be az Egyenes utcába, mely kies,

Zöldellő, virágokkal ékes,
És van egy kis ház, menedékes,
Ott senki sem mániás.
Hű szolgám, Anániás
Majd megmondja
Hisz ez a dolga,
Hogy mit s hogyan cselekedjél.
Nosza, menj, ne késlekedjél!
Tedd, amit mondok,
Ne játszd a bolondot!

Nagy, tág szívem mindig nyitva.
Ezerszer bebizonyítva!
Lépj be rajta. Ez az ajtó!
Megszabadulsz minden bajtól!

Nem lesz már több gondod.
Tedd azt mindig, amit mondok.

Te nagy balga Saulus!
Légy egy kissé kisebb.
Mondjuk: Paulusz!

Elég okos vagy ahhoz, hogy értsed:
A jövődet sohase féltsed!
Mert aki tud és mer apró lenni,
Egészen addig, hogy szinte semmi,
Az lesz majd nálam valaki.

Mert üdvöt nyerhet bárki,
De főleg csak az, aki
Énbennem hisz.
Hiszen kifolyt vérem visz
Mindenkit az Atya trónja elé,
Ahol – énrám nézve – ő mondja:
E l é g !

(2011. augusztus 30.)

Hangverseny a DÓM-ban

Hangverseny a Dómban, a Dómból
s az én adómból is,
mert igen drága egy-egy beugró.
Háttámlás széken nyugszom békében,
ahogy előírták Verdiék.
„Requiesco in” templomi padsorban,
de csak nyeszergő szék akadt.
Hangra gyúrt „énekes atléták”
prima négyesfogata vágat az élen.
Piano-jukat – igaz – alig hallom,
na de a fortisszimo!
Pláne hogy együtt a kórossal,
meg a zanekarral.
Gordonok is, meg üstdobok...
Hát mindjárt „dobok” egy hátast!
Fülemben a finom dob-hártya,
e két áttetsző ideg-kártya
vibrál, mint viharban a vitorla.
Dübörögnek a dallamok,
futkosnak a futamok,
akárcsak hátamon a hideg.
És a freskók a mennyezetről
szállnának mind alá,
Ha éppen nem tartaná
a karnagy, pálcája hegyével
a melódiák leomlani vágyó függönyét.
A menny előszobája! –
mondja valaki meghatottan.
Vajon ott „fent” is hallgatják
a szelíd kisangyalok,
meg a komoly ark-ok?
Ez a gyönyörű muzsika –
látom, százakat megráz,
felajz, vagy megaláz.

Imitt-amott könny-patakok
apró erecskéi erednek
alá a szemzugokból.
Egy ősi ige ekként aposztrofálja
az ehhez hasonló mély történeteket,
hogy „víg örvendezés van
a mennyei szférákban
nagy Alkotónk angyalainak
szent színe előtt”,
mert íme, megtért egy bűnös ember a Dómban,
sőt, nem egy, de számos,
vagyis szinte számtalan.
Mert fekete vétek-leplek
hullnak alá a padok, székek lábához,
felissza őket a hideg kövezet.
Megtisztulnak,
miközben futkosnak le s föl a dallam-ívek.
Hátamon is futkos a hideg és a langy,
a meleg és a forró.
Megtisztulunk szinte valamennyien.
Utána vastaps dübörög!
Köszönjük a szférák Urának,
hogy ilyen gyönyörű muzsikát
tudott alkotni fülünk s szívünk
gyönyörére és újulásunkra.
A lépcső legalsó foka rám szól:
Verdi-de a homlokod alázattal,
s vonulj tovább büszkén, emelkedetten!
Adj hálát, hogy ember vagy,
s hogy még élsz,
egy kicsit legalábbis!
S ha hazaértél,
„requiescas in pace!”
Ne legyél „apáca”!
De élj tisztességben mindhalálig!
Á m e n !

(Pécs, Székesegyház)

HÍVOGATÓ

A gondolat-világomat
Megzavarta néhány krampusz.
Milyen jó, hogy gyógyulásul
Itt van nekem a *Hatvan-Plusz!*

Elmondhatom a kísértést,
Amivel a sátán támad,
Megértenek barátaim,
Nem kell befognom a számat.

Diétázhat, aki beteg,
Csipegethet, aki vega,
Mindenkiről gondoskodik
Nagy Gizike és Papp Eda.

Ha lelkileg elcsüggedtél,
Szomorú vagy és mogorva,
Gyere közénk, kéthetenként,
Van üres szék, ülj a sorba!

Az imádság, „csoda-fegyver”.
Drága Testvér, add a kezed.
Új erő árad szívedbe,
Hogyha a Szentlélek vezet.

Ha közösségben is lehetsz,
Soha ne maradj egyedül.
Magányos, didergő szíved,
Hidd el, közöttünk földerül!

AKÁRMI

Legutóbbi számunkban buzdítani próbáltam a nyájás és a nyájatlan olvasót, hogy „Írjatok, akármit!” Volt, aki azóta rákérdezett: Mi az az „akármi”? – erre szeretnék most válaszolni.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy *akármi*. Abban lakott egy akárhány éves Akárki. Nem mostanában született, hanem akármikor. Akármi volt a foglalkozása, azt nagyon jól csinálta, de főleg akárhogy. Sokat utazott akárhonnan akárhová, és soha nem érezte fáradtnak magát, csak akármikor.

Valaki egyszer megkérdezte Akárkit, hogy ismer-e a nagyapját. Ő azt válaszolta: Akárhogy töröm a fejem, nem emlékszem, de egy akármikori feljegyzés szerint akármelyik drága nagyapám elhunyt az akárhányadik világháború akármelyik nagy csatájában, hol akármennyi honfitársával együtt átment az akárhová, ahonnet akárki sem tud visszajönni.

Bárhogy töröm az akármimet, több akármilyen gondolat nem jut az akárhová, így most akárhányan akárhogy is sajnálkoztok miatta, befejezem ezt az akármit.

Akármilyen tisztelettel: *Akárki*.

Kis galambjaim

Reggelente szürke, szép galamb-pár

Röppen erkélyünkre, kutakodva,

Itt, a „hatodikon”.

Fészkelő helyet keresnek,

Valami nyugodalmas zugot.

Régi páros, ismerem őket.

Valószínűleg férj és feleség.

Tavaly is, ugyanitt, ugyanők.

Én azonban idén már mogorvább

És türelmetlenebb. – Hagyjatok!

Söprögethetném minden délután

Az itt lehullott gizgaszt, tollpihét,

A jellegzetes kis csomócskákat.
Nincs kedvem óvatoskodásra,
Meg hogy lábujjhegyen járjak,
Nehogy idillt zavarjak a nagy csendben.
Tegnap hajnaltájt megbeszéltem velük,
Hogy nem vállalok újabb „gyereket”.
Próbálkozzatok, kicsinyeim,
Esetleg itt, a szomszéd erkélyen.
Persze, nem értik. Jönnek, jönnek.
Dühöt tetetve toppantok,
Kezemmel /szárnyaimmal/ csapkodok.
Legalább egy hetes torzsalkodás,
Míg végre szűnik a roham.

Ma éjjel azt álmodtam,
Hogy szégyenkezem e közjáték miatt,
Szép röptű drágáim!
De bízzatok, jóvá-teszem.
Kaptok majd tőlem, olykor-olykor
Egy-egy fél marék búzát, magvakat.
Tudjátok, lenn, a hárs alatt.
Együtt a többiekkel. Nem sajnálom.
És üdvözet a kicsinyeknek is!

(Április vége felé)

4.

„EGYSZER VOLT,

HOL NEM VOLT...”

Közgyűlési tudósítás

Első fejezet

Egy ifjú lévitának beszámoló irományai az Úr 1955. esztendejében tartott baptista közgyűlésről.

„Napkelet Fiai” uralkodásának tizenegyedik évében, amikor a baptisták berkeiben Alkalmas Testvér vala az elnöki helynek tartója,

Elnöktől parancsolat adaték ki, hogy mind az egész tartomány felszólíttassék,

Miszerint hívnák össze annak prófétáit és papjait és a nép által megbízott követeket, hogy a szokásos évi közgyűlés megtartassék.

Történt pedig ugyanazon esztendőnek tizenegyedik havában, a hónap tizenhetedik napján, hogy feljövének az egész tartomány összes erősségeiből mindenek,

Kiket az Elnöknek rendelete az ő otthonaikból a tartomány fővárosába hívándott vala...

És sokan valának a hivatalosak, de kevesen a választottak.

A ház pedig megtelék a tömeggel, mely nagy nyüzsgéssel nyüzsgö vala a templomnak tornáciban.

Sokan erős hangon üdvözölgetik vala rég nem látott szeretteiket.

Mások nagy felszóval előre tanácskozáván, szavokkal bétölték a hajléknak minden zugait.

Némelyek nagy búsulással a vámszedők asztalaihoz járulának, hogy lefizetvén a részvételnek borsos napi tizenöt forintjait, tiszta lelkiismerettel jelenhesse nek meg az Elnöknek színe előtt.

Ezen vámszedők pedig időnként megjelennek vala a tömegben, hogy szájoknak beszédivel a résztvevőknek szívöket adakozásra bírándják,

Nehogy némelyek nem fizetvén, meggazdagodva térjenek vissza otthonaikba.

És lön bábeli zűrzavar mintegy kilencz óráig.

De akkor megnémulának az embereknek ajakaik, mert látádják vala szemeikkel az ő Elnöküknek fényeskedő ábrázatját, szíveik pedig ugrádozának az ő örömeiben.

Némelyek előtt ugyan nem vala kívánatos az ő ortzája, ő azonban megnyitá száját, és ezeket mondá az őt körülvevő sokaságnak:

Atyámfiái, férfiak! A Közgyű/r/ést ünnepélyesen ezennel megnyitándom.

Azzal vevé a tekercseknek és aktáknak és mindkét oldalukon teleírt árkusoknak halmazát, és kérelmeknek tömkelegével gyűri vala az ő népét reggeltől fogva mind estvélig.

Segélyeknek sokasága ömledez vala az ő ajakiról, mint aggszegély és szeretetházi segély és szemináriumi segély és ilyen segély és olyan segély.

És kipécézé vala némelyeket, kik még ezen hazafiúi kötelezettségeiknek eleget nem ténének.

És morgának az általa megnevezettek kemény morgásokkal.

Ő azonban az ihlettől elragadtatván, viteték a tárgysorozatnak egyéb mezeire.

Történt pedig ugyanabban a hónapban, a hónap tizennyolcadik napján, hogy eljöve a választásoknak ideje.

És némelyek a sokaság közül felemelkedvén, járulának az Elnöknek színe elé, és várják vala az Elnöknek az ő megmozdulását.

Az pedig szemeit reájok emelvén, vevé a szavazólapokat, és osztá az előtte állóknak, azok pedig a sokaságnak.

És mind az egész nép tollakat és mindenféle író szerzőket ragadván, felette igen nézik vala szemeikkel a lapoknak sűrűn tele írt részeit, de képtelenek valának tájékozódni a /h/ízottságok labirintusában.

Mindazáltal erős húzásokkal áthúzáznak némelyeket a lapokon szereplők nevei közül, némelyeket pedig meghagyának.

És egyesek újból körül járván és összeszedvén a lapokat, kimenének, hogy megvizsgálják az eredményt.

Nem sok idő múltán megjelenék az eredménynek kihirdetője, és lőn nagy csendesség a tömeg között.

És sokaknak alatta recsegve összeomla a trón, mások azonban erőre kapván, felhágának vala a romoknak tetejére, és ily módon emelkedének némelyek magoss tisztségekre.

Ezért nevezik azon műveletnek nevét /m/álasztásnak és sza/r/vazásnak, mind e mai napig.

Még ugyanazon napon a trónörökösök helyfoglaló szómenéseikkel úntatják vala az egybe gyűlt sokaságot.

Ezeket pedig ideg-fárasztó hozzászó/r/ások követvén, csaknem felbőszíték a népet, úgyannyira, hogy némelyek, kebelökben megháborodván, elhagyák a termet.

Amazok azonban – kibeszélhetvén magokat –

megigazulva térének vissza az ő otthonaikba.

A sokaság közül többen elálmélkodának azon a megfoghatatlan ellentéten, mely szétszakasztá a vidékek papjainak szívöket a főváros prófétáinak szíveiktől.

Ezek pedig kereséndik a fekélyt, mely a tartományban lévő gyülekezeteknek tagjai közül elsorvaszta csaknem hétszázat az utóbbi két esztendőnek folyamán.

„Nagy sokan pedig a papok közül nagy felszóval sírnak vala, sokan pedig örömben nagy felszóval kiáltanak vala. Úgyhogy a nép nem tudja vala megkülönböztetni az örömben való kiáltást a nép siralmának szavától” (Ezsdrás könyve 3:13)

Csúnya mese – egy szép tanulsággal

A láma-teve kapcsolatok öregbítése céljából, Lámaja Vízbe-mártott Körmű Lámái meghívták Teverde Vízbe-mártott Körmű Tevéit, miszerint vennének részt náluk néhány napos kollaborációs megbeszélésen. Eme meghívásra egy – a Lámaja fő legelőjén tartandó – patalógiai kongresszus szolgáltatott kiváló alkalmat.

Teverde vízbe-mártott körmű tevéi – érthető módon – heves izgalomba estek e meghívásra. Lévén a keret – bősége ellenére is – szűk, rendkívül nehéz

problémát okozott annak eldöntése, kiből álljon a tevekaraván.

A szelektálás nem mindennapi műveleténél a következő hagyományos szisztéma szerint volt szokás vízbe-mártott körmű tevééknél dönteni: legmértöbb – bármiféle kiváltságra – mindig az, akinek 1. legnagyobb a púpja, 2. legkeményebb a patája, vagy 3. legvastagabb térdén a szaru.

Jelen esetben a vízbe-mártott körműek legmértőbbja: púposok púposa – nem kívánt számításba jönni. Ő ugyanis hosszabb zarándokút előtt állt, meg aztán a tevék felügyeletét is el kellett közben valakinek látnia. A delegáció tagja lett tehát a legkeményebb patájú teve: a púpügyek főtitkára, továbbá a legvastagabb térdszaruval rendelkező teve, ki nem más, mint a tevelegelők kiutalásával foglalkozó bizottság titkára. Valamint a legnagyobb tevelegelő fő tevéje. Utóbinak éppen púp-nagyobbodása lévén, többek szerint nem is ártott neki egy kis levegő-változás.

Szükségesnek látszott ezen kívül egy valamely tolmács-teve kivitele is, hogy a lámákkal valamiképpen eszmezsere is folytatható lehetne. Sőt, hogy a teljességen csorba ne essék, ment velük még egy fő teve, az Állatvédelmi Hatóság megbízottja is.

De lássuk, miként sikerült megoldani a tolmács-teve kiválasztásának súlyos problémáját!

Legegyszerűbb megoldásnak látszanék ilyen esetben, hogy egy oly nyelven beszélni tudó tevét vigyenek magukkal a delegáltak – ha már köztük ilyen nem akad! –, mely nyelvű lények közé menni szándékoznak. Akadt volna is egy ilyen vízbe mártott körmű teve teverdében. Ám szegénynek volt egy nagy-nagy fogyatkozása is: Kicsiny púppal áldotta meg a

Természet. Ráadásul pata és térdszaru dolgában sem ütötte meg a kívánt mértéket. Erre aztán csakhamar negligáltatott.

Hanem a kérdés mégis csak megoldódott, mégpedig a púpügyek fejének zseniális ötlete révén. Volt ugyanis egy nagypúpú teve a vízbe mártott körmű tevék között, ki lámául ugyan nem tudott, de tudott kenguruul. Ily módon tehát adva van a megoldás. – Ezzel az „alea” tüstént „iacta erat”.

A tevekaraván elindult. A tevekaraván megérkezett. Lámaja fő legelőjén a patalógiai kongresszus végbement. Ha pedig egy csak-tevéül-tudó-teve mondani akart valamit egy csak-lámául-tudó-lámának, elmondta mondanivalóját tevéül a kenguruul-is-tudó-tevének. A kenguruul-is-tudó-teve elmondta kenguruul a kenguruul-is-tudó-lámának, amit a csak-tevéül-tudó-teve a csak-lámául-tudó-lámának mondani kívánt. Mire a kenguruul-is-tudó-láma elmondta lámául a csak-lámául-tudó-lámának, amit a kenguruul-is-tudó-tevén keresztül a csak-tevéül-tudó-teve neki mondani szándékozott. És viszont. Ha a csak-lámául-tudó-láma felelni akart a csak-tevéül-tudó-tevének, elmondta válaszát a kenguruul-is-tudó-lámának, ki tovább mondta kenguruul a kenguruul-is-tudó-tevének, aki aztán tevéül elmondta a csak-tevéül-tudó-tevének. És így tovább.

Na! – És mi ebből az a bizonyos „egy tanulság”? – kérdezhetné valaki.

Íme! Minden eddigi híresztelés ellenére:

Két pont között legrövidebb út a S P I R Á L !!!

A konferenciák margójára

Ti örökké csak konferenciáztok
Reggeltől estig déltől éjszakáig
Konzultációk folynak napokon keresztül
A békeség szent égisze alatt

Szóba kerül minden probléma
Ami csak lázban tartja a világot

Karib-tengeri válság
Aggasztó feszültség Cipruson
Konfliktusok Kubában
Dél-vietnami háború
Dominika függetlenségi harca

Aztán egyebek

Az ENSZ pénzügyi helyzete
Elévülhetnek-e a náci bűnök
A faji diszkrimináció kérdései
Dél-afrikai apartheid-politika

Ismét mások

Egyházközi feszültség enyhítése
Dialógus az ökumené szellemében
Kollaboráció a közös frontokon

És még egy

Az éhség éhség éhség

Megdöbbentő adatok kerülnek napvilágra
A hatás fokozása kedvéért
Ijesztő számokat közöltök arról
Mennyi élelmiszer semmisül meg

Vagy mennyit kell megsemmisíteni
Eszteendőként
Megfelelő piac hiányában
Újabb számok az éhezőkről
Naponta hiányosan táplálkozik ennyi és ennyi
Nem táplálkozik illetve
Éhen hal ennyi és ennyi
És ez a sok-sok nagy szám
Borzasztó csakugyan
Ezen el lehet meditálgni meghatódva
Sopánkodni kéztördelni
Lobogó szónoklatokat zengeni
És tetemre hívó bőszt üvöltözéssel
Beleharsogni a mikrofonokba
A keserves szívből jövő panaszt
Lehet segélyért kiáltani
Az éhezők és éhen halók nevében

Nyilatkozatokat szövegeztek sietve
aláírások felhőivel cifrázva

„Fölemeljük tiltakozó szavunkat”

Igen ám
Csakhogy e konferenciákon
Riporterek is szeretnek megjelenni
Kiknek az a szokásuk
Hogy mindent lefotografálnak
A fényképeknek pedig az a természetük
Hogy árulkodnak szemérmetlenül

Egyik példáulul

Hatalmas terem közepén hosszú asztal
Dúsan megrakva minden földi jóval
„mi szem s száj ingere”
Körötte többnyire húsos ábrázatú
Püspökök papok laikusok hada

Esznek
Szóval esznek
Végig italok húsítók
Balról egy pincér ügyesen be-egyensúlyoz
Egy jókora emeletes tortát
Oda fordulnak az arcok
Sóvár kíváncsisággal

Tele gyomorral éhezőkről
És éhségről beszélni szentségtörés
S e szó hogy „szakrilégium” elég finom

E nagyon drága konferenciák
Költségeit ha feljánlanátok
Beszéd és nyilatkozatok helyett
Azoknak
Kikről nyilatkoztok s fecsegték
Úgy gondolom
Akkor talán egynéhány nyomorultat
Valóban sikerülne megmenteni
Az éhhaláltól

Papi békegyűlés

Ez itt a Váczi utca. Por, hangoskodó ricsaj, dübörgés, bágyasztó meleg, és túlságosan is sok ideges férfi, nő. Jólesik a viharos forgatagból a Városháza komor, hideg épületébe húzódni. Nagyokat koppan minden lépés a túlméretezett folyosókon. A tanácsterem az első emeleten terpeszkedik. Bánatos, rideg, hűvös hodály, tele barna széksorokkal és valami barna és barnító, unalmas hangulattal. Ha ugyan hangulat az unalom.

Hirtelen élénkséggel megelevenedik a terem. Ideoda igyekvő, futkározó, nagyképű és többnyire „túlfejlett” papok verik fel az örömtelen csendet. Keser-

veseket nyisszannak az ülések, amint egy-egy hájas klerikus karosszéria rájuk ereszkedik. Az ügyesebbek ravaszul olyan társak közé ülnek, akikről feltételezik, hogy helyettük is fülelnek majd az elhangzó beszédekre. Mert mindjárt kezdenek majd elhangzani azok az úgynevezett „orációk”, hisz papi békegyűlésen vagyunk. A nagy-budapesti lelkészek – ó, de szép szó is ez: lelkész! – politikai továbbképzése következik, szolgálatuknak eredményesebbé tétele végett.

Bábeli sokféleség. A fegyverek nyugvásának megszentelt órái ezek, amikor nincsen immáron sem zsidó, sem görög, hanem minden és mindenkiben a szívdöglesztő, kegyes álszentség hímes köntösébe bújtatott békeszólamok klasszikus arzenáljai. Ott, távol, az északi ajtón öt nemes férfiú ömöl a terembe. Sőt, hat! Öten az emelvényre dicsőülnek, a hatodik pedig, előadó lévén, a platformra biggyeszi porhüvelyét.

Az elnök beszélni kezd. Úgy tűnik, mintha egy ügyesen konstruált gépet kapcsoltak volna be, mely géphangján üdvözlő szavakat hullámoztat felénk. Kikapcsolják. Újabb kattanás, és megszólal a mikrofon előtt egy másik torok. Szinte látni véli a figyelmes szemlélő, hogy az előadónak nevezett ember mellében forogni kezd egy lemez, először kissé hullámoosan, a szélső vágatok kopottak már a sok fogdosástól, és a tűt is ki kellene cserélni. Aztán egyenletesen, surrogva perog körbe-körbe a szöveg, a mondanivaló minőségének megfelelő kotta szerint. Ahogy ez a „nagy könyvben” meg vagyon írva. Olykor ugrik a tű, egyszer, kétszer, de megy tovább, tovább, és szépen perog a fővény a homokóra pi... a homokóra pi... a homokóra piciny részén, csak perog, egyre perog.

Itt egy hiúz-képű eb lázasan jegyzetel. Kárba ne vesszen, porba ne hulljon egyetlen ige sem a kinyilatkoztatásból! Ott egy álmatag lajhár fejét válla közé szippantván, csöndes álomba szenderül. Amott két fiatal tigris összedugja kaján ábrázatát, derűs vicsorral

véleményezik a hallott „szentbeszédet”. A felületes szemlélő megdöbbenő passzivitást észlel az egész teremben. Élesebb tekintet előtt feltárul a rejtelem, hogy mindenki igen aktív. Aktívan unatkozik.

A téma lenyűgöző, tipikusan papi téma: A leszere-lés kérdése, és egyéb nemzetközi aktualitások. Igen, a leszere-lés! Szép, egészséges, nagy marha téma. Szim-patikus – a maga fenséges robusztusságában is, meg-kapó és talán megkapatható. Kár, hogy olyan nagy téma, hogy nagyságánál fogva megfoghatatlannak tűnik. De jobb is így. Ha megfogható lenne, ő is meg-fogná ezeket a korhadó szívű, fegyveres álomlovago-kat, s leszere-lni kényszerítené bennük a gyűlölet ó és új ártalmait, hogy végre béke lenne már közöttük, tar-tós, erős, hites, örök.

Háj-fej

Unalmas fickó vagy!
Gasztrocentrikus gondolkodásod
Dühbe gurít.
/Kérdés viszont,
Hogy anyagelvű észjárásodat
Nevezhetném-e még gondolkodásnak./
Nyergelj, nosza, tovább,
Hisz nagy értékű másodperceket
Rabol tőled e kis beszélgetés.
Agyadban egy rozsdás kerék
Tudom – máris figyelmeztetón nyikordul,
Hogy míg itt ácsorogsz,

Aközben is néhány korttyal s falattal
Többet tudnál magadnak összehozni.
Hogy én is így ne járjak,
- Veszett fejszének nyele után kapván -
Megírlak, mafla hústorony!
Ne vesszen kárba egy-két gyöngö perc se
Beosztott életemből.

Botrány

Mindegy, miként, de végre már megmoccant
Szűk agyatok mélyén a híg velő!
Hogy tudtok perlekedni, szűkölő
Képmutatók! Hogy féltitek kis rogyant,

Üres, hamis vallásosságotoknak
Keserves, porló omladékait!
Az igaz szó, a komoly, tiszta hit,
A valóságot mondó kemény mondat

Egy perc alatt felbillenti unalmas
Világatok egyensúlyát. Pereg
- mint szélkerék - vitázó nyelvetek.
Az ellenfél neve ilyenkor: Hallgass!

Ó, egy helyben toporgó törpék! Kába
Farizeus-had! Sötét ostobák!
Maradjatok csak! - Mi megyünk tovább
A Holnap tündöklő, szent csarnokába.

Dereng már

Koronád porba hullt.
Napod lassan leáldozik.
Ki hitte volna! Véget ért

E dicstelen pályafutás.

Most még egy nagy versenyfutás,
Egy lélegzet-elállító, kegyetlen,
Öldöklő küzdelem, hogy aztán,
A füstölgő, rogyant romokkal
Beszórt terepet átvegye
Egy építő, méltó, új nemzedék.

Micsoda pusztulás marad reánk!
Mily szörnyű örökség szakad szívünkre!
Ezékiel bömbölő torka kell,
E csonthalom hogy új életre keljen,
S a Lélek égi, ébresztő fuvalma.

Az üszkös falak tövében, lihegve,
Homorú horpasszal sakálok osonnak.
Enyészet szagát hordozza a szél.
De virrad már. Az árnyak felszívódnak,
S a fölkelő nap arany-hátterére
Kis csapat sziluettje rajzolódik.
Mondjatok értük esdeklő imát.
Közelednek a holnap építői.

Köszönöm, de...

Ne jöjj megint érzелgő tanszöveggel.
Únom, bosszant, sőt feldühít nagyon.
Én jól tudom, hogy sorsom harcra rendelt,
S hogy ebben elvérezni nem fogok.
A harc, igaz, most ádáz és kegyetlen,
Akárha dögvész ellen küzdenék.
Nyugodj meg ebben: immunissá váltam
E néhány év alatt azok között,
Akik s amik először földre vertek...
A rothadónak el kell vesznie!
Kegyes, hiú udvariaskodással

Még néhány évet nyerhetnénk talán,
Hogy úgy omoljon össze e sötét had,
Mint korhadó, reves fa: csöndesen,
Magától szinte, kéz-érintés nélkül...
De míg a régi áll, nem nő az új,
Csak küszködik, vergődik, visszahőköl,
Elindul és elernyed csakhamar.
A bomló hadd bomolják! Élesztőnek
Lenni is szükséges. Siettető,
Keserű csipkedések, tördöfések,
Kiábrándult, jajongó verseim –
Eszközök mind a jövőt készítők
Eszközei között. S ha ostoroz,
És rombolón dühöng az ember, egy-két
Kivételért nem hátrál gyáva mód.
A kivételek túlélnek az égést,
S mint Ráhábot egy szál veres fonál,
Megóvják őket nem felejtő szívünk
S a becsület, mely mindig kötelez.
Ne félts te engem vádló skrupulustól.
Nem kenyerem a bús romantika...

Veréb-sors

Az úttest szélén holtan, hidegen,
Drót-lábát ég felé meresztve,
Némán, hanyatt, veréb-tetem hever.
Az éjjel hullhatott alá.
Most várja temetését,
Mely szürke lesz, akárcsak ő.
Vajon mi volt e csöpp halál oka?
Vén korban ért a nagy vadász-mezőkre,
Vagy itt, a város örült centrumában
Agyára ment a rettentő zshivajgás?
Nem bírta idegekkel sorsa terhét?
Szerelmi bánat áldozata lett tán,

Vagy önsanyargató aszkéta mártír,
Ki meghalt, mielőtt szentté vált volna?
Nem tudhatom...
Midőn megpillantottam
Ma délelőtt, szívemben száanalommal
Vegyes, kesernyés bánkódás kavargott.
Romantikus érzelmi hullám.
Aztán hirtelen felröhögött bennem
Az „ember”.

Ahá! Hö-hö-hö... No, lám!
Pimasz fickó! Kis szemtelen veréb!
Sorsod betelt... Requiescas in pace!
Emlékezz csak! Múlt héten erre jártam
Vidáman, dudorászva, s hirtelen:
– kis koppanás kalapom peremén –
leküldted apró névjegyed pizsokját,
tömör, sűrű kritikádat fejemre.
Utána gyorsan elvegyültél
hangos veréb-barátaid között.
Itt cseng azóta is fülemben
Cinikus csiriplésed vad zenéje.
Ím, most elért bús végzeted...
Tanuld meg:
Ki a nagyok tisztos fejére piszkol,
Sírját megáshatja. Tovább nem élhet.
Mondhatnám úgy: a Kalap bosszúja!

Kacagok rajtad...
De halkan hadd súgjam füledbe,
S legyen ez holtodban vigasz:
Hősnek tekintelek!
E szent helyen, hol tetemed hever,
Egyszer talán veréb-szobor fog állni,
Terólad formált bronz-kolosszus,
Alatta sokat mondó kis szöveg:
Ez Ő, a Nagy, a Bátor, aki inkább
Meghalt, de előbb a „hólyagfejűek”

Fejére pottyantotta véleményét.

Üvöltöző atya

Ordítom én, hogy „Jézus, érted élek,
S halok, ha kell!” – de mindez mennyit ér?
Ordítok én, mert csendben lenni félek...
Valami Rém kísér,
Itt, benn, szívemben szüntelen.
„Tagadd meg!” – sziszeg felém. Gyötör.
Hogy őt ne halljam, ordítom a nagy, szent
Szólamokat, én a szegény „ökör”.
„Pofázó szent ma nincs divatban, kérem!”
Az a kor már lejárt.
Valamit tenni kéne végre.
Szégyen e tespedtség. Megárt.
De mit, kivel, hogyan?
Miként és miért is?
Olcsóbb a fecsegés!
Maradok szent ezen túl is!
Kifestett fétis.
Ordító „üdvre kész”.

Semper idem

Tudom, kívánja gyomrotok
Az andalító szép meséket.
Tudom, az volna vágyatok,
Hogy gondolattalan beszéljek.

Tudom, fárasztó a szavam,
Mert gondolkodni nem szerettek.
Polyva-lelketek súlytalan.
Látni lusták, hallani restek!

Mégsem leszek más köztetek.
Szirup-szavú farizeusság
Nem kenyérem. Én nem szelet,

Magot vetek. A csélcsap jussát

Nem óhajtom. E küldetés
Könnyüséget s könnyelműséget
Nem tűr. Szolgátságom nehéz
És fájdalmas, mert tűzként éget.

Kicsinyes aggályoskodás,
Irigység hozzám föl nem ér már.
Nyugodt vagyok. És nem vonz más,
Csupán a cél, hol rám babér vár.

Felvételi

Kissé esetlenül mozgok közöttetek.
Nem mondhatnám ugyan,
Hogy nyomasztó kisebbségi érzés gyötör.
Annyira szerény nem vagyok.
Szokatlan inkább ez a levegő.
Valami üres kongás hallik itt,
E nagyszerű márványos termek
Hideg falai közt.
Kissé riaszt,
Amint keményen koppan
Cipóm vasa a fénylő keramit
Csörgő kockáin.
Fordulnék vissza szívesen,
Holott nem úgy ismertem meg magam,
Mint aki gyáva,
S vacogva megfut saját árnyékától.

Restellném szörnyen,
- Önnön ítélőszékem előtt főképp -,
Ha itt ma én csak a kezdő-sebesség
Miatt állnék sorba.
Mindezek után
Én valóban dolgozni akarok,
Tenni valami hasznosat,

Valami nagyszerűt és egyszerit,
Olyan felejthetlent,
Amit észre kell venni mindenképpen.
S még az se baj,
Ha engem érte túl nagy tisztesség nem ér.
Várok nyugodtan.
Csaknem fatalista lelkülettel
Mondom:
Ez az út az enyém!
Ki gátolhatja az előbbre jutásban?!
Megyek!
(Mielőtt újságíró lettem volna)

Hányinger

Kezet fogunk
Naponta néha többször is
Érzem mindig
Hogy süt tenyeredből felém a gyűlölet
Nem is sejted talán
Milyen iszonyatos módon megvetlek
Hitvány lator vagy
Hamis becsstelen önző pimasz

Ettől függetlenül
Kezet rázunk egymással melegen
Mosolygok rád én is
Olyankor szörnyen utálom magam
Arcomra száraz vigyort tapasztok mégis

Mert mindenáron
- A cél szentesíti az eszközt -
Szeretnélek túlélni
Köpní való „barátom”

Nyekergek egyet

Megyek, megyek, megyek...
Körülöttem hegyek,
Dagadnak, mint begyek.

Megyek, megyek, megyek...
Nem kellenek jegyek,
Sem kénytelen kegyek.

Megyek, megyek, megyek...
Kell most, hogy így tegyek,
Hogy néha „fönt” legyek.

Tegyek-vegyek? – Megyek!
Egyek szegyet s begyet?
Megyek, megyek, megyek!

(Locarno)

A búsképű lovagnak

Itt gunnyasztasz már hetek óta
Csalódott szíved romjain.
Kopott tükröt tartasz kezedben.
Arcodra rádermedt a kín.

Szemed sarkában mérges könnyek
Hamis gyöngye. Babusgatod
Halva szült bánat-csemetédet.
Te, bús, szegény élő-halott!

Kopott tükröt tartasz kezedben.
Fintorgó arccal bámulod.
Torz képekkel magad dühítéd,

És gyűlölöd az árulót,

Aki szíved várát föladta.
Sajnálod és sajnáltatod
Kis buta lelkedet. Naivan,
Mondva csinált gyász-állapot.

Meddig akarod, hogy kacagjunk
Rajtad, sajnálandó gyerek?
Állj lábra s indulj el. Várnak rád
Napsütötte, vidám hegyek!

Indulj, ne félj, akarj merészen
Nagyot. Bűn báván állani.
Itt csak az győzhet, aki harcol.
Valóra válnak álmai.

(1963)

Troglodita

A majomnak le kellett jönnie a fáról,
Hogy emberré váljék valamiképpen.
Te épp fordítva:
Fára másztál – mármint uborkafára –,
Emberré lenni vágyva.
S hogy sikerült-e? Ki tudja!
Magad szerint talán igen.
Lettél végre „valaki” – gondolod.
De mintha inkább az volna igaz,
Hogy ez a fán lakás – mármint uborkafán –
És a „majom-ság”
per analogiam: „emberség” –
E kettő igen közeli fogalom,
Hogy szinte egy.

Ha még olykor alászálisz elhagyott,
Kőbaltás társaid közé,
Érveid faragatlan kőszerszámát
Ott hetykén s bőszen forgatod,
És lesújtasz könyörtelenül
Minden rivális koponyára.

Zsíros fejedet nem terhelte túl
Agyvelővel az evolúció,
És ezt már meg is szoktad. Nem hiányzik.
Sőt, olyan formán kezdesz élni, mint
A Vaksziget idétlen vakjai...
Egy ép szemű hajótöröttet fogtak,
S ráfogván, hogy nyomorék, hiszen látott,
„meggyógyították”: kitolták szemét...

Ki üres fejjel él, egyszer csak eljut
Egy olyan állapotra, hogy serényen
Harcolni kezd az agyvelősök ellen.
Így szokták a világot hülyére gyógyítani.

Nocsak, futkoss, ugrálj,
És rázzad faragatlan kőbaltádat.
Kacagnom kell! – Előtted észrevétlen
Csapdát szimatolok.
Még egy kis melldöngetés,
Egy kis üvöltözés, s betelik végzeted:
Alá-zuhansz a mélybe.
A csiszolatlan kőszerszámok helyét
Elfoglalja a csiszolt agyvelő,
Félelmetesen, diadalmasan.

Egy úgynevezett „nagy”-nak

Annyit hazudtál olcsó életedben,
Hogy az lettél magad is: egy Hazugság.
Fested magad, mint lötyyed, cifra céda,
Valódi hulla-arcodat ne lássák.

A béka egyszer ökör lenni próbált.
Nőtt, nőtt, fújta magát s kipukkadt.
Tényleg ökör volt, hogy az akart lenni.
Ki békának született, az tanulhat

Bőgni, – brekegni fog csak pukkadásig.
Mássz vissza kisdéd, poshadt pocsolóádba.
Kit-kit rendelt helyére! A világrend
Tökéletes összhangja ezt kívánja.

Mi vas vagyunk és kő, és végtelen nagy
Energia. Mi akarjuk a Rendet.
Akarjuk, védjük, építjük. – Hazugság
Nem kell minékünk, se másban, se benned.

Eszméltető tanácsok

Pökhendi fölényeskedéssel
Mevetsz mindenkit
Mihelyt önhitt magadhoz méred
Mevetsz és utálsz mindent
Mit nem te alkottál
Efféle elgondolás alapján
Önmagadat is megvetheted
Hisz csak az Egyetlen
Abszolút Szubsztancia
Lényege az hogy lét-oka
Önmagában található
Minden egyébnek mi van lét-oka
Egy rajta kívül álló ok

Vesd meg és utáld magad tehát
Mert más miatt lettél s nem önmagad
Szándékából
Okozat vagy te is
Eszköz a Célért
Mely felé egyetemben
Törni kényszerít a Mindenek Oka
Tiszteld becsüld az eszköz-társakat
Az Embert
Embertársaidban keresd magadat
S ha nem találsz ne mondd
Hogy rossz tükrök ők
Homályosak
Kikben magadat meg nem láthatod
Hogy néha nem mutat semmit a tükör
Lehet oka az is
Hogy nincsen mit mutatnia
Tán nincsen kit
S ha új rebellis eszmék győztetője
Lennél mindenképp ne feledd
Aki újat hoz annak fáradoznia
Olyannal érdemes csupán
Mely emberfölötti erős és jó
Ki újat hoz vigyázzon jól hogy élje
Mit ajka fennen hirdet
És arra mindenképp számítson
Hogy az eszmeforradalmak
Győzelmi indulója
Gyászinduló
A kiszenvedett győztes sírja fölött
Az Örök Életért
Csak meghaltak harcolhatnak
Megélesztő erővel
Meghalni azért kell
Hogy legyen mag melyből kikél
Az új termés
S még egyet ne feleddj
Ifjonc heved csillapítsd erővel

S hidd el nekem
Eljön az az idő
És eljön nem soká
Hogy mivel nem vagy még elég erős
Csak szád sivít
És ily göggel nem lehetsz
Hatalmas győző
Mondom eljön hogy éled azt te is
Mit most másokban kikacagsz kajánul
Egy ember bármilyen erős Titán,
És ifjú hév bolond
Ha csak ember s nem több
A „van” kőfalán nem tör át soha
A „lesz”-ben ő is „van”-ná kényelmesül
S harcol azért ami ellen most ágál
Én azt mondom fogadd a „van”-t
Ajándéknak míg „lesz” nem lesz a „van”
A „van” a „ma”
A „lesz”-ben nincs „ma”
Addig légy míg vagy!!!

Hogy hozzád mentem...

Dohányfüst, emberbűz.
Nyekergő, elnyútt kupé.
Fejem nagyokat lódul
Minden durva döccenésre.
Helyemről csaknem kiszorít
Egy bő-szoknyás anyó.
Amott nedves bajuszú
Öreg paraszt csámcsog.
Az álla oly konokul mozog,
Mint egy gép, amelyet
Elfelejtettek kikapcsolni.
A piszkos ablakon
Csüggedt dongó döngicsél.

Két társát már szárazra
Szikkasztotta a hőség.
A sarokban valaki
Hangosan, hosszan ásít.
Hallik, amint csattanva
Összecsukja két fogsorát.
Elöttem hervadt bájú,
Csontos, hóka vénlány
A fogát piszkálja körömmel.
A nyitott peronon
Egy rozsdás hangú részeg
Valami ócska dalt danol.
Megálló. Kopaszodó nyárfák,
Alattuk törpe bakterház.
Az udvaron dühös puli csahol,
S egy hajlott öregasszony
Vödörben moslékot cipel.
Rándulva tovább indulunk.
Az ablak előtt unottan
Ballagnak tova a diófák,
Mint akik legszívesebben
Hátat fordítanak
E füstös, dübörgő kocsisornak.
Végre kiszállni készülünk.
Éles csikorgás, megállunk.
Kapaszkodva lemászom
A ritkára szabott lépcsőn.
Talpam alatt mozdulatlan,
Szilárd talaj.
Semmi nyikorgás,
És semmi döccenő.
Nagyot szippantok
A mező-illatú levegőből,
De csüggedten gondolok
A hazafelé vezető útra,
S már alig van kedvem
A jó levegőhöz, a réthez,
A vonatszagú élethez.

Monoton keringő

Rág rág rág
Rágógumit morzsol
Rág
Bűzös korhadó fogsor
Rág
Rágógumit engem
Rág
Mohón monoton majszol
Rág
Csontomról harapja az izmot
Rág
Lelkemből kiszopja az ízeket
Rág
Gyúr lapít tép roncsol
Rág
Nincs kímélet nincs könyörület
Rág
Egyszer majd kiköp a sírba
Rág
Ott rajtam millió féreg
Rág
Otromba véres fogsor
Rág rág rág
Gyár gyár gyár
Gyár gyár
Gyár

Kis satnya társak

Hívsz, hogy menjek megint közétek
Imádkozni. Unlak már titeket.

Kicsik vagytok s buták. Pöffeszkedésetek
Mégis akkora, nagyobb nem lehet.

Szeretem én a csendet és a békés
Befelé fordulást. Közöttetek
Harc dúl szüntelen. A szerény megértés
Oly távoli, mint földtől az egek.

Azt mondom mégis, jól van, elmegyek hát
Ez egyszer utoljára. Bár lehet,
Mebánom később. Ne mondd, félelem szállt
Szívemre. Mondom, most még elmegyek,

S ha úgy találom újból, hogy beszédrel
Pótoljátok, mit gyarló lényetek
Nem adhat gógjében, csöndes „elég”-gel
Kimaradok, és többé nem megyek.

Majd szelíden leülök könyveimnek
Szerény társaságában, s figyelek,
Mit mond az Úr, s hogy néki mit feleljek.
Hagyjatok magamra. Nem kelletek.

Egy fecsegőhöz

Csak fecsegsz, hangodtól megrészegülten.
Megszűnt számodra tér s idő.
Ha látsz fejet, mely bólint szép szavaknál,
Véled: figyel. – Alvó hívő!

Megtetszik egy-egy gondolat, lecsapsz rá,
Megragadod, marcangolod,
S megrágva kiköpöd. Nesztek, egyétek!
Azt nyelni csak legyen torok!

Megdolgozol a pénzedért, igaz, mert
Ugyan megizzadsz, míg szavalsz.
Csak az a kár, vízholdónak szegődtél.
Mondd, barátom, meddig akarsz

Étel helyett csak itallal szolgálni
Azoknak, kik nem szomjasak?
Rossz vagy szakácsnak, mert kevés a lényeg
Levesedben. Inkább vasat

Kalapálj, mint kovács, vagy földet
Művelj. Az vagy: Paraszt.
Most már tegyél, és hagyj fel a szavakkal,
S nem hallunk rád többé panaszt.

Lelkiismeret

Ó, hogy gyűlöllek néha, lelkemen
Kacéran tespedő kegyetlen zsarnok!
Hányszor lapulva meghunyászkodom!
S a szívem kufár-zajos, kerge csarnok,

Ha metsző hangon belesziszeged
Vértelen ajkad ítélő igéit.
Utállak és megöllek, mert megölsz!
Árgus szemed halálos ronccsá rémít.
Bárcsak megtudhatnám, vajon vagy-e
Valóban, vagy csak én szüllek magamnak
Csapongó agyvelőmmel, s gyermekem,
Naiv hiszékenységgel... Megtagadlak!

Halj meg hát, hogyha nem vagy! – Hogyha vagy,
Úgy kétszer halj! – Szabadság, drága kincsem,
Enyém vagy, várva-várt vendég! Enyém!
De jaj, ő újra itt van, hogy meg-intsen...

Ahol lakom

Mint egy szennyes folyó
Árad be ablakomon
A ház, ahol lakom.
Ódon, vak proletár-kaszárnya,
Sok gyerekkel, piszokkal, zajjal.
Az ablakok mögött árgus-szemű,
Pletykás boszorkák.
Nagyszájú házmesterné –
A nyelve söprű és személapát.
A szemekben vad, bujkáló irigység.
Éjszakába nyúló rivalgás,
Esztelen rádiózások, vadul
Csörömpölő zajgás, perpatvarok...
És ráadásul – mint a Végzet –
Egy fullánk-nyelvű házmester
Testközelben.

Lázongás

Én, merész, nagy álmok álmodója,
Prófétája lázongó jövőnek,
Égbe vágom fonnyadó erőmet.
Vidd, Uram, nem leszek senki sója!

Harcoltam, de nem kell már a harcod.
Zengtelek, de torkom görcs szorítja.
Vonszom szívem száz sebtől borítva.
Ködbe vész előttem régi arcod.

Mért gyönyörködsz, látva küszködésem,
Hogy könyörgött ajkam, s nem segítsz meg!

Tán nem voltam jámbor, buzgó híved?
Posztomon nem álltam mindig résen?

Azt ígérted, kérhetek akármit,
Szükségemben szóljak neked bátran...
Mélybe hulltam, vergődöm a sárban.
Égi arcod most mért nem világít?

Elhagyott minden társam, barátom:
Hívtalak, s te sem jössz társam lenni.
Üres szívem, nincs már benne semmi.
Nincs se hit, se vágy, se tűz, se álom!

Prófétája lázongó jövőnek,
Megbélyezett lázadó maradtam.
Jajgatón a bús Isten-haragban,
Gyászolom ványadt, tiprott erőmet.

Egy hűtlen testvér

Jössz nekem hogy megmagyarázd
azt amit nem lehet soha
az én szememben áruló mind
aki a zászlót hűtlenül
s a népet is magára hagyja
mármint az Isten népét
előbb sajnáltalak
most viszont dühös vagyok
magabiztos gőgöd ingerel
konok nyakad kemény
nem engedsz a huszonegyből
pedig bizony

nincs az már hús sem
abban meg végleg ne reménykedj
hogy örömben még tapsolok is
szomorkodom erősen
idegen szellem szakította szét
a Pásztor nyáját
szégyenkezem miattad
György barát
a régi jó viszony
elillant
elfújta a szél

Nem megy nekik

Szárnyaló beszédeim hallatán
Úgy döntöttek „vezéreim”,
Hogy engem is megtaníttatának
Repülni.

Vigyázat!
Aknásított terület!

Szerencsémre
Szagoltam eleget puskaport.
Hatástalanítok
Minden pokolgépet,
S nagyokat kacagva
Ismét szárnyalok:

s.sz.

Saját szárnyúlag.

Nézz és beszélj!

(Imádság-féle)

Kell, hogy a szemed
és kell, hogy a szád...
Ezért is futok
repesve hozzád.

Ügyelj rám nagyon,
szavaddal vezess...
Reszketek érted,
hogymást is szeretsz.

Súgd meg a titkot,
el ne hagyj soha.
Édes szülőm légy,
ne szép mostoha.
Mikor büszkeség
emeli fejem,
maradj szelíden
akkor is velem.

Kell, hogy a szemed
és kell, hogy a szád...
Engedd, hogy hittel
érintsem ruhád!

„Savanyú a szőlő!”

Utállak, Pénz, ó, hogy utállak!
Pedig még meg sem csömörlöttem tőled.

De ellenszenvünk kölcsönös, úgy látszik,
Sőt, mintha kissé rettegnél is tőlem,
Vén „piros-nadrágos”! – Túl lomha vagy,
S félsz, mert néha úgy megvadítasz,
Hogy dühös szarvamat beléd döföm,
S fiókom mélyére öklellek.

Rám inkább zöldfülű porontyaid uszítod,
Kik, mire egymás mellé csapnám őket,
Csúfondáros kacajjal siklanak ki
Tétova ujjaim közül, s én
Tehetetlen dühömben
Új bosszút forralok.
Ó, hogy utállak, te szadista álnok!
Lassú halálomat látni kívánod.
Álmomban még jó is vagy hozzám,
De csak azért, hogy ébredéskor
Földhöz verjen az új csalódás.
Milyen kegyetlenség!
Mit tehetnék veled, hogy megbosszuljam
Sok – miattad kicsordult – drága könnyem?
Élire rakjalak? Jó, hát legyen!
De borotva élire, hogy szakadjon
Ki a lelked, te átkozott, ha van.
Mert tudd meg, hogy nem nyersz bocsánatot!
Utállak! Utállak nagyon!

*(Piros-nadrágos = százforintos,
zöldfülű = tízforintos papírpénz)*

A gyár

Cseppenként szívja véretem,
mint egy kiéhezett nadály.
Alig hagy bennem életet
a gyilkos szörny: a Gyár.

Megkérgeült már két kezem,
s kicsit talán a szívem is.
Megállni alig érkezem.
Testem s lelkem se friss.

A kincsem elrabolja mind,
bár őrizem, bár nem hagyom.
Sok durvaságra megtanít,
bár szörnyen fájlalom.

A munka - mondják - nemesít.
Hazug csalás ez, ámítás.
A munka - mondom - öl, butít,
üresre lop. Vigyázz!

Héber órán

Szörnyű unalmas órák,
Sok héber fecsegés.
Egy örökkévalóság
Ezekhez oly kevés.

„Salom”-ok és „havér”-ok,
„Jól tetszett mondani”-k,
Ezérték és azértok
Nyaggatják „Garzeni”-t.

Sok bamba arc. Hatalmas
Ásító ajakok,
Alattuk görnyedt-hátú,
Szánalmas alakok.

Bár vége lenne egyszer,
Vagy végünk lesz nekünk,
Vagy görbe háttal, orral
Mi is rabbik leszünk.

Hajnal

Nádfedeles kicsi kunyhó
Egyik szurdokában
Palotáról álmodozik
Durva szalma-ágyban.

Látja boldog jövődjét.
Párja lesz az üstös.
Körülötte ugrándozik
Tíz-tizenkét „füstös”.

Üveg nem lesz ablakában,
Bár üveges apja.
Ő ezt az üveget inkább
A szemére rakja.

Gyakran elszáll gondolatban
Fényes Palotába,
Ahol repdes örömében
Kedvese nyakába.

Szegény Laji nem tudja, hogy
A házasság lutri,
Pedig egész biztos így lesz:
Palotából putri.

Laji váltig hajtogatja,

Hogy vigyáz ő nagyon,
Pedig a Hajnalból gyorsan
Alkony lesz, angyalom!

*(Egyik osztálytársunk egy Hajnalka nevű
szemüveges cigánylánynak udvarol.
Palotán szoktak találkozni.)*

Vizsga után

Csakhogy ezt is megérhettem!
Ép bőrrel kimenekedtem.

Nem is hinném, ha nem látnám,
Hogy nem zavar sok „tanárkám”.

Jöhet most már hosszú alvás,
Jó ebédek, rétes, almás,

Olvasmányok, dalok, mókák,
Kis versikék: rigók, csókák.

Oda a „reggeli torna”,
Felválthatja virsli, torma.

Könyveimmel a sarokba!
Kapa-nyéllel a marokba!

Dolgozni! És művelődve,
Vígán nézek a jövőmbe.

Ó-emberem sírjánál

Meg kellett ölnöm őt.
Már akkor tudtam, hogy megteszem,

Amikor egyik este olyan kifosztottan
Zuhantam gyötrődni fekhelyemre,
És égetett a szégyen, mint zsarátnok.
Már akkor átvillant borús agyam kusza
Tekervényei között valami sötét villámlás:
Meg kell ölnöm, mert megöl.
...És hogy sirattam mégis tegnap éjjel!
Igen, szerettem őt.
S ha rajtam állna, egy borús órámban
Talán föltámasztanám halottaiból,
Hogy legyen valaki társam.
Mert én oly igen magam vagyok.
Ez új Szerelmem
Nem enyém még eléggé.
Talán szeret, de kissé idegen.
És halottam visszajár minden órán
Kísérteni.
Ez volna hát az Élet,
És ez csak halál árán
Szerezhető meg? Hát megéri?
S boldog leszek valaha még?

Az Úr házában való lakozás

Én még az úgynevezett „régí fordítású” (Károly) Bibliából tanultam ezt a zsoltárverset: *„Uram, szeretem a te házában való lakozást, és a te dicsőségéd hajlékának helyét!”* – Zsolt 26:8.

Visszalépek most gondolatban hét évtizedet a megtett úton, és megpróbálom erőtlen szavakkal visszaadni azt az érzést, mely akkor áthatotta szívemet. Épp betöltöttem a hetedik életévemet. A falusi elemi iskolában az volt a szokás, hogy évente háromszor kaptuk kézhez és vihettük haza az iskolai bizonyítványt, vagyis az „értesítő könyvecskénket”. Karácsonykor, húsvétkor és tanév végén, júniusban.

Eszerint hétéves koromban kaptam kézbe először

és adtam át szüleimnek ezt a hivatalos okiratot. Azóta is őrizgetem az értékes dokumentumot a fontos régi-ségeim között.

Abban az esztendőben csütörtökre esett karácsony. Az előtte lévő hét végén történhetett ez a jelentőségteljes esemény.

Megkaptam tehát az „értesítőt”. – Emlékszem, odahaza fennhangon olvastam a kis könyvecske harmadik oldalán található adatokat. Fölül ott volt a nevem és az egyéb adatok. Többek között:

„A tanuló vallása: baptista. – Anyanyelve: magyar. – Beoltatott: 1940. évben... – A tanuló atyjának neve... foglalkozása: baptista prédikátor, lakása: Noszvaj, imaház.”

Az volt az első (megdöbbsent) észrevételem olvasás közben, hogy „akkor tehát én is az imaházban lakom!”

Majd a szüleim felé idézni kezdtem az egyik nemrég tanult „aranymondást”: „*Úr Jézus! Én úgy szeretem a te házában való lakozást!*”

Hogy aztán én is baptista prédikátor, azaz lelkipásztor lettem, megadta a kegyelem Ura, hogy mindig az imaház közvetlen közelében volt az otthonunk. Azt a kis időt kivéve, amíg Pécssett, a Bástya utcai ingatlan eladása után (Újvilág u.) el nem foglalhattuk az új templom melletti új lakást.

Ily módon végigkísért egész szolgálati utamon a gyermekkorban kapott szép ige mint prófécia. És jó lelkiismerettel mondhatom, hogy mindig igaznak tartottam, és azonosultam vele. Arról is tanúságot tehetek, hogy a feleségem ugyanezt az elvet vallotta és élte.

Fiatalabb korunkban az idősebb „papnék” nemegyszer riogatták őt, hogy „milyen borzasztó kellemetlen” ott, a „gyülekezet szájában” élni. „Bárki fölemelheti a fedődet, és belenézhet a fazekadba.” – Marikát ez nem igen zavarta, sőt, örült, hogy láthatták: mindig főtt valami kis húsféle is a vasárnapi fazékban.

A múlt század utolsó évtizedében megjelent az

1975. évi új fordítású Biblia javított kiadása. Hamarosan átálltam én is a megújult szövegű Biblia használatára.

Meglepetés volt számomra, amikor szép új Bibliámban először olvastam ezt a zsoltárt (26:8). Egészen új üzenetet kaptam ennek nyolcadik versében, amely így hangzik: „*Uram, szeretem házadat, ahol laksz, dicsőséged lakóhelyét!*”

Hamarosan mégis beragyogta szívemet ez az új hangzású üzenet, sőt, nagyon örültem az új látásnak. Attól kezdve valahogy ilyen módon ötvöződött bennem a kétfajta fordítás: – *Uram! Szeretem a te házádban való lakozást, hiszen te is szívesen laksz ott, és dicsőséged betölti azt egészen!*

Mint nyugdíjasok, ma már nem az imaház (templom) tőszomszédságában lakunk, hanem a „falu végén”, vagyis a város szélén, Pécs kertvárosában. A régi igevers azonban folyton arra inspirál bennünket, hogy akár vasárnap, akár hétköznap: legyünk ott a gyülekezetben, az összejövetelel alkalmakon.

Megadta az Úr, hogy csaknem tíz éven keresztül ügyintézői szolgálatot is végezhettem több gyülekezetben, és szívesen vállaltam kiegészítő szolgálatokat a munkás nélküli körzetekben. De egyéb szolgálati meghívásoknak is készséggel igyekeztem eleget tenni. – Egyébként időnként betegségekkel, próbákkal is meglátogatott bennünket szerető Atyánk.

De hálás szívvel mondhatom: könnyelműségből, kényelemszeretetből, csúsztató magyarázkodásokkal sohasem kerültük el az Úr házát.

Szomorúan tapasztalom mostanában, hogy az úgynevezett „posztmodern” kori keresztyének között nagyon alább szállt a gyülekezeti események és alkalmak ázsiója, tekintélye, elsőbbsége. Csökkent az istentiszteletek vonzereje. Fontosabb szemponttá vált az, hogy „ki prédikál?”, mint az, hogy ott „maga a Dicsőség Ura” szemléli és számlálja az üresen maradt he-

lyeket, és ő pontosan tudja, ki miért nincs ott, és hogy a magyarázkodások mennyire fedik a valóságot.

Vajon várhatjuk-e (jogosan?), hogy Ő teljes odaadással szeressen, segítsen, áldjon és vezessen bennünket, ha mi csak fél szívvel (vagy még annyival se!) ragaszkodunk hozzá?! – Mielőtt bárki próbálna kikoszítani afelől, hogy „Isten nem ember, ő nem ilyen!”, hisz ő maga a Szeretet! – hadd mondjam, hogy ezzel én is tisztában vagyok!

Ezt a kérdést azonban akkor is meg kell vizsgálnia, át kell gondolnia minden hívő testvéremnek. Családilag is érdemes ezt megbeszélni.

Befejezésül csupán néhány igeverset idézek buzdításul ezzel kapcsolatban:

„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” – Zsolt 42:2–3

„Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam egész életemben, láthassam, milyen jószágos az Úr, és gyönyörködhessem templomában.” – Zsolt 27:4

„Mert a házad iránti féltő szeretet emészt... Ne rejtse el orcádat szolgálád elől! Bajban vagyok, siess, hallgass meg!” – Zsolt 69:10a.18

„Mily kedvesek a te hajlékaid, ó, Seregek Ura! Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez... Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged!... Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkented személyére!” – Zsolt 84:2–3.5.11

„Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.” – Zsolt 23:6

(És még egy zárómondat: csaknem ezerszer fordul elő a Bibliában a „ház”, az „Úr háza” kifejezés.)

5.

JÁTÉK A SZAVAKKAL

Mosolygó Múzsza

„Házibuli”

A hatvanas évek közepe táján ezzel a meghívóval invitáltam a gyülekezet fiataljait hozzánk egy úgynevezett „házibuli”-ra (Csepelen).

Ez nem „eszperente”, hanem inkább „heszperente” (haszparanta).

Hónap-első-szombaton halványodáskor hétre hajlékunkba hívlak házi-hűhóra. Hanem hangoztatom, hogy hétre hozzánk-gyere! Ha hiányzol, hanyagságo-dért hatalmasakat húzunk hátadra. Hivatkozzátok hebegésetek hidegen hagy. Helyette hamar hengeredj honunkhoz, hogy haladéktalanul hozzáfoghassunk

hangulatos hangversenyünkhöz. Hányaveti, hitetlen hóhányók, harsány hangon hangoskodó huligán haramiák hanyagoljanak! Használd halaszthatatlanul a házajtónál heverő horzsgumit, hosszan horzsold hozzá hord-cipődet, hogy hulladéktalan hajlékot hagyhass hátra. Ha hajlandóságot hordozol hiánytalanul hozzáigazodni hagyományos házi határozatunkhoz, hajnalig hahotázhatsz helyiségünkben.

Hajmeresztő habarék-műsor, hasfájdító heherészések, hájasoknak s hájtalanoknak hatalmas halom ham-ham, hecc, humor.

Hívlak hát!

Hazib-ul Inkra

Egy válasz a meghívóra – hasonló stílusban

Ez viszont már igen!

Kedves, lelkekbe temetkezett, egeknek eleve elrendelt embere!

Meglepett leveled, melyben elrendeled, mennem lehet egy kellemes, szellemes estre, Pestre. Egy estre, melyben ezer hecc lesz. Elvem egyszerre megegyezett elveddel, mert felette helytelen lenne el nem mennem eledeles, fekhelyes helyedre, és mert rettenetesen kerget eme eledeltelen helyzetem.

Csevelyem ez: Ne nevezd rendes embereket helytelen elven: szemtelen, renyhe, szennyes lelkeknek, mert ezt nem szeretem. S lehet, egyszer megtehetem: ezen meztelen elveddel tennen fejed verem tetejen.

Helyed szemetes nem lesz, mert leseprem egyetlen, rettenetesen hegyes, fekete, lent elhelyezett testfedelemet.

Megteszem: elmegyek s veletek rengeteget nevettek, mert ezt kedvelem. Eleve megterhelt eszed vegye be emez eszperente nyelven szerkesztett felelet-leve-

lem. Eledelt – meleget – egyszerre keveset esedezek neked.

Kezeket lengetnek Pest fele eme kellemes, kedves, szellemes, nedves, rengeteg e-vel megtelt gyerekek:

*Embereknek lelkesen csevegve nyerek meg egeknek lelkeket
Elemes eretnek gyerek
E-vel lehetetlen nevem rendesen lejegyeznem*

(Beletenfeldver – 1962)

Emberek esedeznek

Annyira kedvem szerint való volt az „eszperente” nyelven írt levél, hogy felbuzdulva, „lefordítottam” egy evangéliumi szöveget is erre a nyelvre.

Két ember ment fel egy szent helyre, egy végtelen kevély személy, s egy szegény, vétkes teremtmény. E szent helyen e két ember kérte, ég Vezérével beszélgethethének.

Kevély személy hetykén belépett, s ekként beszélt lelkében: Egeknek Fejedelme! Zengem nevedet, mert én nem élek vétkekben egyéb emberekkel egyetemben. Én nem veszem el emberek pénzét, nem nyereszkedek cselesen, nem élek ledér életet, és én erélyesebben élek eme vétkes teremtménynél. Kétszer egy héten nem étkezem, bérem és szerzeményem egy részét leteszem szent helyeden.

Szegény, szerencsétlen, vétkes teremtmény ekként esedezett leterhelt lélekkel, messzebb lépve és szemét sem emelve égre: Ég Fejedelme, légy kegyelmes velem, szerencsétlen vétkessel!

Én nektek ezt felelem erre: Ez kegyelmet nyerve ment el szerény helyére, melyben életét élte, de nem

ekként eme kevély személy. Mert mely ember fel-
emelné tennen személyét, keserves mélységbe eshet,
de mely ember szerényen vélekedve néz tennen sze-
mélyére, ennek ezen tette felemelkedéséhez vezet.

Lukács 18:9-14

Esek belé-fele. Mármint a kétségbe.

A múlt századból (ezredből?) itt felejtődött ez a szegény fiatalember. Beszél, csak beszél, végehallhatatlan mondatfolyamokban, valami magyarhoz hasonlatos „szent” kánaáni nyelvezeten. Sajnos, nem anyanyelvi szinten, mert a ragozása kétségbeejtően fülfacsaró. A hangja minden mondattal egyre ener-
váltabb, fátyolos, „röcögtető”, mint a protestáns prédikáló szónokoké általában, elváltoztatott, falzettes, slájmós, szirupos, ragacsos, kétségbeesett és kétségbeejtő. A hangvétele szomorkás, lehangoló, csüggedt, csüggesztő. Bágyasztó. Hervasztó. A reménységről beszél talán, de oly reménytelen stílusban, hogy befelé fordulva azon kezdek meditálni, volna-e a közelben olyan bolt, ahol kapható lenne valamely jó erős kötél. Felkötni. Magam. Vagy őt. Vagy azokat, akik kiengedték. A Teológiáról. Vagy akik beküldték. Oda. Meg ide.

Állok a saját koporsóm körül, hallgatom, milyen borzasztó volt, van, így élni. Nem is érdemes tovább húzni. Eresszetek alá, a mélybe, és húzzátok. Rám. Az összeset!

Teknogónia

A Szemináriumban a pedagógiatanárunk sok ide-

gen kifejezést szeretett használni. Egyik vizsgakérdésére ezt válaszoltam:

„A teknogónia a donum pedagogicummal rendelkező pedagógusok educatiója, mely nem csupán empirikus, hanem normatív eszméket kereső teleologikus konstruktív tudomány. Nem is spekulatív normalizmus, hanem a potenciáknak aktusokká való emancipálása. Tehát a pedagógus abszolutisztikusan produkál a passzív, fizikailag és pszichikailag mechanizmus nélkül élő individuumból realizztikusan és humanisztikusan gondolkodó arisztokratát, kinek esztétikája szociális, etikája demokratikus, filozófiája absztrakt. Nem konkretizálja a klasszikus humanizmus intellektuális centralizálását, hanem az aszkétizmust kultiválja a theologia intuíciója nélkül.”

Menyegzői meghívóra válasz

Kedves Ifjú Pár!

Frigykötési ceremóniára invitáló – veress színű téntával teli-pingált – cédula-irományotokat otthonunk bezárt ajtaján bévülre transzportálták a megbízásukat komolyan vevő hírtovábbító szervek.

Gerinc-görnyesztő tisztelettel mondunk hát köszönetet e nemes bizalomért, amely méltatlan személyeink számára meghozta az ujjongó öröm hullámaint, mivelhogy a szuverén szabadsággal és leleménnyel serényen munkálkodó „Sors” eme szívderítő döntése vég-kimenetelének jó hírét tudomásunkra hozta.

Benső lényünk legott magára öltötte cifra ruháját e nagy jó hír hallatán, és még köszvénytől görcsbe merevedett lábaink is serény igyekezettel próbáltak táncos mozdulatokat tenni szíveink felindult lüktetésének dallamára, mivelhogy átéreztük, hogy a színpompás Violának egy daliás Jánossal leszen az égi hatalmasságok felséges színe előtt egybe-esküvésük.

Ez a hír hetedhét országra szóló jelentőségű vigalomba csaphat át, ha az Úr is úgy akarandja és élünk valamennyien az ügyes plánummal kiválasztott tavasz szombati napjának déleesti óráiban.

Minthogy azonban a tudomásunkra hozott különös „da Vinci”-kód szerinti lakcím oly igen távolra esik jelenlegi földi lakóhelyünktől, ez úton küldjük felajzott szívünk nemes jókívánásait az ifjú arának és az őt boldoggá tévő büszke férfiúnak.

Ne távozzék soha közös életetek otthonnak nevezett ékes palotájából a boldogság és a kegyes istenfélelem tisztos érzete! Adjon a Teremtő Úr Isten békét és egyetértést szíveitek számára!

Amennyiben pedig teremtő tervébe is belé szerkesztett volna benneteket, fogadjátok engedelmes és bölcs alázattal a fiú- és leány-utódokban mutatkozó felbecsülhetetlen áldásait is, hiszen ez az ő ősrégi döntése, hogy „gyümölcsözzetek és sokasodjatok, és töltsétek bé e földet”!

Megkülönböztetett szeretettel és áldáskívánással:

Mária tekintetes asszony
és az ő földi társa:

Gerzonovai Gerzsenfalvi Gerzsenyi Sándor

nyugalomba vonult főtisztjeletű atya

6.

NOVELLAFÉLÉK

Elbeszélés az Ókorból

Nem ismerte születése dátumát, de a nevelőapja szerint kevés híja lehetett annak, hogy hamarosan betöltse a húszat. Kölyökkorában egyik távoli rokona, egy legionárius katonatiszt fogadta magához. Ő adta neki a Benoni nevet. Gondoskodott róla, hogy naponta legalább egyszer megtölthesse a gyomrát valami tápláló étellel. Szeretett volna belőle is harcost faragni. A fiú azonban a szelídebb sportokhoz vonzódott. Atletizált, és diszkoszvetésből már babért is nyert az elmúlt esztendőben.

Egy héttel ezelőtt olyan élményben volt része Benoninak, amely megváltoztatta a gondolkozását, bizonyára az egész életét is. Úgy kezdődött, hogy az egyik barátja rábeszélte, menjen el vele egy titkos ösz-

szejövetelre. Bizalmasan bevallotta, hogy ő bizony keresztyén, és időnként szokott találkozni hittestvéreivel. „Menjünk el együtt!” – mondta neki lelkesen. „Nem kell csinálnod semmit, csak hallgatsz és figyelsz”. – A suttogó titokzatosság igen felkeltette az érdeklődését.

Elérkezett a megbeszéltnap estéje. A város szélén valami „katakombák” található. Persze csak ha valaki ismeri a terepet. Ezek ott föld alatti járatok, ahová a keresztyén közösség tagjai temetik elhunyt szeretteiket. Az egyik nagyobb ravatalozófélében összejövetelt tartanak a gyülekezet tagjai.

Sötét este volt már, amikor a barátja bezörgetett hozzá az ajtón. Barna tógát öltött magára, mely a fejét is takarja, és mentek utcáról utcára, ki a város széléig. Egy sűrű bokros rész mögött ódon pincelejárat vezette őket tovább a föld alá. Hosszú labirintuson tapogatták át magukat az összejövetel helyéig. Csöndes énekszó hallatszott. Beléptek. A halvány fáklyavilágításban csak azt érzékelték, hogy lehetnek vagy harmincan.

Egyszerű, inkább szegényes öltözéket viselő férfiak és nők álldogáltak meglehetősen összezsúfolódva a hűvös pincehelyiségben. Egy férfi, akit eleinte nem is láttak, elkezdett beszélni. A legtöbb mondata így kezdődött: „Amikor az Úrral voltam”. Benoni azt gondolta eleinte, hogy egy rabszolga tart beszámolót kiváló gazdájáról. Később kiderült, hogy ezt az „urat” Jézusnak hívják. Mester, azaz tanító egy távoli országban. Illetve csak volt tanító, mert a szónok épp azt taglalta, hogy a hatóság elfogta, keresztre feszítettette. A következő mondatot egyáltalán nem értette: „Meghalt, és harmadnap feltámadt” – mondta Simon Péter, mert a barátja odasúgta nevét félhangosan a fülébe.

Péter felfigyelhetett az idegenre, mert mintha a következőkben kizárólag hozzá beszélt volna. Szólt az emberi gonoszságról, a bűnökről, a lelkiismeretről, a léleknek a tisztaság utáni vágyáról, majd arról a bi-

zonyos Jézusról, aki azért halt meg és azért támadt fel, hogy aki hisz benne, elnyerje a bűnbocsánatot, a tiszta élet lehetőségét, a földi és a túlvilági boldogságot.

Benoni csendben hallgatott. Egy idő múlva azonban erős remegés jött rá. Mintha villám vágott volna le a közelében, kiszállt belőle minden erő, a térde megroskadt, és nem bírta tovább szótlanul. Zokogva felkiáltott: „Én vagyok az a bűnös, aki miatt Jézusnak meg kellett halnia! De én hiszek benne! Élni szeretnék. Segítsetek rajtam, mert én semmit sem tudok, hogy mit lehet ilyenkor tenni!”

A szakállas idegen odalépett hozzá, kezét kinyújtva lábra állította, majd félrevonult vele az egyik sarokba, és szelíd szeretettel mondta, mondta a vigasztaló és erősítő mondatokat. Néhány perc leforgása alatt óriási változás ment végbe Benoni életében. Kivirult az arca, visszatért bele az élet, sugárzott a boldogságtól. Nem is emlékezett később, hogyan jutott haza a szálláshelyére.

Ettől az órától kezdve ott volt minden olyan találkozáson, ahol a kis keresztyén közösség összegyűlt imádkozni és beszélgetni. A következő hónap vége felé, egy holdvilágos éjjel a közeli kis folyó egyik kanyarulatánál sor került arra a csodálatos szertartásra, amit eddig ebben a városban csak Péter végezhetett. Víz alá merítették hat társával együtt. Érezte, hogy rászállt a Szentlélek. Felajánlotta magát az apostolnak, és rajta keresztül magának az Úrnak, hogy bármilyen munkát rábízhatnak, ő kész azt megtenni. „Még az életem sem drága!” – mondta ifjúi lelkesedéssel, de teljes komolysággal és eltökéltséggel.

Nem lett elfelejtve az ígérete. Egyik nap ugyanis üzenetet adott át neki a barátja, hogy Simon Péter beszélni szeretne vele. Ő azonnal odasietett a megbeszélt találkozóhelyre. Az apostol feltűnő komolysággal tárgyalt a fellelkesült ifjúval. Egy roppant fontos küldeményt kell eljuttatnia a tenger legvégén is túl lé-

vő egyik tartomány egyik vízparti városkájába.

Benoni még soha nem tett meg hosszú utat, sem a szárazon, sem pedig a tengeren. Hirtelen nagy izgalmat kezdett érezni bensőjében. De egy pillanatra sem ingott meg elszántságában és készségében. Vállalta a futárszolgálatot.

„Hajóra szállsz Puteoliban, és átkelsz a Nagy-tengeren Kréta szigetéig. Onnan az Égei-tengeren keresztül, a fekete-tengeri átjárón túl Pontusz egyik kikötőjéig. Ott kell megkeresned azt a kis keresztyén közösséget, amely a város egyik kis utcájában szokott egybegyülekezni. Úgy vigyázz erre az összehajtogatott tekercsre, mint a szemed fényére! Nagyon fontos irat ez a kis-ázsiai közösség számára. A sátán tévtanítások offenzívájával támad a fiatal egyház gyülekezeteire. Szeretném őket felvértezni a szellemi hadviselésre.”

Benoni másnap már a kikötő nyüzsgő életét kóstolhatta. Több kereskedőhajó is útra készen állt a parton, a kedvező szélfordulásra várva. Az egyik hatalmas vitorlás hajó, amelynek oldalán mint a sündisznó tüskéi meredeztek mindkét oldalon az evezők, három-három sorban, ez a hajó megnyerte tetszését. Megkereste a hajóskapitányt, aki a tulajdonoshoz irányította.

Sikerült megállapodniuk egy viszonylag kedvezőnek mutató összegben. Ő azonban tudta magáról, hogy nehezen bírná ki heteken keresztül a tétlenséget, ezért felajánlkozott, hogy szívesen segédkezik a rakodásoknál, sőt, az evezőpadtól sem idegenkedik. Elfogadták a feltételeket, miszerint akár ingyen utazhat, ha becsületesen kiveszi részét a munkából.

Volt az utitársak között egy rossz kinézetű csavargó. Már amikor felszálltak, ott sündörgött körülötte. Benonit pénzes kereskedőnek vélhette. A fülledt hőség miatt a fedélzeten aludtak. Arra riadt a második éjszaka, hogy valaki ráveti magát, vagy netán rázuhant. A sportolók rugalmasságával felpattant, és ön-

kéntelenül úgy megtaszította az öreg csavargót, hogy az átbukott a korláton, és hangtalanul a tengerbe zuhant. Mire felriasztotta a fiú az öröket, már mérföldekre jártak a szerencsétlenség helyszínétől. Visszaküldtek egy csónakot, de a rossz arcú utitárs nem került elő többé. Benoni megtalálta az öregnek a törét, beleállva a hajópadlóba, épp azon a helyen, ahol ő feküdt akkor éjjel. Úgy látszik, kimondottan őrá pályáztott a vén rablógyilkos.

Kemény hetek következtek. Az időjárás bemutatta a legszélsőségesebb oldalait. Volt úgy, hogy napokig meg se rebbentek a vitorlák. Ilyenkor keményen nekifeküdtek az evezőlapátoknak, és nem volt könnyörület, húzták-vonták rendületlenül. Ez már meghaladta azt a szintet, amit egy sportoláshoz szokott fiatalember még edzésnek nevezhetett volna. Ez már robot volt a javából! A nap végén úgy zuhantak fekhelyükre az evezős legények, mint egy-egy tele zsák.

Aztán váratlanul kitört a vihar, derült égből vilámcsapásként, és már dühöngtek is az elemek. Aki először utazik tengeren vihar idején, azt különösen megpróbálja a hajó féktelen imbolygása. Úgy érezte, fölösleges magába erőltetni egyetlen falatot is, mert hamarosan mindent kiadott a gyomra, még ami nem került bele, azt is. Rettentően szenvedett. Nyúzott arccal szédelgett, a kötelekbe kapaszkodva. A kapitány végül is egy szörnyű keserű italt kényszerített bele. Talán az segített, de inkább az, hogy csendesedett a szélvihar, és újra folytatódott a hajó legénységének az élete a megszokott módon.

A fáradt emberek ingerlékenyek. Néha nem is lehetett tudni, mi okból, de kitört a verekedés az evezősök és a rakodómunkások között. Benoni nagyon vigyázott, nehogy belekeveredjék a csetepatéba. Vigyázott a ruhája övébe rejtett küldeményre, és úgy érezte, méltatlan dolog is lenne átengednie magát dühös állati indulatoknak. Ő Jézussal, a szelíd szeretet Királyával szövetkezett. Nem feledkezhet meg erről sohasem.

Utazása utolsó hetében kétszer is hajót kellett váltania, míg végre átérték a szoroson a belső nagy tengerre. Ott még napokig eveztek kelet felé, míg végre kikötöttek a kis pontuszi kikötőben.

Nem ismerte a helyi viszonyokat, ezért nagyon óvatosan fogott hozzá a kereséshez. Ha itt is üldözik a Jézus-követőket, vigyáznia kell, nehogy baja essék, még mielőtt célba érne a levéllel. Egy egyszerű sarukészítő vargát szólított meg először, akinek az üzlete félig-meddig kint volt a forgalmas utcán. Beszédbe elegyedett vele, és kérdezősködni kezdett a helyi istennek felől, hol milyen áldozati oltár található. Végül rákérdezett, hogy eljutott-e már ide is az „új hit”, hallottak-e már a Messiásról. Az öreg mester előbb gyanakodva, óvatosan felelgetett, de mintha érezte volna, hogy nem kell tartania az idegen kiejtésű fiútól, végül elmondta, hogy van itt egy bizonyos szekta. Majd felkelt, és felajánlotta, hogy elvezeti vendégét az általa ismert utcába. Be sem zárta bazárszerű boltját, és már ballagtak is az alig kimondható nevű utca felé.

Mindenki félni látszott, amikor az újhítűek felől érdeklődött. Végül egy nagy hangú nőszemély visszakérdezett: „Csak nem hogy te is oda tartozol, édes fi-am?!” – „De, igen!” – mondta megkönnyebbülve. – „Hát erről van szó! – folytatta a termetes asszonyosság. – Ezzel kellett volna kezdened.” – És már át is karolta, és bevezette a kapun keresztül a saját udvarukba. Benoni köszönetet mondva integetett a varga felé. Hálálkodva hintett áldást reá az öreg, és megilletődve ballagott vissza a műhelyébe.

A fejkendős asszony az otthonába invitálta Benonit. Intett az eléje siető kamaszgyereknek, az beszaladt és az ajtót szőlította.

Egy fehér hajú, magas férfi lépett ki az ajtón. Áldást köszöntött a vendég ifjúra, majd oda lépett hozzá, átölelte, és mindkét orcáját megcsókolta. – „Gyere, drága testvérem, foglalj helyet nálunk, és mondd el jöveteled célját!” – Mindezt olyan természetességgel

tette, mintha tudta volna, ki ő és honnét érkezett.

Benoni szíve átmelegedett e barátságos szavakra. Leült az asztal mellett lévő lócára, és elmondta küldetését, kezdve Péter apostolnál. Ez varázs-szó volt a világnak ezen a távoli helyén. A férfi könnybe lábadt szemmel nézte a derék fiatalembert, és itta szavait. Majd Benoni lecsatolta derekáról a széles bőrvet, és óvatosan előhúzta belőle a gondosan ruhába csavart bőrtekeresztet. Aztán ünnepélyesen átadta vendéglátójának. Az megcsókolta az iratot, a szíve fölé szorította, és fennhangon egy hálaadó zsoltárt kezdett énekelni.

Odaszólt a feleségének és a fiának: „Hívjátok össze a testvéreket! Ma örömmünnetet ülünk. Jézus Urunk drága apostola jött el közénk e kedves küldemény által. Este felolvassuk, és megbeszéljük az üzenetet!”

Felejthetetlen esti istentiszteletre gyűltek össze a helyi hívők. Alig értek a lakás két belső szobájában. Lehettek vagy húszan-huszonöten. Benoni lelkét áthatotta a hit ereje, értelmét átvilágította a hit ragyogó fénye. Nem is a földön érezte magát, hanem a magasságok felé szárnyalva lebegett. Elmondta Rómában történt megtérését, beszélt az ottani gyülekezetről, valamint a nagy tekintélyű pásztorról, aki az Úrral járt együtt évekig. – Levélbeli intelmeit isteni kinyilatkoztatásként fogadták.

Napokon keresztül csak pihente a megterhelő út fáradalmait. Ismerkedett a kis városkával, az emberekkel. Úgy tervezte, hogy még ez évben visszaindul a fővárosba, de könnyen le lehetett erről beszélni. Előbb a tapasztalt öregek szavát hallgatta meg. Ebben az időben kezdődik a heves északnyugati széljárás. Ilyenkor nem szabad hajóra szállni, mert az ember nem oda jut, ahová szándékozott.

De egy sokkal nyomósabb érv is amellet szólt, hogy maradjon. Megpillantott ugyanis egy fekete női szempárt, és most nem tud szabadulni. Ennek hatására munkát keresett a városban, és beállt dolgozni egy jól menő asztalos-hajóács-műhelyben. Az utazást a

következő esztendőre halasztotta.

„Menj föl, kopasz, szállj az égbe!”

A Hermon-hegytől a Vörös-tengerig egy geológiai törésvonal mentén helyezkednek el azok a földterületek és lakott települések, melyekről mind az Ó-, mind pedig az Újtestamentum történetei beszélnek rendkívül színesen, változatosan és izgalmasan.

Az a hosszú hegyvonulat, amely végighúzódik a Jordán folyó nyugati oldalán, le egészen a Holt-tengerig, olyan titkokat őriz, hogy ezeket mind a mai napig nem sikerült kikutatni, felszínre hozni. Szinte valamennyi hegycsúcson építő emberi kezek alkotásainak a maradványaiba lehet ütközni. Ezekben valamelyik istenüknek oltárt készítettek, áldozatokat mutattak be valamikor az ősidőkben.

Amikor Izrael törzsei meghódították az „ígéret földjét”, a bálványimádást természetes módon felváltotta mindenfelé az egyetlen Jehova Isten imádata.

Az azonban többnyire csak egy szent szándék maradt, hogy csupán egyetlen helyen, egyetlen oltáron mutassák be áldozataikat ennek a láthatatlan Istennek.

Egyszerűbbnek találták a törzsek és vezérek, papjaik, hogy egy-egy ősi liturgiai helyen új oltár épüljön. Így legalább nem kellett évente egyszer vagy többször is hosszú zarándoklatokat szervezni és lebonyolítani abból a célból, hogy elérjék a központi istentiszteleti helyet, mármint a szent sátozt vagy később a templomot.

Erről szól a kármel-hegyi párviadal is a két nagy rivális, a Baal-papok és Illés között, melynek végén szó szerint patakokban folyt a vér a kis Kison-folyócska medre felé.

Hasonló események játszódtak Samária hegyein

is. A Garizim-hegyen oltár épült, és itt játszódtott le számtalan vallási esemény, amelyek inkább Jeruzsálemben lettek volna esedékesek.

Eszközök híján Isten prófétái feladták, sőt, el sem kezdték a lelki háborút a lévita papsággal, hogy kiderüljön, melyik oldalon áll az igazság.

A két nagy szellemóriás: Illés és Elizeus! – Lenyűgöző mindkettőnek az élettörténete. Néha szinte nem is tudjuk, hogy két külön történetről van-e szó, vagy a kései elbeszélők egybemossák a két személy működését, és csekély eltéréssel vagy ezt, vagy azt mesélik el újból.

Egy történet azonban teljesen kiválik a sok közül. „Elizeus és a medvék” – ezzel a címmel lehetne jellemezni e véres sztorit.

Béthelt abban a korban sokan „a gyermekek városának” nevezték. Kultikus központ. Baal-papok százzal származhattak ebből a városból, akik talán innen jártak át a kármeli központjukba is, hogy ott végezzék a Baal körüli szolgálataikat.

Amikor a nagy ítélet végbement Illés és papjai által Isten parancsára, utána több száz gyermek maradt Bethelben apa nélkül. Ezek lassan felcseperedtek. Ők lettek ott az állandó liberális ellenzék – a próféták gyermekeivel és a Jehova-kultusszal szemben. A közelmúltban oly divatos bálványimádást egy-két újabb generáció életideje alatt nem lehet elfelejteni, nem szabad számításon kívül hagyni.

Elizeust mindenki úgy ismerte, mint a láthatatlan és egyetlen Jehova Isten fanatikus prófétáját. – A Bethelben tanyázó „baalista” fiatal „galerinek” az életében az volt a poénos, a sikkes, hogy próbálják mindegyképpen gáncsolni a munkáját, nehezebbé tenni prófétai szolgálatát. Összefogtak hát, és megindult el-lene a „tüntetés”, kibontakozott egy bizonyos „lelki

ellenforradalom”.

Illés elragadtatása után Elizeus – szívében megrendülve, hitében azonban megdicsőülve, elgondolkozva ballagott vissza Béthel felé, ahol élt, ahol szent szolgálatát végezte. Idős példaképe, Illés már felvitetett megbízójukhoz a mennyekbe. Ő, mint szellemi örökös, telve volt spirituális erővel, hiszen a Lélek „kettős mértéke” valódi telítettséget vitt fanatikus személyiségébe. Körülötte sürgölődtek fiatalabb kísérői, a prófétaiskola lelkes hallgatói, valamennyien tele megválaszolatlan kérdésekkel, hiszen látták, ha távolból is, a sorsdöntő eseményt.

Átélték a vihart. Tornádószerűen tört rájuk, kavargott a hatalmas erőáradat. Mint valami iszonyatos forgószél. Villámok villantak, vakító fények sziporkáztak. A fekete magasságból sötét felhő tölcseré nyúlt alá a hegyre, közeledett – rettentő dörgések, zúgások közepette. A két próféta szinte egybemosódó alakját egy napnál fényesebbnek látszó tűzgömb foglalta magába. Pörgött-forgott körülöttük minden. A csattogó hangoktól csaknem megsüketülő fülük mintha harci kocsik fémkerekeinek robaját is hallotta volna, vagy elszabadult, bőszen száguldó vadlovak nyerítését sejdítették volna eközben.

Végül már csak azt látták, hogy szinte semmit se látnak. Vaknak és süketnek érezték magukat mindazok is, akik a túlparton tartózkodtak, és szemlélték a fényjelenséget.

Elizeus arra eszmélt, hogy artikulátlan hangon ordít valamit. Öreg mesterétől elszakították a vonzó-taszító erők. Illést ugyanis acélos karok ragadták meg, és rántották fel a harci szekérre. Az továbbdübörgött, ő pedig ott állt merev tagokkal. Csak a toroka engedelmeskedett a riadalom belső erőinek, és kiáltozott kétségbeesve: „Atyám! Atyám! Izrael harci kocsijai és lovasai!”

Aztán egy irtózatosan csendes pillanat, vagy perc, vagy óra, nem lehetett tudni, csak érzékelni, hogy vége mindennek, nincs tovább, és valami új időszámítás kezdődhetett, mert abban a minutumban Elizeus elgondolta magában: „Na, most mi lesz?! – Hogyan tovább?!”

A Jordán túlsó partja felől hangfoszlányokat hoz a szél. Kísérői, a prófétafiak, kiabálnak, integetnek neki: „Hahó! Hahó! Itt vagyunk! Gyere vissza közénk! Mennek a fiúk, hogy átkísérjenek a sebes vízfolyamon!”

Elizeus azonban fölemeli a karját, és int nekik. Mint amikor azt üzenjük a távol állónak, hogy „Állj!”, „Várj még egy keveset!”

Fölemeli Illés földre hullt palástját, odaáll a folyó partjára, és hangosan fohászkodik az ott átvonuló Teremtőhöz: „Itt vagy még, Istenem?! Ha igen, kérlek, segíts! Cselekedj, Uram!”

Majd összefogja a palástot, rásuhint vele a vízre, mire a Jordán kettéválik, és a remegő szívű próféta elindul a nyugati part felé, a rá várakozók csoportja irányába.

Egymás szavába vágva beszélnek meg izgatottan, hogy „az Illésben működő Lélek Elizeusra szállt!” Némelyek a földre borulva tekintenek a folyó felé, mások pedig ugrándozva ujjonganak, és szökdécselve indulnak Elizeus felé, hogy fogadják őt, és kövesék, bárhová is menne.

A prófétagyülekezetből sokan földre gyökerezett lábbal ácsorognak, nem akarnak indulni. Egy kis küldöttségféle megszólítja a prófétát: „Atyám, hadd menjünk, megkeresni urunkat, Illést! Hátha Isten Lelke elragadta őt, és letette valamely közeli hegyre, vagy völgybe. Ne hagyjuk ott őt egyedül, hiszen a mi vezérünk!”

Elizeus biztos a dolgában. Láta és tudja, mi történt, átélte az erő átáramlását is, mi értelme volna keresőakcióba kezdeni! Végül azonban enged az unszo-

lásnak. Ötven ember szétszéled, elnyeli őket a messzeség. Három napig keresték, de nem találtak senkit, semmit.

Addig a próféta Jerikó városában tartózkodott. „Mondtam nektek – szólította meg őket –, hogy ne menjetek.” És részletesen elbeszélte előttük, mi történt a Jordán folyó partján.

Jerikóból, ahol a mérgező forrás vizét gyógyította Istentől nyert többlethatalmával, indult tovább Béthel felé.

Egyedül ment, mert magányra vágyott. Fújtatva ballagott fölfelé a meredek kaptatón. Tudta, hogy az események híre már megelőzte. Ennek köszönhetően hamar vége szakadt egyedüllétének. Egy hatalmas csapat fiú közeledett a hegyre vezető út felé. Láta, és a köntösük színéről és mintázatáról azonnal felismerte, hogy ezek valamennyien a Jehova ítéletének áldozataul esett próféták és papok leszármazottai. Bétheliek valamennyien.

Tanítóik a bosszúállás és gyűlölet szellemében nevelték és képezték őket mind e mai napig. Hallották, hogy Illést elragadta az ő Istene, tudták, hogy Elizeus ily módon vezetővé lett, és támasz nélkül maradt. Azt nem sejtették, mit jelentett a próféta számára a nagy elődből átszármazó kétszeres része a Szentléleknek. Senki se gondolhatta, hogy ez a kettős mértékű erő áthatolhatatlan védőpajzs a próféta élete körül, sőt, ez az erő kisugárzik, ha az oltalomnak arra a megnyilvánulási formájára van szükség.

A fiatalok nagyszájú hangoskodói fölheccelték társaikat, igazi tömegtüntetés szerveződött pillanatok alatt. Egyre közelebb nyomultak Elizeushoz, és hangos ordítással próbálták őt először nevetségessé tenni, később pedig akár bántalmazni is.

Gúnyos rigmusokat kreáltak a hangadók. Illés már „elszállt” közülük, most Elizeus lett gyűlöletük célpontja.

Az alábbiakban próbálom rekonstruálni, miket mondhattak. Talán ilyeneket:

„Jöjj fel, kopasz! Tűnj el, kopasz!
De ő marad. – Milyen ravasz!”

„Figyelj, kopasz, a példára:
Repülj te is őutána!”

„Az öregnek nincs már haja.
Mégsem szállt el. Ez a baja!”

„Kopasz Elizeus, repdes a palástja.
Repülj fel az égig, mindenki hadd lássa!”

„Itt a vége, fuss el véle!
Kopasz barát, szállj az égbe!”

Ezeket üvöltözik a felbőszült ifjak. Közben elkezdnek táncolni, ugrándozni, egyre szorosabb gyűrűt vonva köré. A felszálló porban Elizeus alig kap már levegőt. Hirtelen földre borul, karjait fölemeli, és elkezd hangos szóval fohászzkodni: „Ó, Uram, seregek Istene! Könyörülj rajtam! Ne hagyj magamra!”

Egy pillanatra csend borul a hegyoldalra, a rajta átvezető útra, a tomboló fiatal fiúkra... Majd az erdőhöz közeli oldalról iszonyatos, sikoltozó ordítás halatszik.

Egy csapat fiatalember kétségbeesett hangon kiabál és menekülni próbál. De egyik oldalon meredek sziklafal állja útjukat, másikon egy mély szakadék ásít előttük. Amott pedig a népes gyereksereg, a tünnetők.

Az erdőből ugyanis két óriási méretű barnamedve lép most elő, jobban mondva kitör, előront. Anyamedve az egyik, másik meg a párja. Valószínűleg a bocsaikat akarják megvédelmezni a külső háborgatóktól.

A nőstény medve látszólag minden tervszerűség nélkül, óriási szökdelő lépésekkel halad előre, és lapátszerű mancsaival csapkodni kezd a gyerekek között. Ujjnyi hosszú karmaival halálos sebeket osztogat. Hat fiú máris moccanatlanul hever a csatakos fűben. A másik vadállat, megérezve a vérszagot, ekkor csatlakozik családmentő párjához, és nincs irgalom, tombolva pusztítanak, mint a kézitusázók a háborúban. A gyerekek menekülnének, de többnyire csak egymásba gabalyodnak, és vinnyogva mentenék az életüket.

A medvék dühe csillapodván visszahúzódnak erdei rejtekükbe. Nem sok idő múlva a hazamenekülők riasztására felfegyverkezett bétheli férfiak érkeznek, hogy levadásszák a két megvadult fenevadat.

Nem lehet mondani, hogy ez az eset növelte volna a próféta népszerűségét. Az viszont bizonyos, hogy a tekintélye félelmetesen magasra szökött.

(Hat fiúáldozat elég lehetett volna. De az ige azt mondja, hogy „hétszeresen verlek meg benneteket...”)

Záradék: két igehely

„De ők kigúnyolták az Isten követeit, megvetették kijelentését, és gúnyt űztek prófétáiból, míg oly magasra nem csapott az Úr haragja népe ellen, hogy nem volt mentség.”
– 2 Krónika 36:16

„Ha mégis szembeszálltok velem, és nem akartok rám hallgatni, akkor hétszeresen verlek meg benneteket vétkeitek miatt. Rátok küldöm a mezei vadakat, és elragadják gyermekeiteket, kiirtják állataitokat, és megritkítanak benneteket, útjaitok kihaltak lesznek.” – 3 Mózses 26:21–22

Történet a „felház” lakóiról

Nem fontos a nevem. Jeruzsálemben lakom, mintegy hatszáz lépésnyire a keleti kaputól, amelyen át az Olajfák-hegye felől a városba lehet jutni a Kidron-völgyén át. Kétszintes épületben élek, családommal együtt. Az alsó szinten – a szállodai részben – szobákat szoktam kiadni az ünnepekre érkező zarándokoknak, vagy a bármikor jövő vándoroknak, utazóknak. Az emeleti traktuson, a „felház”-ban én lakom, családommal. Van itt egy nagyobb terem is. Családi ünnepi események alkalmával itt szoktunk együtt ünnepelni, étkezni. Elférünk benne akár harmincan is, ha kell. Az étkező mellett van egy megkülönböztetett vendégeknek szolgáló vendégszoba is. A Mester gyakran szállt meg ezen a helyen nálam. Én vagyok az a bizonyos „vizeskorsós ember”, akiről Lukács testvér, az orvosunk is említést tesz feljegyzéseiben.

A pütkösdről akarok beszámolni röviden. Hetek óta nálam laknak a tanítványok. A gazdag jeruzsálemi és galileai pártfogók jelentették mindeddig az anyagi háttérüket. Köztük van a nagyon gazdag Mária Magdolna is Magdalából, valamint arimátiai József a főtanácsból kollégájával, Nikodémussal együtt.

Azon a reggelen korábban ébredt a társaság. Nagy jövés-menésre lettem figyelmes. Tisztálgodtak, futkostak, beszélgettek, szobánként elmondták a törvény szerinti rituális imádságaikat. Mindenfelől az éneklés-szerű imaszövegek gajdolását lehetett hallani.

A reggelit én készítettem a tanítványok részére. A családom tagjai is ott sürgölődtek körülöttem. Friss kenyérlepeny átható illata lengte be az egész házat, valamint a sült hús étvágygerjesztő szagának jelenlétét is mindenütt lehetett érezni.

Hallottam, amint a város központja felől, a templom irányából nagy csapatok vonulnak az északi kapu felé, ott ugyanis bárki megvásárolhatta az áldozás-

hoz szükséges állatot. Zsúfolásig megtelt Jeruzsálem zarándokokkal. Most ünnepli az egész zsidó közösség a „pentekosztét”, a páska utáni ötvenedik nappal kezdődő aratási ünnepet. Felhozták a szent helyre az első zsenget, a gabona első kévéjét, a gyümölcsfa első termését, egyéb termények elejét. Málhával megrakott állatok, teher alatt görnyedő szolgák mindenfelé, hangoskodás, tülekedés, izgatott rohangászás az utcákon, tereken.

Vendégfogadóházamban a „kiválasztottak” elvonulhattak a sokadalomból, és viszonylagos csendben és nyugalomban készülhettek az ünnepi reggeli elfogyasztására. Egy szakácsnő étkezéshez hívó kongatására felerősödtek a zajok, és mindenki pergő nyelvvvel beszélte el társainak, hogyan aludt, mit álmodott, miként fogja megünnepelni a mai napot. A tanítványi közösség bevonult az étkezőterembe. Mindenki elfoglalta megszokott helyét, hiszen hetek óta itt töltöttek minden reggelt és minden estét, közös étkezésekben, szeretetben, Jézus nevét gyakorta emlegetve.

Amikor ki-ki megtalálja a hosszú kereveteken és ülőpadokon a helyét, Péter, akit mindegyikük elfogadott vezetőjüknek, feláll, int a többieknek. Mindenki áll már, és fölemelt karokkal együtt mondják az étkezés előtti áldást. Ma különös hangulata van a közös áhítatnak. Szinte a levegőben lóg, hogy hamarosan történni fog valami közöttük. Aztán leülnek, szeretettel átfogják egymás vállát, és halkán elkezdenek zsolnárt énekelni. Egy-egy hosszabb strófa után valaki feláll, imát mond, aztán tovább énekelnek. Örömmel tekintenek egymásra. Nyoma sincs már szívükben a régi féltékeny feszültségeknek, vitáknak, nézetkülönbségeknek. Mindenki mindenkinek testvére, barátja, szövetségese életre-halálra.

Jó étvággyal reggeliznek. Ma Andráson a sor, hogy elmondja a záró áldást. Az utolsó szavakat szótalolja már. „Ámen! Dicsőség! Halleluja!” – Hirtelen néma csend lesz, majd valamennyien földön túlnak

tűnő hangot hallanak. Ezen a tájon pillanatok alatt kitörhet a vihar. Úgy érzélik, hogy sebesen zúgó orkán támadt a városra, az épületre, amelyben tartózkodnak. Mintha villámlott volna élesen, és némi feszültséggel várnak a dörrenésre. De csak a vihar hangjai válnak egyre hangosabbá. Akárha a tengeren volnának, ahol már annyi vihart átvészelték.

Amikor már szinte elviselhetetlenné lesz az „elemek” harsogása, hirtelen csend, némaság, majd egy éles fénycsóva fut körül a termen. A fejek lehajolnak, érződik a Hatalmas, a „kimondhatatlan nevű” delejes jelenléte. A csóvából kicsiny lángnyelvek szakadnak le, egy-egy megnyugszik mindegyikük feje fölött. Soha nem érzett bizsergés járja át testüket, tapasztalják, hogy erő vonul át tagjaikon. Agyuk kiürül a hétköznapi gondolatoktól, emelkedett eszmék kezdenek bennük kavarni, mondatok formálódnak a nyelvükön, izegni-mozogni kezdenek, egyikük-másikuk felszökik a helyéről, körülnéz, mosolyra, nevetésre húzódik az ajka.

Simon Péter tér magához elsőnek. Határozottan feláll, majd elkezd beszélni. Elmondja, neki mi a látása ezekkel az eseményekkel kapcsolatosan.

Atyámfiak! Ne riadozzatok! Beteljesedett Urunk és Mesterünk ígérete. Vajon nem ő mondta, amikor elhagyott bennünket a hegyen, hogy „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek”?! – Ti is érzitek az erőt? Mert én egészen felajzott vagyok, és mennék máris a városba, hogy tanúja legyek Megváltómnak azok előtt, akik őt keresztre juttatták. Most még tartunk egy hosszabb felkészülő csendességet, könyörögjünk valamennyien, és azután induljunk! Azt is ő üzeni, hogy nem kell aggódnunk, mit mondjunk, mert ez a Lélek adni fogja ajkunkra a szót. Én máris érzem, amint formálódnak értelmemben az őt megvalló mondatok. És szinte hihetetlen, de olyan kifejezések kerengnek bennem, hogy talán bármilyen nemzetiségű és nyelvű zarándokkal meg tudnám értetni

magamat. Ugye, ti is így éreztek!

Egyhangú igen a válasz.

Nem mondta senki, de egy belső parancsnak engedve minden tanítvány leborult a földre, úgy adtak hálát. Hangos szóval dicsőítették Krisztust, akinek az ígéretei igazak és ámenek, beteljesednek azokon, akik hisznek benne.

Alig egy óra elteltével kirajzottak az utcára. Senki- nek sem jutott eszébe, hogy – szokásuk szerint – előbb killessenek a résnyire nyitott kapun, nem jár-e arra éppen egy római járőr csapat, vagy nem ólálkodik-e a ház körül a templomórség egy-két besúgója.

Teljes bátorsággal és fékezhetetlen örömmel igyekezett mind, hogy engedjen a Lélek szavának, és menjen, akár a föld végső határáig, mert el kell mondania, hogy az Úr Jézus Krisztus meghalt ugyan, de feltámadt, él és uralkodik örökkön-örökké!

Angyalok a faluban

Alkonyodik. Havas felhők hömpölyögnek az északi hegyek irányából. Vastag kendőbe bugyolált aszszony bukkan elő a ködös homályból. Valami nehéz csomagot ölel magához, ez kissé esetlenné teszi a járását. Egy rácsos vaskapu előtt lelassít, és megáll bizonytalanul. Aztán nekibátorodik és benyit. Megindul befelé a frissen sepert járdán. Hó borít mindent. A hátsó udvarból kakas kukorékolása hallatszik.

A tornácon megáll. Ferdére taposott csizmáiról próbálja letopogni a havat. Egy kopott seprűvel rásegít, majd bekopogtat az ajtón.

A háziasszony hallja a csapkodást, dobogást, azonnal kifordul a konyhaajtón.

- Jó napot, kedvesem! Keres valakit?
- Drága tiszteletes asszony! Ugye, jól mondom? Fázunk. Szeretnénk egy kicsit megmelegedni. Mert nem egyedül vagyok ám!

És már bontogatja is a keblére ölelt csomagot, melyből egy kicsiny gyermeket forgat elő.

- Ketten vagyunk ugyanis. Én, meg ez a kis ártatlan.

- Milyen idős az a csöppség?

- Hároméves, fiúcska. Tomika a neve.

- Akkora éppen, mint az én kis Katikám, a legkisebb! Na, üljenek csak gyorsan a sparhelt közelébe! Ott az a hokedli meg a kis sámli. Melegedjenek, hiszen látom, ugyancsak átfáztak!

- Nagyon megköszönöm a tiszteletes asszonynak. Ugye, nem baj, hogy így mondom?

- Jól van az, kedvesem. Egyébként Jolánka vagyok. Így ismer engem a falu népe.

- Drága Jolánka néni! Én az ország másik végéből érkeztem, a Dunántúl nyugati sarkából. Vonat hozott a városig, onnét pedig egy bácsi, lovas szánnal, szíveségből. A dédihez jöttünk volna, de néhány hete meghalt. A házat meg eladták a közeliiek. Senki se maradt a faluban. Amint lehet, majd hazautazunk. De addig...

- Semmit se búsulj, aranyoskám! Itt maradtok most nálunk! Majd vacsora közben mindent megbeszélünk. - Gyerekek!

A szobaajtó kinyílik, és betódul négy gyermek. A legkisebb akkora, mint Tomika. A nagyobbak tíz év körüliek lehetnek. Két fiú, egy leányka. Körülülük gyorsan a nagy vacsorálóasztalt. Bejön az apuka is. Köszönti a vendéget, beszélgetni kezdenek.

- Szorítsunk csak egy kis helyet a vendégeinknek is!

Mielőtt elkezdenék az ünnepi étkezést, mert éppen szenteste történnek ezek a dolgok, az édesapa megnyitja a családi Bibliát, és olvasni kezdi a karácsonyi történetet. Épp az a választott ige egyik mondata,

hogy „nem vala nékik helyök a vendégfogadóház-nál”. A történet felolvasása után az anyuka elmondja azt a keveset, amit a vendégekkel kapcsolatban megtudott. Majd felteszi a kérdést:

- Gyermekeim! Mondjuk azt, hogy most a mi kis falucskánk az a Betlehem, és ez a vendég fiatalasszony és a kisfia keresik a szálláshelyet éjszakára, mint valamikor Mária a születendő Úr Jézusnak. Mit gondoltok, befogadjuk őket az otthonunkba néhány éjszakára, vagy mondjuk azt, hogy mi sokan vagyunk, nincsen számukra hely?

A gyermekek arca felragyog, és szinte egyszerre kiáltják lelkesen: - Fogadjuk be őket! Ahol hatan el férnek, ott nyolcan is megalhatnak! Hadd maradjanak nálunk!

A legidősebb fiú még hozzáteszi:

- A múlt vasárnap azt tanultuk a vasárnapi iskolában, hogy... Na, inkább elmondom az aranymondást: „A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ezáltal némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg.”

Megszólal erre a legkisebb:

- Akkor mi most kettővel is találkoztunk: egy kis anyállal, meg egy nagyobbbal. Szervusz, Tomi angyal! Én még a kiságyamat is szívesen megosztom veled.

- Te pedig, kedvesem, kapod a vendégágyat - mondja az anyuka.

Az asztal körül a család minden tagja imádkozik. A vendég fiatalasszony pedig végigzokogja a különös házi istentiszteletet. Ilyenen ő még soha életében nem vett részt.

Vacsora közben oldott beszélgetés következik, mind a négy gyermek versengve, egymást túllícitálva felajánl valami ajándékot a kis vendégnek.

Mert akkor igazi ünnep a karácsony, ha a Legnagyobb Ajándék, Jézus Krisztus az emberi szíveket is ajándékozásra, vagyis igazi szeretetre hangolja.

Mindig van miért hálát adni

Amit most elmesélek, igaz történet, szem- és fültanú vagyok.

Gyulán volt lelkipásztor édesapám, ott ért bennünket az orosz front. A tizenkettedik esztendőben jártam. Az iskolában úgy tanultuk, azt kell mondani, hogy a dicsőséges szovjet hadsereg felszabadított bennünket.

Amelyik otthonban tizenéves leány is volt, azok a családok örökös rettegésben éltek. Mióta világ a világ, háború idején mi sem természetesebb, mint hogy a legyőzöttek minden tulajdona szabad prédává lesz. Katonának a fiatalokat szokták behívni, és ezek a fiatalok néhány hónap alatt átalakulnak fenevadakká. A „felszabadított” területek édesanyái páni félelmek közepette gondoltak arra, hogy beront az otthonukba egy önmagából kifordult, kiéhezett sakálgyerek.

Ülünk a konyhaasztal körül az egyik vasárnap reggel. Alig szólunk egymáshoz, eszünk. Hirtelen nagy puffanás hallatszik a kerítés felől. Egy zöldes színű ruhába öltözött, vézna alak oson el az ablak alatt. Pár pillanat múlva megnyikordul az ajtó, és belép a konyhába egy fiatal orosz katona. Két sáros kezével a géppisztolyát markolja, és sebesen, hadarva beszélni kezd. Természetesen egy mukkot se értünk az egészből.

Egyetlen nyugodt ember van köztünk, az édesapám. Hellyel kínálja az idegent. Riadtan forgatja tekintetét az orosz „gyerek”, kérdezzet valamit. Később megfejtettük, hogy németekre vadásztak, azt kérdezte, nincs-e a házban „nyemeckij szoldát”.

Vége leül. Az asztal szélén ott van a nyitott Biblia, reggeli áhítat következett volna. A könyvön megakad a szeme. Láthatóan megnyugszik. Belelapoz. Tudja, mi az, de honnan ismerné a magyar betűt! Vé-

gül abbahagyja a lapozást, leteszi a könyvet. A szájára helyezi a mutatóujját, mint mikor azt mondjuk egymásnak: pszt, csend, most nagyon figyeljete! Kigombolja mellén a katonazubbonya zsebét, és látjuk, hogy egy koszos rongydarabot próbál onnan előhálászni.

Napvilágra kerül egy gyanús színű ruhába csavart kis lapos csomag. Leteszi az asztalra, a géppisztolyt a jobb derekánál hátra fordítja, aztán, óvatosan kipólyálja a titokzatos csomagot. Mi, gyerekek, de a szüleink is szinte száj tátva lessük, mi lehet az. Egyszer csak látjuk, hogy egy puha fedelű kis könyvet forgat ki a rongyok közül.

Ni csak! Ez olyan, mint egy kis méretű Újtestamentum! Persze, hogy olyan, hiszen az is!

A kis sovány orosz fiú gondosan megtörölgeti a kezét a rongyba, majd óvatosan kézbe veszi a kis Bibliát, és belelapoz. Rábök a mutatóujjával a mi nagyobb Bibliánkra, és gesztikulálva kéri édesapámat, hogy ő is vegye kézbe a könyvet, és amit ő mutat, azt keresse ki. Látszik, hogy nagyon otthonosan forgatja a Bibliáját, és így – az igeversék segítségével – kommunikálnak egymással: egy hívő orosz fiatalember és egy magyar baptista lelkipásztor.

Már nem nagyon emlékszem a beszélgetés részleteire, csupán arra, hogy édesapám a Lukács tizenegy harminchéttel fejezte be. A fiatalember váltig kérdezgette, hogy „szivódnya”? „Szivódnya”? Mire mi mindnyájan, mintha értenénk, bólogattunk, hogy igen, szivódnya. És a kis orosz üdvözült mosollyal ígérte, hogy aznap délben visszajön, és nálunk ebédel. – Ez volt az említett záró igevers: „Beszéd közben pedig kéré őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leült enni.”

Később, az ebédnél kiderült, hogy Harkovban laknak a szülei, az édesanyja tanítónő. Ő maga már be-merített hívő, és Harkovban nagyon sok baptista hívő él – a sok üldöztetés ellenére.

Drága orosz barátom, ha ott nem maradtál valahol a harcmezőn, s ha még élsz a nagy Oroszország valamely zugában, vajon mennyire emlékszel ebből a furcsa találkozásból? Nyolcvanéves „tatuska” lehetsz. Meséled-e a dédunokáidnak, milyen ételeket ettél egy magyar baptista lelkipásztor család asztalánál, és hogyan lett kapocs köztetek az Ige, mely az ellenséget is barátta tudja tenni, hiszen élő és ható?!

Amint a múlt homályából előbukkant értelmemben ez a történet, ez lett az én hálaadó sztorim ebben az esztendőben. – Köszönöm, Istenem, hogy abban a vérzivataros időben hozzánk vezéreltél egy idegen hívő testvért, és megtanítottál arra, hogy tebenned és teáltalad miként lehetnek a távolvalók közelvalókká!

Megszületett, és mi csodáljuk Őt!

Első fejezet

Bozontos haja-szakála miatt öregebbnek látszik, mint amilyen, pedig ereje teljében van. A meredek magaslat tetején álló kőházakban tölti immár a hetedik szombatéjszakáját. Ilyenkor csak hajnaltájt indul a lenti erdőszéli otthonába, hogy egy kicsit aludjon is. Egész éjjel a csillagos égboltot vizslatja. Belátta, hogy érdemes volt megvásárolnia a kínai kereskedőtől azt a súlyos, hosszúkás műszert. Mintha a fogát húzták volna, amikor ki kellett fizetnie az árát.

Azóta azonban megváltozott az élete. Hat héttel ezelőtt különösen, amikor azt az új égi jelenséget fölfedez-

te. Előbb kettős csillagnak nézte, konstellációnak gondolta. De az a csillag egyre fényesebbé válik. Űstökös nem lehet, nincs csóvája. Tehát egy új égi üzenet. Valahol új király született e sáros földgolyón. Őrá mutat.

Ezt közelről is látnom kell! – gondolja magában. Néhány jó barátját már fölkereste. Belelkesedtek ők is. Az egyiket királyi leszármazottnak tartja mindenki. Szép arcú, délceg dalia. A másik a földesúr fia, félelmetes harcos, a szomszédos ország hadseregének egyik főtisztje.

Összebeszéltek, hogy tesznek egy nagy utazást nyugatra, amerre a csillag mutat. Ha új herceg látott napvilágot valahol, illendően köszöntik, megajándékozzák királyi módon, és a támogatásukról biztosítják.

De hol találják? – Az „öreg” csillagbúvár már talált két halvány nyomot. Régi-régi tekercestöredék, rajta elmosódó szócska, csupán három betű:

J U D. . . Másik egy égetett cserépdarab, ott is egy sor, efféle olvasható, ha nem tévedett: M I K . . . J A H és B E T . . . H E M.

Elmondta barátainak: ez azt jelenti, hogy van valahol a világon egy ország, szerinte JUDEA, ahol MIKEÁS próféta rámutat BETLEHEMRE. Ott született az új király.

Elég ennyi egy józan embernek?! Hagyjon itt mindent a bizonytalanért? Barátaival együtt döntött. Elindulnak!

Az úti poggyász már összerakva. Élelem, takarók, fegyver. Az állatok felkészítve. Egy karaván indul három hét múlva. Csatlakoznak hozzá.

Második fejezet

Juszuf, a pásztor így beszél magáról:

A földesúr háznépéhez tartozom gyermekkorom óta. Itt legeltetünk, mert pásztor vagyok, a betlehemi városi réteken. Dimbes-dombos terület, a völgyben

gyér vizű vádival. Ha kiszárad, vannak kútjaink, ott itatunk.

Nagy a nyáj, és mintegy tucat az őrző legények száma, akik alattam dolgoznak. – Olyan volt az az éjszaka is, mint a többi. A nyájak a hodályban, az emberek a szénakazlak körül. A tűz leégett már, csak parázslott.

A birkák elcsendesedtek, bár az akolban mindig van mocorgás, lökdösődés. A fiúk a takaróik alatt. Egyik-másik még sutyorgott, halkán beszélgettek, aztán csend. Én szoktam az első őrseget adni, egy családos galileai férfi a társam.

A pajta oldalának dülve hallgattam, mit magyaráz a komám. Sokszor elmondta már, de nem számít.

Olyan volt a levegő, mint mikor változni kíván az időjárás. Sajgott a bal csípőm. Nézelődtem, aztán leköppant a szemem. De a neszekre fel szoktam ébredni.

Arra riadtam, hogy fentről nagy fényesség árad. Ránk is, meg az egész tájra. De ez még semmi! Hanem hirtelen énekszó is harsant a magasból.

Ekkor már kezdtek életre kelni a társaim is. Mind meg volt rémülve, akárcsak én magam is. Felugráltak, ide-oda futkostak, némelyik még ordibált is riadtan. – Mi van? Mi történt?! – kérdezték. Amikor már majd megbolondultunk a félelemtől, egyszer csak egy magas, tiszta hang kiáltott bele a zürzavaros éjszakába.

Ne féljetek, pásztorok! Nincs veszély. Nagy örömet hirdetek inkább. Ezen fog majd örülni mindenki. Megszületett a Messiás! Itt, a közelben. Dávid városában, Betlehemben. Rátalálhattok ti is, csak egy kis pólyásbabát keressetek! Ott fekszik egy jászolban, egy istálló mélyén.

Ijedt ugrámozásunk dicsőítő táncikálásba fordult.

Na, emberek, rajta, induljunk! Keressük meg azt a kicsiny Üdvözítőt! Aki előbb rátalál, fújjon a sípjába, hogy odarohanhassunk mind.

Ki mit tudott, vittük magunkkal. Egy kis ezt-azt,

tejet, sajtót, maradék lepényt. Ha már így esett, ne menjünk ajándék nélkül.

Meg is leltük őket egy szeráj hátsó traktusában. Az apa épp rendet rakott maguk körül egy háromágú favillával. Az édesanya kimerülten aludt, a pici kis élet pedig mocorgott, szemlélődött. Minket is mintha láttott volna, mert ránk mosolygott kedvesen.

Harmadik fejezet

Sokféle probléma a jó ivóvíz. Mi Názáretben erre sohasem panaszkodhattunk. A mi házunktól is egy kőhajításnyira ott a forrás, a szomszéd kertjében. Béjárhat oda bárki. Barátságos emberek a lakók. Ácsmester a gazda. Ő már nem túl fiatal, de a felesége gyönyörű fiatalasszony.

Hallatszott valami szóbeszéd, amikor teherbe esett. Állítólag egy angyal is alászállt hozzájuk. Mindenki másképp meséli.

De amikor már közel lehetett az órája, láttuk ám, hogy a férfi lázasan csomagol. Két erős vászonzsákba rakja a famegmunkáló szerszámait. Szénát göngyöltet nem túl nagy kötegekbe.

Biztosak voltunk benne, hogy hosszabb utazásra készülnek. Megyek egyszer hozzájuk két üres tömlővel vízért. Lerakom a tele edényeket, mintha pihennék. Épp jön ki az ember az istállóból. Köszönünk egymásnak.

Adj' Isten, szomszéd! Mondja már, készülnek valahová? Mert minden jel erre mutat. – Hát az összeírásra. Hallhatta maga is, kihirdették. – Miért kell amiatt elutazni? – Mert mi itt lakunk ugyan, de nem vagyunk názáreti születésűek. – Hanem hol születetek? – Mindketten Júdeában. Pontosabban Betlehemben. – A királyi városban? – Igen. – A végén még kiderül, hogy királyi sarjadék lakik a szomszéd-ságunkban. – Meglepődne, ha így lenne? – És mikor indulnának? – Bizonytalankodunk, mert az asszony

minden-órás. Nehogy utazás közben érkezzék el az ideje! – Majd mi is elmondunk érte egy fohászt, hogy minden szerencsésen történjék.

Másnap korán reggel látjuk ám, hogy elindulnak déli irányba, ahogy kell, Jeruzsálem felé. A szamar felmálházva, a csomag tetején a fiatalasszony kuporog, József bátyó pedig fogja a kötőféket, és vezeti az állatot.

Negyedik fejezet

Jó reggelt, fogadós uram! Az összeírásra érkezünk volna mi is Betlehembe. Tudna két személynek szállást biztosítani? – Tisztelettel üdvözlöm a kedves vendégeket! Hát hogyan tudnék! Foglaljanak máris helyet ennél az asztalnál. Te lány! Hozz valami inivalót a mi fáradt vendégeinknek! Vacsorát szintén parancsolnak, ugyebár? Van itt minden, ami egy utasnak kívánatos. Tessék, tessék!

Nem fér hozzá kétség, hogy ahol pénz van, ott minden van. A fogadó két folyosóján, mindkét oldalon kényelmes, kétágyas szobák várják a vastag pénztárcájú hölgyeket, urakat.

Leülnek az új vendégek, és az ital megoldja a torokukat. De a vendégfogadósét is. Egy valamire való vendég ugyanis nem fukar.

És a fehér kötényt gazda hirtelen elbeszéli legújabb élményét egy názáreti házaspárral. Azok is az összeírás miatt érkeztek. Ő felajánlotta nekik legszebb szobáját, de mindjárt kiderült, hogy ezek a jóemberek ágról szakadt iparosfélék. A férfi legfeljebb ledolgozhatná, ha szállást kapnának valahol, de arra meg nincs ideje.

Láttam én, hogy állapotos a nő. De hát, kérem, én is a piacról élek! Nem fogadhatok be mindenkit ingyért. Vagy akárkit, no de egy fillér nélkül?

Mégis megesett rajtuk a szívem. Ilyen nagy hassal! Csak meg kell pihenniük valahol. Mondom az egyik

szolgának, vigye őket a hátsó udvarba. Van ott egy nyitott, barlangszerű állatszállás. Lökjön be nekik néhány öl szalmát, száraz és védett lesz átmeneti otthonuk.

Nem, ne hálálkodjanak! – mondom nekik. Ennyivel én is tartozom egy honfitársamnak.

Hogy ez mikor történt? Néhány órával ezelőtt. Még fent volt a nap, amikor jöttek. Az egyik főző aszszony szerint lehet, hogy még az éjjel meg fog szülni ez a nő. Nagyon kíváncsi vagyok, fiú lesz-e vagy lány.

Az ember Józsefként mutatkozott be. A párját pedig Máriának szólította.

Ötödik fejezet

Az örök parancsnoka, egy széles vállú katona, mélyen meghajolva szólítja meg a királyi lakosztály felügyelőjét: Üzenetem van Őfelsége számára. Nemrég távol-keleti kinézetű vendégek érkeztek a palota udvarába. A királlyal szeretnének találkozni.

Így kezdődött. És hamarosan már a fényes berendezésű nappaliban ülnek a vendégek. Várják éppen Heródes őfelsége megjelenését.

Szűkszavúan elmondják neki, hogy egy égi jel vezetésével idáig jutottak. Ha ez Júdea, akkor jó helyen járnak. Született-e mostanában gyereke a királynak valamelyik feleségétől?

Heródes meglepődik a nyílt kérdésen. Fokozódó érdeklődéssel kezdi kikérdezni a rangos személyeknek látszó vendégeket. Minden apróságra odafigyel. Majd pedig jókívánságait fejezi ki.

Amennyiben rátalálnátok valahol, mert ebben a palotában nem született új herceg, ti csak fejezzétek ki előtte hódolatotokat, meg az enyémet is! Utána, nagyon kérlek benneteket, küldjetez nekem üzenetet! De még jobb lenne, ha visszatérnétek a pontos információval hozzám. Hogy aztán én is elmehessek, és ahogy egy királyhoz illik, kifejezhessem mély tisztele-

temet az új királyi herceg iránt.

A keleti bölcsek társasága halad tehát előre a maga útján. Éjfél is elmúlik, amikor továbbindulnak. És a csodasorozat folytatódik. Mióta lakott területen vándorolnak, eltűnt a vezér-csillag az égről. Most azonban azt veszik észre, hogy a király-csillag ismét fent ragyog az égbolton, és mintha még pulzálna is a fénye. Szinte sürgeti és vonzza őket, hogy – gyertek bátran, közel a cél!

Útközben megbeszélik, amit valamennyien láttak, hogy a király szemében alattomos, gyilkos fény lobogott, amikor arról az új királyról esett szó.

Ha megtaláljuk, dehogy megyünk mi vissza a palotába! Irány haza, hogy mindenkinek elbeszélhessük rettentő és gyönyörűséges élményünket.

Halad előttük a csillag, ők pedig boldogan poroszkálnak utána. Egyszer csak birkanyáj bégetésére lesznek figyelmesek. Ők már semmin sem csodálkoznak. Ha az égiek ide hozták őket, itt lesz a találkozás az új királlyal.

Záró fejezet

Betlehem városkája szomszédságában dimbesdombos legelő. Egy facsoport közelében sík terep. Fölötte mintha felhők kavargása látszanék, de ez inkább csak gomolygó fényes pára, mert az ég egyébként tele milliányi csillaggal.

Ahol a légmozgás látszik, mintha az egyik legfényesebb csillag egészen közel szállna a földhöz, és egy nyíllövésnyi magasságban megállna, hogy onnét szórja a tündöklő fényt arra a tájra, ahol játszódik a történet, hogy egy csapat pásztorember megy sietve a város felé. Útjuknak célja van már.

Az égből karének harsog hatalmasan, majd egy tiszta hang beszél hozzájuk. Értik és fogadják. Már

nem félnek. Túljutottak a riadalmon, indulnak, mennek, látják is már az istállót, ahonnét szintén világosság süt ki a mezőre.

Feltűnik szemközt egy másik kis csapat is. Ló, tevé, öszvér, valóságos karaván. És magas rangú emberekre jellemzően díszes turbánok, süvegek a fejükön. Színes tógák lebegnek rajtuk. Leszállni készülnek. Megérkeztek.

Az istállóban csend, majd halk beszélgetés. Gyermekgügyögés.

Aki oda belép, mind leborul a földre a kis királyfi és az édesanya közelében. Fölkelnek, s kezdik előszedni hozott kincseiket. A távol-keletiek aranyat, tömjént és mirhát, a helyi pásztoremberek pedig a maguk egyszerű elemózsiáját. Mindent odaraknak az illatos szalmára, majd egy közismert születésnapidallal is kifejezik örömüket és jó kívánságaikat a mindenség Királyának földre szállt Egyszülöttje előtt.

Mert *„méltó”* ő arra, *„hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!”*

Tartalomjegyzék

Előszó	5	
Bevezetés	7	
MEGYÜNK AZ IMAHÁZBA		
Áldás	13	
Harmadnap	13	
Varjú-kaland		14
Háromszor	14	
Anyácska	15	
Ábrándozás	16	
Jézus él!	16	
Anyá	17	

Öröm az Úrban	18
Bemerítés	18
Hála-vers	19
Köszöntő	19
Kokárda	20
Az ovi	21
Spenót	22
Lámpa	22
Várni	23
Aranymenyegzős köszöntő	24
Menés	24
Sárkány	25
Vaú!!!	25
Fogacskáim	26
Lóerő	27
Madarak	27
Megyünk az imaházba	28
Ki neked Jézus?	28
Vágyódás az Úr házába	29
Nem hallgathatok!	30
Légy boldog	30
Biztató sorok	31
Lehetne szebb karácsonyod	32
Mama-köszöntő	32
Ködös idő	33
Jó fa	34
Pillangó	35
Immánuel! – I.	35
Immánuel – II.	37
Jézus neve: jelszavunk	38
Hiszek a csodában!	39
Köszöntő vers – Karácsonyra	40
A szép karácsony	42
Emlékezés	43
Arany mezők	44
Arany-mezőkön járok	46
Érettségi-találkozóra	47
Tavaszi vallomás	49

Aki már Jézusé...	51
A beoltott ág imája	51
Érintsd meg őt!	52
Nincs más!	53
A régiek elmúltak	54
Most már élek	54
Örömteli versezet a feltámadásról	55
„Ilyeneké...”	58
Álom-ima	59
Megérkezett!	60
Eljött a világosság	61
Jézus és a Szent Család	62
Megérkeztél, Jézusunk!	63
A Jó Pásztor szól	64

AKI KŐSZIKLÁRA ÉPÍT	
„Házad iránti féltő szeretet”	69
Egy kis kenyérfalat imája	70
„Aki kősziklára épít”	72
Botladozva – előre	73
Műhelytitkok	74
„Elvégeztetett!”	75
„Néhány mag az útfélre esett”	77
Kánaán közelében	78
Búcsúzás	80
Törölök egy telefonszámot	81
Egy jó barát emlékére	82
Át a halálból az életre	83
Vár ránk Urunk!	84
Halottaink	86
Jó Pásztorom, Megváltó Krisztusom!	88
Nem „elhallás”! – ELHALÁS!	90
Mindenért hálát	92
Lelkipásztor-találkozó	93
Szomorú tapasztalat	95
Hogyan tovább?	96
Isten akarata	97
Papipari szakmunkás	99

Tisztulás	100
John Smith emlékére	100
Hirtelen ősz	102
Itt ne hagyj, Urunk!	103
Apokalipszis	104
A „döglött légy”	105
„Volt egy szegény ember”	106
„Minden hiábavalóság”	108
Tanács – az út elején álló barátoknak	108
„Nem vagy szolga, hanem fiú”	110
Ennyi a Karácsony?	111
Két fa	112
Pásztorom, Jézus!	113
Várakozók szomorú dala	114
Bölcsőjétől végig	114
Így történt	116
Elnémult hangok	117
Mennyből az angyal...	118
Út a „felház”-ba	120
Zarándokúton – Kánaán felé	121
Húsvét-reggel	122
Tíz gíra	123
Üdvösségünk záloga	125
Csillagporos úton	126
Út, igazság, élet	128
Bátran küzdj!	130
Csak egy korsó olaj	131
Névmások	132
Jó lenne győzni	133
Fölfelé a hegyoldalon	134
Mikor jön el?	135
Nincs jobb dolog	136
Elvégeztem futásomat?	137
Bölcsőtől a célig	139
Repül a sas-madár	140
Kezdetől – végig	142
Fáradok	143
Beszélgetek – magamban magammal	144

Ihlet	145	
„Szabadíts meg a gonosztól!”	146	
Gyászolom Őt	147	
Pro és contra		148
Bőségben élni	149	
Dal a szarvasról	150	
Patak	151	

MOSOLYGÓ MÚZSA

Daktilusos kacarászás –	
Kellemes dallamok szép kikeletre	155
Ősz	156
Ne üljön a napra, akinek van vaja!	157
Mint ahogy Illés...	158
A csabaiaknak írtam	159
Első bemelegítőm	161
Rózsának	162
Félsorok kavalkádja	163
Bemutatkozó vers	164
Sára	166
Egy házatya élményei	167
MABAVIT	168
Saulustól – Pauluszig	169
Hangverseny a DÓM-ban	172
Hívogató	174
Akármi	175
Kis galambjaim	176

„EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT...”

Közgyűlési tudósítás	179
Csúnya mese – egy szép tanulsággal	183
A konferenciák margójára	185
Papi békegyűlés	188
Háj-fej	190
Botrány	190
Dereng már	191
Köszönöm, de...	192
Veréb-sors	193

Üvöltöző atya	194
Semper idem	195
Felvételi	195
Hányinger	197
Nyekergek egyet	197
A búsképű lovagnak	198
Troglodita	199
Egy úgynevezett „nagy”-nak	200
Eszméltető tanácsok	201
Hogy hozzád mentem...	203
Monoton keringő	203
Kis satnya társak	205
Egy fecsegőhöz	206
Lelkiismeret	206
Ahol lakom	207
Lázongás	208
Egy hűtlen testvér	209
Nem megy nekik	210
Nézz és beszélj!	210
„Savanyú a szőlő!”	211
A gyár	212
Héber órán	213
Hajnal	213
Vizsga után	214
Ó-emberem sírjánál	215
Az Úr házában való lakozás	216

JÁTÉK A SZAVAKKAL

Mosolygó Múzsza - „Házibuli”	223
Egy válasz a meghívóra	
- hasonló stílusban	223
Emberek esedeznek	224
Esek belé-fele. Mármint a kétségbe	225
Teknogónia	226
Menyegzői meghívóra válasz	227

NOVELLAFÉLÉK

Elbeszélés az Ókorból	231
-----------------------	-----

„Menj föl, kopasz, szállj az égbe!”	237
Történet a „felház” lakóiról	244
Angyalok a faluban	248
Mindig van miért hálát adni	250
Megszületett, és mi csodáljuk Őt!	253

A Jó Pásztor Alapítvány kiadásában eddig megjelent és kapható kiadványok

Dr. Almási Mihály: Népszerű teológia röviden
(*Theologia popularis brevis*)

Ez a könyv hitünk igazságainak rendszeres kifejtését tartalmazza, biblikusan és közérthetően. Jelenleg az egyetlen komplett magyar baptista dogmatika.

A5, 200 oldal, 1200 Ft

Dr. Almási Mihály: Kegyelem minden

A könyv „műfajilag” leginkább hálaáldozat kíván lenni Isten különös gondviseléséért, amelyet a szerző a saját életében éppúgy megtapasztalt, mint az elmúlt századokban ősei.

A keménytáblás, közel 800 oldalas, több száz színes képpel illusztrált kötetben többek között szó esik az Almási családról, a szerző gyermek- és iskolás koráról, a lelkipásztori szolgálatra felkészülés éveiről, a gyülekezeti és közegyházi szolgálatokról, az Egyesült Államokban és határon túl lévő testvériség között végzett munkáról, alapítványokról, a baptista egyházról...

A szerző mély betekintést enged saját lelkébe, örömeibe és bánataiba, amiket a rendkívül változatos életpályán bekövetkezett kívánatos és nemkívánatos események váltottak ki belőle.

„Ez a könyv üzenet lehet fiataloknak és időseknek, érkezőknek és távozóknak, hívőknek és hitetleneknek, azoknak, akik megtalálták Krisztust, és azoknak, akik keresik.”

B5, 783 oldal, 250 fekete-fehér és 300 színes képpel, 2900 Ft

A hegyi kunyhó

Egykor Hollandiában úgy próbáltak védekezni az evangéliumi puritán mozgalom terjedésével szemben, hogy a hívő családokat – addigi lakóhelyük elhagyására kényszerítve – hajóra rakták és száműzték Kanadába. Palkron Káleb és családja egy volt a több száz család közül, akik Kanada vadregényes hegyei között keresték a megélhetés lehetőségét. Gigászi küzdelmet vívtak a természet vad erőivel. Az eredetileg a múlt század első felében a Magvető Kiadónál megjelent elbeszélés szereplőinek vezérigéje: „Az igaz ember hitből él!”

A5, 80 oldal, színes borítóval, 590 Ft

Dr. Almási Mihály: A nagy kaland

Science fiction vagy valami más? Mese vagy nem? És ha nem, akkor mi? – Ilyen és hasonló kérdéseket tesz föl az olvasó, miközben nem tudja letenni a szépen illusztrált könyvet, amelynek első kiadása az Amerikai Egyesült Államokban jelent meg. Magyarországon jónak láttuk kétnyelvű változatban közreadni, hisz így az angolul tanulók elmélyíthetik tudásukat, a magyarul „tanuló” másod- és harmadgenerációs emigráns magyarok pedig gyakorolhatják szüleik, nagyszüleik anyanyelvét. Arra az etikai tartalomra pedig, amely a könyvet jellemzi, mindenkinek mindig és mindenütt szüksége van. A szerző jó „idegenvezetőnek” bizonyul a szokatlan „terepen”.

A5, 128 oldal, képekkel és színes borítóval, 1190 Ft

Gerzsenyi Sándor: A századik

Hívó gyermekversben mindig nagy a hiány, különösen ünnepek táján. Gerzsenyi Sándor gyermekeknek szánt versei biblikusak, kedvesek, játékosak, humorosak. Ezek a versek értékőrzők, miközben nagyon is újak, frisek, üdék. Aki a kezébe veszi a szép kiállítású könyvet, aligha tudja letenni.

A5, 216 oldal, képekkel és színes borítóval, 1490 Ft

„Jó Pásztor, Jézus...” CD

Válogatás a klasszikus és az evangéliumi zeneirodalom gyöngyszemeiből a Jó Pásztor témakörben

Ezen a CD-n és hangkazettán közismert és már-már elfeledett ősi és új baptista énekek szólnak meg a legkülönbébb feldolgozásokban, csengő gyerekhangon, vegyes és férfikar, kamarazenekar és vonósnégyes, furulya, fuvola, vadászkürt és tárogató előadásában, illetve közreműködésével. Természetesen a klasszikus „Jó Pásztor” témák is előkerülnek, például Händel Messiás-részlete, Haydn, Goudimel, Dvořak egy-egy műve. Az előadóművészek között a hangszerek kiváló mesterei szerepelnek.

A kiadvány célja az evangelizáció mellett a hagyományőrzés, valamint az evangéliumi zenei anyag sokszínűségének bemutatása.

30 ének, 70 perc, 2000 Ft

„Emlékezz vissza az útra...” CD

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet 120 éves jubileuma alkalmából jelentette meg alapítványunk ezt a CD-t. A klasszikus és evangéliumi zeneirodalom gyöngyszemeiből válogatott darabok sorát színesítik teljesen új énekek és feldolgozások vegyes karra, kamarakórusra, orgonára, vonós és fúvós hangszerekre. A zenei rendező Tóka Szabolcs orgonaművész-zeneszerző testvérünk.

23 ének, 70 perc, 1900 Ft

„Maradj velem!” CD és DVD

A dr. Héthalmi Páth Károly születésének 100. évfordulójára rendezett centenáriumi hangversenyen professzionális minőségű CD és DVD készült, melyet mindenkinek szeretettel ajánlunk. Vegyes kar, női, férfi- és gyermekkar, zenekar, orgona, zongora, trombita, fuvola, férfiduplakvartett, tenor- és baritonszóló szerepel a főlvételen.

25 ének, 73 perc, 2000 Ft

„A világ Üdvözítője” CD és DVD

CD és DVD készült dr. Héthalmi Páth Károly zeneszerző művész-tanár műveiből. Igazán értékes karácsonyi ajándék lehet minden evangéliumi zenét kedvelő testvérnek, rokonnak, barátnak.

Néhány cím: A világ Üdvözítője (orgonaszóló), Hálaadó zsoltár (kórus, orgona), Mi Hozzád von..., Isten nagy szerelme... (kórus), Boldogság szép hazája..., Ó, mily dicső lesz az a nap..., Már megjött szép fényességgel... (hegedűszóló, zongora), Ó, én Uram... (baritonszóló, zongora), Fenyőág – „Csillagvilágos téli este van...” (tenorszóló, zongora), Fohász (kórus, zenekar, tenorszóló), Halld, csak halld..., Még egy éneket... (férfikar), Nem arany és nem ezüst..., Ragyogj, Te fényes csillag... (női kar), Igaz leszek... (baritonszóló), Kármel hegyén kél a nap... (fúvósok), és még néhány remek zenekari darab.

A DVD többlete a tubakvintett előadásában: Bontsd szét a zászlót, Te légy velem!, Drága kereszt..., Tégy foglyoddá, Uram!

2000 Ft

Napsugár gyermektábor

Szőkepuszta – Libickozma 2008, DVD

Remek filmösszeállítás készült a gyermekhétről, sok humorral, tanulsággal. A vidám film betekintést enged a tábor mindennapjaiba, bemutatja a környéket Koppány ősi várától a szőkepusztai imaházig, a magyar őshonos állatoktól a fejedelmi jurtaig.

1500 Ft

Napsugár Gyermektábor II.

Szőkepuszta – Libickozma 2009, DVD

A 2009-es gyermektáborról készült filmösszeállí-

tást is Kovács Árpád, Somogyi Sándorné és Somogyi Donát készítette.

1500 Ft

A Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálatnál kapható további könyvek

Dr. Almási Mihály: Ezredfordulók

Karácsonyi témákkal is foglalkozik a 400 oldalas, több mint 300 színes képpel illusztrált, reprezentatív kötet. Olvashatunk benne az Úr Jézus születésének pontos idejéről, a betlehemi csillagról és számos közösségünket érintő témáról. A szerzői ajánlásban ez áll:

„Ajánlom mindazoknak, akik a történelmet az élet tanítómesterének tartják, akik a jelenben imádkoznak és dolgoznak a jövőért, nemzetünk erkölcsi megújulásáért és fennmaradásáért.”

B5, 400 oldal, színes borítóval, 1900 Ft

Dr. Almási Mihály: Ő a feje az egyháznak

Az egyházzal és Krisztussal szülő tan határterületeit tárja fel e könyv, mely a teológiai tanulmányokat folytatók hasznos olvasmánya. A szerző ajánló sorai buzdítanak a könyv megvásárlására és olvasására: „Ajánlom mindazoknak, akik Krisztus egyházának tagjai és munkásai, akik azért imádkoznak és azon fáradoznak, hogy az egyház megújuljon a 3. évezredben – Krisztus tervei szerint a Szentlélek által – Isten dicsőségére.”

A5, 96 oldal, színes borítóval, 800 Ft

Dr. Almási Mihály: Az úrvacsora - mint szolgálat

Ez a tanulmánykötet az úrvacsorai gyakorlatunkat a szolgálat szempontjából vizsgálja meg. Létrejöttét az ökumenikus kapcsolatok erősödése is készítette, így e könyv segíthet abban, hogy krisztusi választ adjunk olyan kérdésekre, mint „Ki kinek hogyan nem oszthat úrvacsorát egy-egy ökumenikus istentiszteleten?” Vagy „Van-e egyáltalán létjogosultsága a különböző egyházakhoz tartozó tagok közös úrvacsorázásának?”

A5, 313 oldal, 1500 Ft

Dr. Almási Mihály: A keresztség

Ez a tanulmány a keresztyén bemerítés előzményeitől elvezet a biblikus bemerítési gyakorlaton keresztül a mai keresztelési gyakorlatokig, vitázva azok biblikussága felett. Jó betekintést enged a kérdés bibliai igazságába. „Nincs keresztség Krisztus halálába és feltámadásába vetett hit nélkül...”

A5, 198 oldal, 1200 Ft